

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

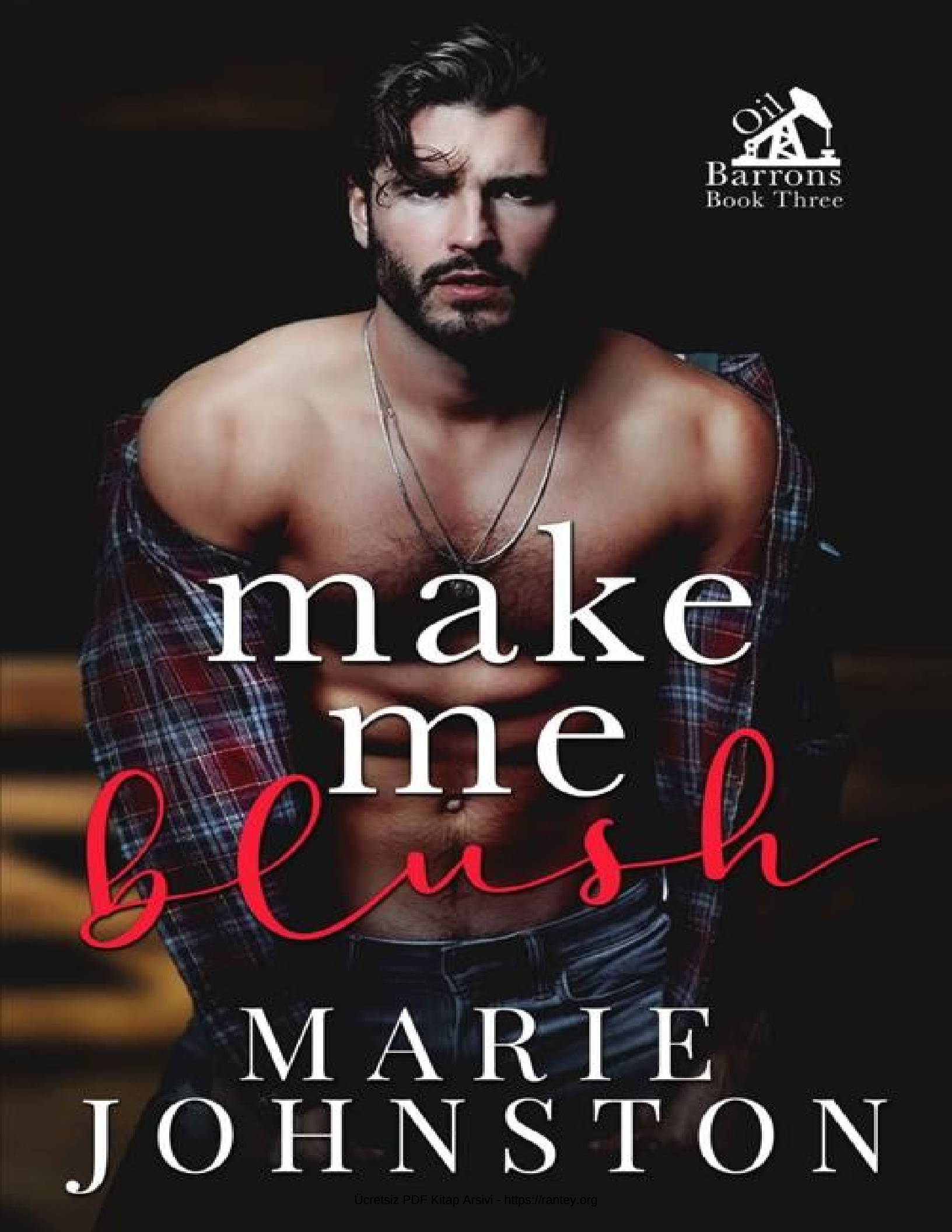
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Oil
Barrons
Book Three

make
me
blush

MARIE
JOHNSTON



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beni Allık Yap

PETROL BARRONS KİTAP 3

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Copyright © 2022 Marie Johnston Editing by

Evident Ink

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services tarafından
yapılmıştır Kapak Shanoff Designs tarafından yapılmıştır

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:

Andrew

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Marie Johnston](#)

Emery

Ani bir boşanmanın ardından çocuklarımı küçük bir kasabaya taşıdığım da flört etmek son önceliğim olacak. Dört çocuklu bekar ve çalışan bir anne olmak daha kolay olacak ve eski iş arkadaşım la eski sevgilimi izlemek zorunda kalmayacağım. Bu yüzden bir geceliğine komşu küçük bir kasabada kendime güzel bir acıma partisi vermek için kaçtığım da, şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli adam tarafından vurulmayı beklemiyorum.

Önemli şeyler dışında her şeyi konuşuruz. Biraz yaşıyorum ve arka koltuk camlarını buğulandırıyorum. Onu bir daha görmeyeceğim, neden olmasın? Ama Coal Haven'ın ne kadar küçük bir dünya olduğunu unutmuşum.

Holden

Bağlanma korkusu olan biri olarak bilinmek hoşuma gitmiyor ama bunu hak ettim. Öyleyse kamyonetimin arka koltuğundan -ve hayatımdan- mümkün olan en zahmetsiz şekilde sıvışıp giden kadını neden unutamıyorum? Adını bile zar zor öğrendim.

Kuzenim beni bir ilkokul futbol takımına koçluk yapmaya zorladığında, kabul ediyorum. Ama takıldığım kişiyle yüz yüze geliyorum... ve o benim en çılgın fantezilerimle sarmalanmış en kötü kabusum. Bana ya da BS'ime ayıracak zamanı olmayan bekar bir anne. Belki de ilk isminden fazlasını öğrenmenin zamanı gelmiştir.

Bir



Emery

Benim olmayan bir pikabın arka koltuğunda pantolonumu çekiştirirken nefesimi tutmaya çalıştım. Orgazmdan uyuşmuş beynim sağduyuma geri döndü.

Ne yaptım ben?

Dirseğim sert bir kaburgayı dürttü. Tanrım, bu adamın üzerinde granitten yontulmamış bir şey var mıydı? "Özür dilerim."

"Sorun değil." Holden pantolonunu iliklemek için koltuğunda geriye yaslandı. En azından adını biliyordum.

Holden'ın hareketlerini taklit ederek, taytımı sonuna kadar yukarı çekebilmek karnımı içeri çekmeye çalıştım. Bir pikabın arka giyinme mücadelesi, muhtemelen tadını çıkaramayacak kadar paniklemiş olacağım sevişme sonrası ışıltısını kararttı.

Buna tek gecelik bir ilişki diyebilir miydim? Otuzlu yaşlarımdaydım. Arka koltukta seks yaptığım günleri çoktan geride bıraktığımı sanıyordum.

Sütyenimi düzelttim ve gömleğimi aşağı sardım. Saçlarımın bir kısmı topuzumdan dökülmüştü. Yoldan çekip kabarttım ve Holden'ın gözüne takıldım.

Kıyafetlerini düzeltmiş ve kolunu koltuk başlığına dayamış, kapıya yaslanmıştı. Memnun ifadesi sanki az önce tüm vücudumu zonklatmamış gibi ayak parmaklarıma kadar yankılanıyordu.

Taksinin karanlığı boynumdan yüzüme doğru ilerleyen kızarıklığı örtüyordu. Ne *halt* etmişim ben?

Yeni tanıştığım bir adamla harika bir seks yapmak dışında. Hem de onun güzel pikabının arka koltuğunda.

Prezervatife ne yaptığını bilmiyordum. Tanrım, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Barlara gitmedim. Tek gecelik ilişkiler . Daha da kötüsü, kendimi bu andan nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve istemediğim için kötü olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gitmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu. Oturuş şekli bir davet gibiydi. Yanına kıvrılabilirdim. Bardaki gibi güvenli konulardan konuşabilirdik. Üniversiteye nerede gittiğimiz. Hangi bölümde okuduğumuz. Üniversite spor takımları.

Belki tekrar seks yapabiliriz.

Onunla birlikte küçük barı terk edip kamyonetinin karanlığında takılmamı sağlayan fevri dürtülerim yok olmuştu. Hayatımda sorumluluk sahibi olan bendim. Olmak zorundaydım.

Kendimden utandım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemediğim için "Ee..." dedim.

Gülüşi iyi huyluydu. "Bunu yapmayacağını söylediğinde ciddiydin."

Seks yapmadım, nokta. Boşanmamdan çok önce, beni aldatan kocamın eğittiğim genç hemşireyle yattığını öğrendiğimden beri. Ben de bu klişeden kurtulamadım. Onunla tanıştığımda kocam kibirli bir cerrah değildi. Bunu, tıp fakültesi ve ihtisası sırasında ona destek olmak için çalışmamdan sonraya saklamıştı. Kıcını mükemmel bir maaş çekine taşıyana kadar beklemişti - sonra daha genç, daha neşeli ve daha bilgisiz birini becerdi.

Öfkem alevlendi ve işte o dürtüsel çizgi ortaya çıktı. Holden'ı soymak ve bizi aynı anda doruğa çıkarırken arkamda esneyen kasları yalamak için içimde bir dürtü vardı.

Sanki... Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Eski sevgilim yatak odasında korkunç değildi. Beni boşaltmıştı. Ben de onu boşalttım. Ancak spontanlığın ve heyecanın nadir olduğu ve diğer yükümlülüklerin çok olduğu bir yere ulaşmıştık.

Yine de mutluydum. Çoğunlukla. Zorlu vardiyalı işlerde çalışan ve sihri içinde tutmaya çalışan bir çiftin mutlu olabileceği aşırı stresli bir şekilde

ilişkimiz.

"Hayır, bunu gerçekten yapmıyorum," diye itiraf ettim. "Sırada ne var?"

Gitmek zorunda değildim. Bu gece benim gecemdi. Dışarı çıkıp biraz acıma partisi yapmak için kendime verdiğim tek gece. Planım birkaç kadeh içip hayata kızmaktı.

Ama ben daha ilk biramı bitirmeden Holden bara girmişti. Onun gibi bir adamın beni kabul edeceğini düşünmemiştim. Giyinip süslenmiş değildim ki. Teknik olarak komşu bir kasabada yaşıyordum. Coal Haven'a yeni taşınmıştım ve acıma partime ertesi hafta klinikte görebileceğim insanların tanık olmasını istememiştim. Bu yüzden Crocus Valley'e taytım, tişörtüm ve ceketimle gelmiş ve sakın bir bar bulmuştum.

"Burada kalabiliriz." Orantısız sırtışı vücudumda karıncalanmalara yol açtı. Her sabah seksapel banyosu mu yapıyordu? Yoksa ben o kadar kurak bir dönem mi geçiriyordum? "Bara geri dönersek, diğer iki müşteri neyin peşinde olduğumuzu tahmin edebilir."

"Sakin olamayacağımı mı söylüyorsun?" Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım. Flört mü ediyordum? En son ne zaman flört etmiştim? Belki de bu yüzden boşanmıştım. Bu düşünce beni ayılttı.

Holden'ın rahat kahkahası imdadına yetişti. "Hayır, Em, öyle demiyorum. Ama yanaklarının kızarmasını beklemeliyiz."

Sıcak yüzüme dokundum. Orgazm olduğumda kızarmıştım. Boynum da muhtemelen lekelenmiştir. Hayır, asla soğukkanlı davranmazdım.

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Hoşuma gitti." Sesini gürültülü bir hale getirdi. "Çünkü onu oraya ben koydum."

"Evet, yaptın." İkimiz de ortaokul çocukları gibi kıs kıs güldük. "Çok eğlenelisin, Em."

"Bu dünyada böyle düşünen tek kişi sensin." Çünkü beni ya da Henrynin evliliğimizi neden terk ettiğini sorduğumda yakındığı yükümlülükleri tanıımıyordu.

"Eğer eski sevgilinden bahsediyorsan, sana onun yanlış olduğunu söyleyebilirim."

Holden ilk konuşmaya başladığımızda yüzük parmağımdaki yanık izini fark etmişti. Boşanmam, özel hayatımda onunla konuştuğum kadarıyla sınırlıydı ve o hiç burnunu sokmamıştı. Son birkaç saattir boşanmam ve ikinci bir gelirim olmadan ve Henry ile paylaşmak zorunda olduğum bir yığın öğrenci kredisıyla bu işi nasıl yürüteceğim üzerine kafa yormaktan kurtulmuştum.

"Peki, teşekkür ederim." Ellerimi birbirine doladım. Onunla kıvrılmak garip olur muydu? Bir süreliğine sarılmanın tadını çıkarmak için. Ben değilmişim gibi davranmak

biraz daha yalnız.

Crocus Vadisi sessizdi. Herhangi bir trafik pikabın bir blok önünden geçiyordu. Aracın arkasında açık bir arazi ve demiryolu rayları vardı. Holden, barda işi bittiğinde pikabını döndürmeyi ve doğruca dışarı çıkmayı sevdiğini söyledi. Hiçbir bina, güvenlik ya da kapı zili kamerası yoktu. Mahremiyet, park yerinden daha cazip olabilirdi.

Bunu daha önce de yapmış mıydı? Bekle. Umurumda değildi. Bir ilişkiyle ya da biriyle çıkmakla ilgilenmiyordum. Yeni bir şehre taşınmanın ve yeni bir işe başlamanın yanı sıra başımda çok fazla şey vardı.

Evet, sarılabılırdim. Beni dışarı atmıyordu ve bir sonraki fethini arıyordu. Bu gecenin tadını bekâr bir kadın gibi çıkarmamda hiçbir sakınca yoktu.

Bir süre pikabının mahremiyetinde takılmamızın bir sakıncası olup olmadığını sormak için ağzımı açmışım ki vızıltı dikkatimi çekti.

Elle taciz başladığında polar ceketim yere düşmüştü. Ceketimi yukarı çektim ve cebini karıştırdım. "Üzgünüm, bunu kontrol etmem gerek." Daha fazlasını söyleyip yarattığımız küçük fantezi balonunu patlatma ihtimaline karşı dudaklarımı birbirine bastırdım.

Aramayı kaçırdım ama bir mesaj geldi. **Kusmak için ne yapmamı istiyorsun?**

"Kahretsin." Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve telefonumu ceketimin cebine geri .

"Her şey yolunda mı?"

Eğer onun sesini kaydedebilseydim ve özellikle stresli bir günün ardından yatağa girdiğimde tekrar dinleyebilseydim, önümüzdeki yirmi yıl boyunca nasıl hayatta kalacağım konusunda bu kadar endişelenmezdim.

"Bilmiyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Gitmem gerek." Ceketimi giymeye çalıştım. Gömleğim omuzlarımda düğümlendi ve bu akşamki gibi seksi bir şekilde değildi. Kapının kolunu tuttum ve Holden'a özür dileyen bir gülümseme verdim.

Kaşlarını çattı ama altın rengi gözlerindeki şüpheyi kaçırmadım. "Bir yere bırakmamı ister misin?"

"Hayır, hemen köşedeyim." Bencilce bakışlarımın onun uzun, zayıf bedenini yutmasına izin verdim. Bu anı hafızama kazımak iyi olabilirdi. Başka bir fırsatım olmayacaktı. Mesaj bana bunun bir şans olduğunu gösteriyordu. Sırf sevişmek için bir mola vermişim ve şimdi gerçekliğe geri dönmüştüm. "Uh... teşekkürler."

"ederim," dedi kuru bir sesle, başını eğerek.

İfadesine kazınmış şüpheyi görmezden gelerek sıvıştım. Bunun benim yöntemim olduğunu düşünmeye mi başlamıştı? Masum rolü oynayıp sonra da onu terk etmek mi?

Kapıyı kapatmadan önce tekrar denedim. ". Bu gece için teşekkürler."

Bir kaşı kalktı. Evet, bunun her zamanki rutinim olmadığına artık inanmıyordum. İşleri daha da garipleştirmek istemedim, bu yüzden kapıyı kapattım ve arabama doğru koştum. Traverse'ime ulaştığımda, fantezi kaybolmuştu. Gerçek dünyaya geri dönmüştüm.

Bir cevap gönderdim. **Ne kadar kötü?**

Onun park ettiği yerden geçmek istemedim, bu yüzden yolun ortasından döndüm ve normal hayatıma doğru ilerledim. Bu gece Holden için pek bir şey ifade etmeyebilirdi. Sonsuza dek istediği kişiyi bulana kadar birlikte olduğu kadınların içinde kaybolabilir ve beni bir daha hiç düşünmeyebilirdi. Ve o beni unuttuktan uzun bir süre sonra, bana yeniden istendiğimi hissettiren ateşli adamı hatırlayacaktım.

* * *

Coal Haven'a yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra, ıslak bodrum ve eski duman kokan iki katlı küçük kiralık evin önünde durdum. Garaja park etmedim. Yeni satılan 1,2 milyon dolarlık evin ıvır zıvırıyla doluydu. Henry evi istemişti ama genç hemşiresini paylaştığımız eve taşınmasına izin veremezdim.

Evde uzun süre kalmamıştık ve satışın çoğu bankaya geri gitti. Ama ben kendi payıma düşen küçük kârı aldım ve bu eski evi kiradım. Son duyduğumda Henry yeni kız arkadaşıyla St. Martin'de payına düşeni harcıyordu.

Aceleyle merdivenleri çıktım ve kapı ben ulaşmadan açıldı. Annemin gözleri kocaman olmuştu.

Bornozunu kendi etrafında sardı. "Oh, Emery. Eve gelmene gerek yoktu. Riley ve ben bunu çözerdik." Annemin gözlerinde suçluluk duygusu parladı. "Sanırım çok fazla şeker yedi."

Büyük sürpriz. Annem bir geçit törenindeymiş gibi etrafına ikramlar saçan büyükanne olmaya alışkındı ama artık daha fazla etrafta olduğumuz için şekerlerini saklamak zorunda kalıyordu. Taşınma nedenlerimden biri de daha yavaş tempolu bir kasabada yaşamak ve onun yardımını almaktı. Coal'a taşınmıştı.

Babam öldükten birkaç yıl sonra iş ve daha uygun bir yaşam maliyeti için Haven.

Annemin etrafından dolandım ve ceketimi çıkardım. "Nasıl hissediyor?"

"Daha iyi, ama belki Pedialyte falan içersin diye düşündüm."

Üçüncü çocukken özel içecekleri stoklamaya çalışmaktan vazgeçmişim, ama annem her zaman bu şeylere yemin etmişti. Suçluluk duygumun altında çatırdayan ateşe atılacak bir kütük daha.

Hayır, bunun için kendimi yormayacaktım. Çocuklar birkaç saatliğine büyükanneleriyle baş başa kalmışlardı; bu, bir saat ötede yoğun bir aileyken pek sık başımıza gelmeyen bir şeydi.

"Ne kadar kustu?" Ayakkabılarımı çıkardım ve koridordan geçip merdivenlerden Riley'nin odasına çıktım.

"Sadece bir kez. Ve hemen ardından bir kez daha. Sanırım onları bir kez olarak sayardım ama o anda-" Annem bıkkın bir ses çıkardı. "Sanki daha fazlaymış gibi geldi. Küçük bir beden için çok fazla."

Odaya girdim. Bir buçuk yaşındaki çocuğum beşiğinde doğrulup oturuyordu. "Hey, nugget," dedim usulca.

Bana doğru uzandı. Alnına dokundum. Ateşi yoktu. Büyük ihtimalle Nana'nın şekerlemelerinden kaynaklanan bir karın ağrısından başka bir şey olmadığına kanaat getirerek onu kucağıma aldım ve köşedeki salıncağa gittim. Riley başını omzuma yasladı, koyu renkli bukleleri burnumu gıdıklıyordu.

Annem kapı aralığında asılı duruyordu. Koridorun ışığı yanıyordu. "Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, sanırım en kötüsü geçti. Onu tekrar sakinleştireceğim. Neden biraz dinlenmiyorsun?" Geç saate kadar ayakta kalmayı ben planlamıştım, o değil. Ama bu gece bambaşka bir hal almıştı. "Kanepe olur mu, yoksa benim yatağımı mı almak istersin?"

"Oh, hayır. Bu yaşlı kadın hâlâ bir kanepede uyuyabilir." Mor bornozunun kenarlarını düzeltti. "Eve gitmek için acele etmene gerek yoktu."

"Biliyorum," dedim nefes verirken. Belki de bir bahaneye sarılmıştım. Holden'la ne kadar uzun süre kalırsam, gerçekte neler olduğu konusunda kendimi o kadar kandıracaktım. Olanlar hakkında gerçek bir şey olduğunu düşünme riskini göze alamazdım. Karşılıklı zevk. Daha fazlası değil. "Gerçekten bir şey yapmıyordum. Merak etme."

"Oh, her zaman endişeleneceğim." Kapıyı kapattı, böylece içeriye sadece bir parça ışık girebildi.

Nefes alış veriş düzelene kadar Riley'i salladım. Yarın gece de sallanarak uyutulmayı bekleyecekti. Henry uzun saatler boyunca evde değildi ama bu karışıklık onu çok üzmüştü. Daha yapışkan ve öfke nöbetlerine yatkındı.

Daha yapışkan ve öfke nöbetlerine eğilimli olmak isterdim ama Henry ile ilişkim asla böyle olmadı. Geriye dönüp baktığımda, büyük bir aileyi geçindirebilecek başarılı bir cerrah olmak için dört çocuk istediği açıktı, sadece onları yetiştirmenin gerçek iş ve lojistiğini değil. Karısı olarak benim için de aynısı geçerliydi. Rahatlamak için zamanı yoktu ve her zaman işi vardı.

Riley'yi sallayarak uyutmak onu olduğu kadar beni de rahatlatacaktı. Onu beşiğine yatırdım, kapıyı usulca kapattım ve arkamı döndüm.

Gözleri kamaşmış on bir yaşında bir çocuk bana baktı. Bağırıp Riley'yi uyandırmadan önce sıçradım ve elimi ağzıma bastırdım. "Avery. Ödümü kopardın."

Avery gözlerini kırptırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bu gece yakacaksın sanıyordum anne."

Bir şeyler bulmuştum ama bu konuda en son konuşacağım kişi küçük kızımdı. "Yakmak ne demek biliyor musun?"

Omuz silkti.

Bir süre bu şekilde kalmasını istedim. Saçlarını karıştırdım. "Bir içki içtim ve eve geldim."

"Mm." Ayı gibi sarılmak için bana bastırdı, sonra aynı hızla geri çekildi. Koridorun karşısındaki odasına doğru yürüdü.

Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım. Tekrar içeri düştü. Vazgeçtim ve onu takip ederken bandı çıkardım.

"Aynı odayı paylaşmak zorunda olmam hiç adil değil," diye mırıldandı pudra mavisi yatak örtüsünün serili olduğu ikiz yatağa girerken.

Odanın diğer ucundaki diğer ikiz yatağa gittim. Yatakların arasında bir metre vardı ve bir şifonyer için yeterince yer kalmıştı. Dolap o kadar doluydu ki, kapısı açıldığında muhtemelen bir çocuğu kaybedecektim.

"Afton bu gece nasıldı?" Parmaklarımı altı yaşındaki kızımın siyah saçlarında hafifçe gezdirdim. Bütün çocukların saçları benim açık kahverengi saçlarımdan daha koyuydu.

"Ninem ızgara peynirini doğru şekilde kesmeyince küplere ."

Evet, kulağa doğru geliyordu. Riley öfke nöbeti geçirmeyi en iyilerden öğrenmişti. En azından Afton taşıdığımızdan beri yumuşamıştı. Ben daha çok yanımdaydım ve tuvalet kâğıdı rulosu kadar sık değişen dadılar tarafından kreşe götürölmüyordu. Büyükannesinin varlığına alışacaktı.

"Siz biraz dinlenin. Sabah bavulları açacağız." Avery yarınki aktiviteleri onaylamadığını homurdanarak söylerken ben odadan çıktım.

Aşağı indiğimde annem kanepeye kıvrılmış ve oturma odasının ışığını kapatmıştı. Koridorun sonundaki iki yatak odası kapısından birine ulaşana kadar koridorun ışığını açık tuttum. Kapıyı açtım. Işık, köşeye sıkıştırılmış ikiz yatağı kesiyordu. Landon ters döndü ve doğrulup oturdu. Dokuz yaşındaki sıırım gibi vücuduna Nintendo pijamaları giydirmişti. "Anne? Geç saate kadar dışarıda kalacağını sanıyordum?"

"Eh, o kadar da heyecanlı değildi." Yalancı. Landon başını salladı. "Tahmin et ne oldu?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Ne?" "Futbol iki gün içinde başlıyor."

Taşınmamızın bir başka nedeni de buydu. Pazartesi'den cumaya, hafta sonu ve tatil olmayan bir hemşirelik pozisyonu bulacak kadar şanslı olmasaydım, çocuklarımı okuldan sonra hiçbir şeye götüremeyecektim. Coal Haven'daki küçük klinikte bunu bulmuştum. Çocuklar kasabadaki diğer her yere birkaç blok uzaktaydı ve ben de evden, okuldan ya da okul sonrası aktivitelerden uzakta çalışmıyordum.

"Yarın güzergâhı gözden geçiririz, böylece antrenmana yürüyerek gidebilirsin," dedim. Ve onun futbol oynayacak ve sonrasında eve dönecek kadar büyüdüğüne dair annelik duygularımı bastırıyordum. Büyüyorlardı ama Coal Haven'da daha uzun süre çocuk kalabilmelerini umuyordum.

"İlk maçında olacaksın, değil mi?"

"Elbette." Bunu söylemek ve orada olacağımı kesin olarak bilmek güzeldi. Geçen yıl vardiyalı çalıştığım, okul ve spor işlerine yardımcı olması için on yedi yaşında bir dadı tuttuğum için çok şey kaçırmıştım.

"Güzel. Babam orada olacak mı?"

Henry'nin kendi adına cevap verememesi çok kötü. Burada olmasını istediğimden değil. Eski kocamı unutmuştum. Ama çocuklarının hayatında daha fazla yer almasını isterdim. Şimdiye kadar pek umut verici olmamıştı.

"Programı ona bildiririm." Babalarını kötülemeyecektim ama gelmeyen kışını da korumayacaktım. Mücadele etmeden her hafta sonu velayete razı olmuştu ve nafaka konusunda avukatı benimkinden daha iyiydi.

Her şey bitmişti. Hayatıma devam etmiştim ve iyi gidiyorduk.

Landon'a iyi geceler öpücüğü vermek için içeri girdim ve sonra odama gittim. Saç bandımı şifonyerimin üzerine attım ve yatağıma uzandım. Yatak odamda diğer yatak odalarından daha fazla yer yoktu. Bir kraliçe yatağına küçülmek zorunda kalmıştım. Büyük boy yatak garajdaydı ve Henry'nin Jenni'yle onun içinde seks yaptığını düşündüğüm için onu daha sonra yakmam gerekecekti.

Geriye doğru yattım ve beyaz tavan vantilatörüne bakarken bir iç çektim. Üzerine karanlıkta parlayan yıldızlar yapışmıştı. Işıkları her kapattığımda küçük bir gösteri yapıyordum.

Ne geceydi ama.

Tekrar biriyle çıkamayacağımı düşünecek kadar bıkkın değildim. Toplumun otuz iki yaşında bekâr bir annenin erkekleri itmeyeceği kadar ilerlemiş umuyordum. Ama otuzlu yaşlarında boşanmış dört çocuk annesi bir kadının bekâr erkekler için biber gazı gibi olacağını bilecek kadar da gerçekçiydim. En iyisi, kaosa katılmaya istekli birini bulacağıma dair yanlış bir umutla çocuklarımla birlikte yeni bir şehirde hayatıma başlamamaktı.

İki



Holden

"Hayır. Hayatta olmaz." Kuzenim Stetson'a ters ters bakmaktan vazgeçmedim. Rattler's Brewhaus'un arka tarafındaki normal masamızda oturuyorduk. Akşam yemeği kalabalığı dağılıyordu.

Koca hödük sırttı ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı, bu genellikle bir kızın dikkatini çeker ve onu Stetson'a kızgın olmasının nedeni her neyse ondan uzaklaştırırdı. Ama ben bir kız değildim ve Stetson'ın kasları tarafından emilmediğimden de emindim.

Rattler's Brewhaus'un gürültüsü tartışmamızı bastırdı. "Evet," diye ısrar etti. "Yardım edebilecek tek kişi sensin."

Başımı salladım. "Hayır."

"Bunu çocuklar için yap."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Çocuklardan uzak durmak istedim.

Stetson omuz silkti ve bardağından uzun bir bira çekti. "Onlar bebek değil."

"Biliyorum, ama onlardan sorumlu olmak istemiyorum." Bir daha asla. Diğer kuzenim Liam'ın ikiz çocuklarını davet edebilirdim. Yeni bebeği doğduğunda tombul yanaklarını sıkabilirdim. Ama onu kucağıma almayacak, sallamayacak ya da ninni söylemeyecektim. *Ya olursa diye* düşünmeyecektim.

Stetson'ın benden dördüncü sınıf futbol takımına koçluk yapmamı istemesinin de bir faydası olmadı. Etrafımda dokuz ve on yaşlarında bir grup çocuk olmasına ihtiyacım yoktu.

"Olmayacaksın. Ben baş antrenörüm. Sana sadece tavsiyelerde bulunman ve çocukların talimatları anladığından emin olman için ihtiyacım var."

Teknik detayları bulmayı Stetson'a bırakın. "Neden Remington'a sormuyorsun?"

Dostumuz Remington bir sandalye çekip yanıma oturdu. Siyah şef ceketi ve siyah pantolonu cüssesini gizlemiyordu ama Stetson kadar yapılı değildi. Kasları zayıftı, sıırım gibiydi. Klişeleşmiş beyaz şapkalar gibi kabarık olmayan şık siyah şef şapkası, kulaklarındaki küçük altın halkalar ve koyu renkli saçları görünüşünü tamamlıyordu. Burası ilk açıldığında bir çocuk ona korsan olup olmadığını sormuştu. "Bana ne soracaksın?"

Stetson, Remington'ı görmezden gelerek, "Onun endişelenmesi gereken bir yer var," diye cevap verdi. "Ona zaten sordum."

Remington aramıza baktı, mavi gözleri masadaki atmosferin ne kadar gergin olduğunu değerlendiriyordu. "Anlıyorum."

Stetson bakışlarını benden ayırmadan, "Futbol," dedi.

"Ah, evet. Burada işler heyecanlandığında tam da antrenman yapıyorsun." Remington ülkeyi dolaşmış ve Chicago'da tanıştığı bir arkadaşıyla birlikte Rattler's'ı açmak için geri dönmüş bir ev çocuğuydu. Sandalyeden kalktı. "Stetson'a sabah dokuzda antrenman yaparsan beni aramasını söyledim."

Barın karşısından bir kız ona seslendi ve o da kasıla kasıla uzaklaştı. Benden daha çok kızla yatmak isteseydim, bir bar ve ızgara açmam gerekirdi. Onun işine yaradı.

Ya da dün gece yaptığımı yapabilirim. Em'i bulmaya çalışırım. Sonra da ekilirim.

Çatık kaşlarımı kuzenimden bira bardağıma çevirdim. Bunu yapabilirdim ama görünüşe göre kaldıramıyordum.

Stetson düşüncelerimi böldü. "Artık çocukları düşünmüyorsun."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Hayır." Öpüşen ve anlatan biri değildim ama dün gece derimin altına girmiş ve beni acıtmıştı. "Dün gece biriyle tanıştım."

"Çoğu gece biriyle tanışıyorsun."

Çoğu gece değil ama ihmal edilmiş hissetmemi engelleyecek kadar. Ve eve yalnız gitmemenin nasıl bir şey olduğunu merak ettirecek kadar seyrek. Ama sadece seks için birine ihtiyacım yoktu. Bir ilişki

bunun üzerine kurulmuştu, süte batırılmış bir graham krakerinden daha çabuk parçalandı.

Kupamı Rattler'ın bardak altlığı üzerinde döndürdüm. Kupanın etrafına sarılmış bir çingiraklı yılan resmi, ben bardağı hareket ettirdikçe cilveleşiyordu. "Bu şekilde değil."

Stetson homurdandı. "Yani hayır dedi."

Em birkaç kez evet diye bağırıyordu. Saklamam gereken bir ereksiyonla kendimi bu masada bulmadan önce düşüncelerimi değiştirdim. "Sonrasında hemen gitmesi gerekiyormuş gibi davrandı."

Önce bir sessizlik oldu, sonra hırıltılı bir kahkaha attı.

"Çok teşekkürler, sikik." Kupamı döndürmeye devam ettim.

"Ciddi misin?" Nefes almak için öksürdü ve masaya vurdu. Başlar bize doğru döndü ama çoğu insan Stetson'ı tanıyordu ve onun neşeli doğasından .

"Bir mesaj aldı, gitmesi gerektiğini söyledi ve kaçtı. Koşarak uzaklaşmadan önce pantolonunu bile çekmemişti."

"Yeteneklerin gittikçe köreliyor."

Hayır. O kadar hızlı ve sert boşalmıştı ki, ben de aynı hızda ve sertlikte boşalmıştım. Taksiyi buharlaştırmak için zar zor zamanımız oldu. Hafif öpüşmelerden birbirimizi yemeye geçmiştik. Kot pantolonumun düğmelerini açmıştı ve bundan sonra işler yıldırım hızıyla ilerledi. Onu döndürdüm ve yumuşak taytını aşağı çektim ve lanet olsun. En iyi yerlerinden sıcak ve yumuşaktı. Elli yıl geçse de saçlarının şeftali ve krem kokusunu asla unutamayabilirim.

"Adını bile zar zor öğrendim. Yemin ederim, kaçmakta ustaydı. Seni utandırırdı."

Yemi yutmadı ve alınmadı. "Yapmaz, çünkü ben yattığım kızlarla gerçekten çıkarım. Siz, efendim, çıkmıyorsunuz. Görünüşe göre bu kız da çıkmıyor."

"Her neyse. Oyuna geldim." "İyi hissetmiyor musun?"

Kehribar rengi sıvının içine baktım. "Neden umursadığımı bilmiyorum. Onun hakkında Grand Forks'ta üniversiteye gittiği ve boşanmış olduğu dışında bir şey öğrenmedim."

Gözleri kısıldı. "Nasıl boşandın?" Ruh halim karardı. "Yeni boşandım."

"İşte böyle. Kişisel algılama. Başka bir adam onu becerdi." Stetson beni inceledi. "Peki, neden çivilendiği ve kaçtığı için memnun değilsin?"

"Alışkın değilim sanırım." Kendime kiminle olursam olayım anlaşmayı bildiğimi söylemiştim. Bir ilişki aramıyordum, aramayacaktım ve değiştirilmeye de açık değildim. Dışarıda beni dönüştürecek sihirli bir kedi yoktu.

Ama Em'e evlenme teklif ettiğimde ve o da kabul ettiğinde bir an hayal kırıklığı yaşadım. Neredeyse oturup onu daha yakından tanımak istiyordum. Kimlik bilgilerini vermemişti ama açıktı ve konuşması kolaydı. Ortak bir zemin bulmak için çabaladığımız garip havadan sudan konuşmaları atlamış ve doğrudan kahkahalara boğulmuştuk.

Kolej futbolunu izlemeyi NFL'den daha çok seviyordu ve üniversiteye gittiği yere rağmen en sevdiği takım NDSU Bison'dı. Bizon kelimesini dünyanın geri kalanı gibi S ile değil Z ile telaffuz ettiğine göre buralı olduğunu söylediğimde, Crocus Valley'den birkaç saat uzakta büyüdüğünü söyledi. Eyaletin herhangi bir yerinde olabilir.

Seks yapmanın gecenin sonu olacağını düşünmemiştim. Yanılmışım.

Ve sarılmak istemişim, lanet olsun. Sarılmadım. Yatakta birine sarılmak için yeterince zaman geçirmedim. Çok fazla hatırlatıcı vardı.

İşte oradaydı. Bu kadar tuzlu olmamın sebebi. Birini yeniden tanıma isteğimde küçük bir çatlak açılmıştı ve sert bir şekilde kapatılmışım.

"Peki, takım hakkında." Stetson pes etmiyordu. Kafasına bir şey koyduğunda en büyük dırdırcı oydu.

Stetson takıntılarımı biliyordu. Beni sorumlu yapmazdı. Tek yapmam gereken eğlenceli bir adam olmak ve çocukların doğru pozisyonlara girmesini sağlamaktı. Bunu yapabilirdim. "Bunu yaparsam bana borçlusun."

Kendini beğenmiş sırtışıyla onu sandalyesinden itmek istedim. "Yapacağını biliyordum. Antrenman yarın başlıyor."

* * *

Stetson elindeki panoyu bana doğru itti. "Ben geçen yıl kimlerin burada olmadığına bakarken tüm acil durum bilgilerinin elimizde olduğundan emin olmak ister misin?"

Bununla başa çıkabilirim. Etrafımız cılız küçük çocuklarla çevriliydi. Bizimle tanışılar, pozisyonları öğrenirler ve sonra ekipmanlarını alırlardı. Bir saat içinde bir antrenmanı bitirmiş olurum, bir sürü de antrenman.

İsim listesini okudum. Çoğunu kasabadan tanıyordum. Aileleriyle aynı okula gitmişim ya da şimdi ailelerinin iş yerlerinde çalışıyordum. Eğer ebeveyn isimleri yazılmamışsa, bunu yapabilirdim. Birkaç telefon numarası almam gerekecekti. Adresi eksik olan bir isme rastladım.

Hah. Soyadını hatırlayamadım. Petrol rafinerisi, gazlaştırma tesisi ve yakınlardaki kömür madeni nedeniyle Coal Haven'a gelip giden çok sayıda aile vardı.

Sıraya girdim. "Landon Halliwell?"

Küçük bir çocuk elini kaldırdı, gözleri sanki onu takımın önünde kırbaçlayacağımı düşünmüş gibi iriydi. Gözlerini olduğundan daha açık kahverengi gösteren bir tutam siyah saçı vardı.

"Buraya gel." Onun beni takip edip etmediğine çocuk sırasının sonuna doğru yürüdüm.

Döndüğümde tam arkamdaydı ve o kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Kalbim burkuldu. Lanet olası Stetson. Benden bunu yapmamı istememesi gerektiğini bilmeliydi.

"Babamdan çok daha uzunsun," dedi, sesi hayranlıkla doluydu.

Kendimi bir pislik gibi hissettim. Ben burada olmayı ne kadar istemediğimi düşünürken, çocuk sırf uzun boylu olduğum ve üzerinde Koç yazan gri bir tişört giydiğim için benden etkilenmişti.

Gözünü korkutmamak için çömeldim. "Bunu çok duyuyorum." Söylemedim, ama söylenmesi uygun bir şeymiş gibi geldi. "Babandan bahsetmişken, adı ne?"

"Henry."

"Henry Halliwell?" Emery Halliwell listede vardı. Ebeveynlerden birinin adı yazıldığı sürece diğerine ihtiyacım yoktu. Ebeveyn sütunu zaten doldurulmuştu; ben sadece meraklı bir pislik oluyordum. Landon takımda yeniydi ve sanırım şehirde de yeniydi. Onu tanımaktan zarar gelmezdi, çünkü muhtemelen ailesiyle karşılaşacaktım, hatta belki onlarla iş bile yapacaktım. Kasaba bunu yapmamak için çok küçüktü.

Çocuk başını salladı ve koyu renk bir tutam saçı gözlerinin üzerine sarktı. "Pekâlâ, Landon. Adresini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

Ona abartılı bir şaşkınlık bakışı attım. "Adresini nasıl bilmiyorsun dostum?"

Burnunu çekti ve yere baktı. "Daha yeni taşındık."

Bu sütünun neden boş olduğunu açıklar. Kritik değildi ama diğer temas noktaları başarısız olursa işe yarayabilirdi. "Annene adresine ihtiyacımız olduğunu söylemek ister misin?"

Başını salladı, başının belada olmadığına sevinmişti. "Bu Cumartesi maçımız var mı?"

Gülümsedim ve ilk maçım için heyecanlı olduğumu hatırladım. "Gelecek Cumartesi'ye kadar olmaz. Önce sana nasıl oynanacağını öğretmek için zamanım olmalı."

"Tamam, güzel. Babam orada olmaya çalışacak." Sırıttı, sonra diz çökmüş Stetson'ın etrafını saran çocuk grubuna geri koştu.

Onun sözleriyle birlikte göğsümde tanıdık bir gerilme oldu. Landon'ın da benim yaşadıklarımı yaşadığını hissettim. Büyük bir maçta etrafta bir baba arıyordum ve o yoktu.

Ama Landon'ın babasının neden gelemediğini bilmiyordum. Belki fabrikalardan birinde ya da madende vardiyalı çalışıyor ya da zorunlu fazla mesai yapıyordu. Babası benimki gibi beleşçi olabilir, değerli işinin çocuğundan daha önemli olduğunu düşünebilir ya da masaya yemek koyabilmek için çok şey kaçıran çalışkan bir Joe olabilirdi.

Landon babasının ilk maça gelebileceği için çok heyecanlı görünüyordu. Çocuğun iyiliği için, babası hangi kategoriye girerse girsin, orada olacağını umuyordum.



Emery

"Gelemeyeceğim de ne demek?" Telefona uzanıp Henry'yi boğabilseydim, bu bir yıl önce olurdu. Pistin yanındaki park alanındaydım. Ebeveynler ve çocuklar etrafımdaki araçlardan iniyordu. Küçük çocuklar tıpkı Landon gibi çoktan giysilerini giymişlerdi. Maç başlamadan önce tribünde olacağıma söz vererek piste doğru koşmasını izledim. Sonra Henry'yi aradım.

Çünkü Landon'ın ilk maçına giderken fark ettiği ilk şey babasının Suburban'ının park yerinde olmamasıydı.

"Nöbetçiyim Emery. Bunun nasıl olduğunu bilirsin."

"Yani St. Martin'e tatile gidebilmek için oğlunuzun sizden umursamanızı istediği tek günü takas etmek zorunda kaldığınızı bildiğim gibi mi?" Landon'ı iki ay önce kaydettirdiğimde programı e-postayla göndermiştim. St. Martin'e yolculuk ani olmuştu. Henry bunu kabul etmedi. "Bu onun ilk maçı."

"Adil davranmıyorsun."

"Eğer adaleti önemsiyorsan-" Dudağımı ısırdım. Henry'yle tartışmak ve davranışlarını ona geri fırlatmak onu çocuklarının hayatıyla daha ilgili yapmayacaktı. "En azından maçtan sonra onu arayıp özür dileyebilir misin?"

"Eğer ameliyatta değilsem."

Uzlaşmacı ses tonu, ameliyatta olsun ya da olmasın, lanet telefonuna cevap vermediği anlamına geliyordu. Çünkü kendisinden bir şey beklenmesinden hoşlanmıyordu.

bir şeyler yap, özellikle de benim tarafımdan.

"Tamam." Vedalaşmadan telefonu kapattım. Zihnimde ve bedenimde bu kadar öfke dolaşırken medeni olmak zordu. Büyük bir aile isteyen bir adamın nasıl olup da birdenbire o aileyle tüm bağlarını koparmaya istekli olduğunu anlayabilseydim daha kolay olurdu. Ama o zaman, hiçbir zaman sorumluluk almamıştı. Bütün ağır işleri ben yapmıştım.

Henry, Landon için futbolu mahvetmese iyi olur.

Landon durmadan futbol ve koçları hakkında konuşuyordu - Koç Barron ve Koç B. Cousins, demişti. Koç Barron baş antrenör, Koç B ise yardımcısıydı. Onlarla tanışmamıştım. Landon antrenmanı bitirmiş ve benim vardiyam bitmeden eve dönmüştü.

Avery diğer iki kızla birlikte tribünde beni bekliyordu. Annemin birkaç saatliğine tohum kooperatifine gitmesi gerekiyordu ve babalarını aradığımda yanlarında olmalarını istememiştim.

Telefonumu kapüşonumun içine soktum. Sabah serindi ama güneşin tepede yükselmesiyle sıcaklık artacaktı. Güzel bir Eylül başı günü olacaktı. Kapüşonumun altında bir tişört vardı ve siyah yoga pantolonum önlük dışında ikinci bir üniforma haline gelmişti.

"Sekiz numara," diye mırıldandım kendi kendime, tribünlere bakmak için dönerken. Oturduktan sonra Landon'ı arayacaktım.

Avery, Afton ve Riley'yi tribünlerin en ucuna götürmüştü. Akıllı kızdı. Daha küçük bakıcılık görevlerini üstlendiği için çok hızlı öğreniyordu. Riley'nin kafeslendiği yerdı ama tuvaletlerden de çok uzakta değildik. Afton'un tuvalete koşmasını izleyebilirdim ya da Avery veya ben onu götürebilirdik.

"Landon orada." Avery çocuk grubunu işaret etti. Grubun hepsi mavi formalar ve siyah futbol pantolonları giymiş, kasklarını takmışlardı. İkisi de çömelmiş, sırtları kalabalığa dönük olan koçların etrafını sarmışlardı. Numarasını görebildiğim zaman Landon'ı bulmam gerekecekti.

Klinikteki yeni iş arkadaşlarımdan birine Landon'ın futbol oynadığını söylediğimde yüzü aydınlandı. "Stetson koçluk yapıyor. Oğlunuzla ilgilenecektir. Merak etme."

Lyric'in sözleri beni tahmin edebileceğinden çok daha fazla rahatlatmıştı. Landon'ın hayatında onu hayal kırıklığına uğratan başka bir adama ihtiyacım yoktu.

Riley için atıştırmalıklar çıkardım. Kucağıma emekledi ve Japon balığı krakerlerini teker teker nazıkçe yedi.

"Başlıyor," dedi Afton, sesi heyecan doluydu. *Bugün yapmam gereken şeylerin* sürekli kafamda dolaşmasına rağmen kendimi gülümserken buldum.

Ama paketleri açmak, ayırmak ve çöpleri çöplüğe taşımak bekleyebilirdi. Eğlenceli bir şey yapıyorduk. Birlikte. Riley doğduğundan beri bunu pek yapmamıştık.

Çocuklar sıraya girdi. Koçlara bir göz attım. İkisi de iri yarı adamlardı, biri biraz daha uzun ve genişti, saçları simsiyahtı. Çocuklarla konuşurken yüzü tribünlere dönük olan oydu. Lacivert bir Coal Haven Drillers şapkası kafasında aşağı doğru kıvrılmıştı. Sözlerini tam olarak duyamadım ama bağırmandan doğrudan konuşuyordu. Talimatlarının arasına, sert görünümüyle tezat oluşturan cesaretlendirici sözler serpiştiriyordu.

Lyric haklıydı. İyi bir koça benziyordu. Stetson'ın bana koçluk yapmaktan daha fazlasını yapmasını isteyebileceğim konusunda şaka yaparken haklı değildi. Onu ilçenin en uygun bekarı olarak tanımlamıştı. Onunla neden çıkmadığından emin değildim ama ilgilenmiyordum.

Gözüm sürekli diğer koça takılıyordu. Çocukların arasında diz çökmüş, sırtı tribünlere dönüktü. O da şapka takıyordu ama saçları Koç Barron'unkinden birkaç ton daha açık görünüyordu. Arkasında Koç yazan mavi bir tişört giymişti. Bir panoya ya da başka bir şeye sarılmış gibi kambur duruyordu ama bu duruş tişörtünü sırt kaslarına yapıştırmıştı.

Bakışlarımı ondan ayırdım. Şu anda bir erkeği fark etmeye ihtiyacım yoktu. Geçen gece bunun içindi. Ve bakın nasıl da rüyalarım giriyordu. Bazı geceler rüyamda pes ettiğimi görerek uyanıyor ve sanki kusmakla ilgili mesaj gerçekleşmemiş gibi kendimi Holden'ın yanına sıkıştırıyordum.

Ama uyandıgımda, kendime ateşli bir kovboyun ilişki yükü ve dört çocuğu olan bir kadınla ilgilenmeyeceğini hatırlattım.

Oyun başladı. Riley kucağımda kıvrandı. Afton ikinci haktan önce tuvalete koşmak zorunda kaldı.

Atıştırmalıklar ve içeceklerle hokkabazlık yapıyor, çocukların etrafımızdaki ebeveynleri rahatsız etmesini engellemeye çalışıyordum. Tribünlerden alkış sesleri yükseldiğinde Riley bana sıkıca sarıldı ve yüzünü göğsüme gömdü.

"yok," diye mırıldandım.

Landon koşucu olarak girmişti. Canlandım. Oyun başladı ve o koştu, boşa çıktı. Çocuk babasının hızına sahipti.

Oyun kurucu topu fırlattı, mesafe almak için tüm vücudunu kullandı. Top havada yalpaladı.

Landon durakladığında nefesim kesildi, küçük kolları topu yakalamak için hazırды. Topu havadan kaptı ve yan tarafına sokmadan önce bir an için karıştırdı.

Bağırdım ve Riley'nin etrafında el çıırtım, Avery de bana katıldı. Sonunda Riley küçük ellerini birbirine vurdu ve sııttı.

Her ikisi de Landon'dan daha iri olan diğeri iki çocuk ona iki yandan saldırdığında gülümsemem dondu. Üç çocuk çarpıştı ve Landon yere sertçe çarpmadan önce havada döndü.

Tribünler sessizleştı. Landon .

Panik göğsümde alevlendi ve tek düşündüğüm oraya gitmem gerektiğiydi.

"Annenin acilen gitmesi gerek." Riley'i Avery'ye doğru ittim ve tribün merdivenlerinden aşağıya koştum. Oğlum iyi olmalıydı.

* * *

Holden

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Stetson'ı Landon'ın koşturdum. Hakem zaten , ama lisede üçüncü sınıftaydı, bu işi ek iş olarak yapan başka bir futbol oyuncusuydu. Ama solgundu ve gözleri kocaman açılmıştı.

Yani benim hayal gücüm değildi. Çocuk alışılmadık derecede sert bir darbe almıştı.

Landon'yanına gittim ve yanına çömeldim. Hareket etmeye başladı. Rahatlamam sadece geçiciydi.

"Bilinci yerinde değil miydi?" Stetson Landon'ın başına eğilirken hakeme sordum.

Bana göz kırptı, sonra Landon'ın diğeri tarafına çömeldi. "Bayıldı mı?" Tekrar bastırdım.

"Hayır mı?" Genç hakem bayılacakmış gibi görünüyordu. Landon inledi.

Omzuna dokundum. "Selam dostum. Nasıl hissediyorsun?"

Yüzünü buruşturdu ve tekrar inledi. Başka bir kişi geldi ve liseli genci ayağa kalkıp yoldan çekilmeye ya da devrilmeye zorlayana kadar kenara itti.

Yeni gelene bir göz attım ve bakışlarımı kaçırmak üzereydim ki donup kaldım. "Em?"

Başını kaldırdı, yüzü endişeyle buruşmuştu. Gözleri parladı ve zümrüt rengi irislerindeki endişeye inançsızlık da katıldı.

"Anne?"

Dikkatimiz bir anda dağıldı. Landon bir ayağını yere bastırdı ve sırtını dikleştirdi, küçük bir inilti onu terk etti.

"Neren ağrıyor?" diye sordu onun üzerine eğilirken.

Annem mi? Çocuklardan bahsetmemişti. Ama o zaman pek bir şeyden bahsetmemişti. Çocuklarından bahsetmemesinin beni neden rahatsız ettiği üzerinde duramadım.

"Kolum," dedi Landon ve kolunu havaya kaldırdı.

Her şey düzgün görünüyordu. Em kolunu palpe etti ve hareket ettirdi.

Doğru. O bir hemşireydi. O kadarını biliyordum. Boşandığını söylemişti. Ve görünüşe göre bir anneymiş.

O gece gerçekten gitmesi mi gerekiyordu? Neden bir şey söylememişti?

Öyle olsaydı onunla konuşmayı bırakmak için bir neden bulur muydum?

Sıcaklık ve destekle dokunmuş tanıdık sesi beni getirdi.

"Sanırım topa çarpmış olabilirsin." Ona doğru eğildi. "Yere düşmek gibi her şeyi hatırlıyor musun?"

Stetson'a baktığımda bana baktığını gördüm. Em'le aramızda geçen hızlı konuşmayı yakalamıştı. Emery Halliwell.

Yanında Landon'dan birkaç yaş küçük küçük bir kız belirdi. "O iyi mi anne?"

İki çocuk mu?

Emery gözlerini Landon'dan ayırmadan, "O iyi tatlım," dedi. Onun iyi olduğundan emin değildi ama küçük kızına bunu söylüyordu.

İki çocuk. Bu neden bir çocuktan çok daha önemli görünüyordu?

Bunun , birlikte olduğumuz gece bahsetmediği şeyi ikiye .

Landon'ın uzuvlarını inceleyerek onu muayene etti. İşini bitirdikten sonra Stetson'ı iterek yoldan çekti. Stetson iri bir adamdı ama

Emery onun her istediğini sorgusuz sualsiz yapacakmış gibi davrandı. Ve onun hareketleri yetkinlik çılgınlıkları attığı için, harekete geçti.

"*Ne bok yiyeceğiz?*" *sorusundan*, çocuğun annesinin maçta olması ve hemşire olması nedeniyle çok şanslı olduğumuzu düşünmeye başlamıştık.

"Hadi kaskını çıkaralım, ufaklık," dedi yumuşak bir sesle. Ses tonunda Landon'ı telaşlandıracak hiçbir şey yoktu. Hatta beni bile sakinleştiriyordu.

Ona mümkün olduğunca yardım ettim ve küçük kız Landon'ın elini okşadı. Saçları orta kahverengiydi, Landon'ın koyu kahverengisi ile annesinin açık kahverengisi arasında bir ton.

Başka bir kız belirdi, bu sefer daha büyüktü ve kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuk vardı. Kızla konuştu. "Hadi, Afton. Anneni biraz yalnız bırakalım."

Üç çocuk mu?

Yeni yürümeye başlayan çocuk kollarını Em'e doğru uzattı. "Anne." Bu da ne...

Çabaladığım profesyonel tarafsızlığı kaybettim ve Emery'ye aval aval baktım. "Kaç çocuğun var?"

Suçlu bakışları, çocuklarını taramadan önce benimkilerle buluştu. Dördüne de.

Dört. Çocuklar.

Gerçekten boşanmış mıydı?

Landon "Babam nerede?" diye sormak için o zamanı seçti.

Emery'nin yüz hatları gerildi. Gözlerini kaçırmadan önce öfkesinin alevlendiğini fark etmedim. "Gelemedi. Onu daha sonra aramayı deneyebilirsiniz."

Hay aksi. Çocuk babası ilk maçını izleyeceği için çok heyecanlıydı. Emery'nin cevabı bana çok şey anlattı. Evet, büyük ihtimalle boşanmıştı. Ve Landon'a babasının onunla konuşacağına dair söz vermiyordu. Bu da Landon'ın babasını uzak tutan şeyin ne olduğunu açıklıyordu.

Henry Halliwell bir pislikti.

"Neden kalkmana yardım edip yürüyüp yürüyemeyeceğine bakmıyoruz?" Emery ellerini Landon'ın omuzlarının altına koydu. Stetson ve ben onun etrafında döndük. Landon ayağa kalktı ve ağırlığını ayakları üzerinde denedi. Bir kolu yanında sallanıyordu ve acıdığını söylediği kolu karnına doğru kıvrılmıştı, sanki hassasmış ama acı vermiyormuş gibiydi.

"Sanırım iyiyim anne." Sahanın kenarına doğru yürümeye başladı. Takım arkadaşları ve tribünlerdeki aileler onu alkışladı. Landon utanmış gibi başını eğdi.

Stetson ve ben çiftin iki yanında durduk, kızlar da onları takip etti.

Onun omzunu okşadı. "Tamam, hadi gidelim."

Landon başını kaldırdı. Koyu renk saçları başının etrafında dönüyordu.

"Hayır, gitmek istemiyorum."

"O kolu kontrol ettirmeliyiz," dedi nazikçe ama kararlı şekilde. "Kırık ya da başka bir şey olmadığından emin olalım."

"Anne. Gitmek

istemiyorum." "Landon-"

"Bu benim ilk oyunum!"

Emery'nin yüz ifadesine bakılırsa, yerinden kımıldamıyordu. Tam bir anne modundaydı ve üstüne üstlük bir de hemşireydi. Ben de ona katılıyordum. Çocuğun iyi olduğunu bilsem daha rahat uyurdum ama oyun dışı kalan çocuk olmanın ne kadar yıkıcı ve utanç verici olduğunu da biliyordum. Yedinci sınıftayken, diz kırım yırtıldığı için sezonun yarısını kaçırmıştım.

Stetson sırtına kocaman bir el koydu. "Neden kolunu kontrol ettirmiyorsun, böylece gerekenden fazla maç kaçırmazsın? Sakatlandığında oynayamazsın."

Landon'ın buğulandı. "Oynamak istiyorum."

Bana "Ben de gelsem nasıl olur?" dedirten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bir kez ağzımdan çıktıktan sonra geri alamadım. Teklif ettiğimde göğsümdeki gerginlik azaldı.

Stetson bana anlamsız konuşuyormuşum gibi baktı.

Emery'nin ifadesi pek farklı değildi ama daha temkinliydi. "Hayır Holden, bunu yapmak zorunda değilsin."

Beni tanıdığını ilk kez kabul ediyordu. Ve adımı onun pembe dudaklarından duyduğumda yaşadığım heyecan için yanlış zamandı.

"Ben Koç B," dedi Landon.

Emery tekrar omzunu sıvazladı ama bana bakmaktan kaçındı.

"Biliyorum." Kenar çizgisine ulaştık. Stetson Landon'la konuşmak için eğildi.

"Benim maça dönmem gerekiyor ama senin de gidip kendine bakman lazım. Bu konuda kendini kötü hissetme. Döndüğünde takım burada olacak."

Landon burnunu çekti ve başını salladı ama omuzlarında ağır bir keder vardı. Bana öyle bir baktı ki, o geri dönene kadar oyunu ve buradaki herkesi bir tür animasyonda askıya almak istedim. "Sen de geliyor musun?"

Önce Emery konuştu. "Sanırım Koç B-"

"Seve seve yardım ederim." Ona düz bir bakış attım. Benim için bir bahane uydurmak üzereydi. Ama gitmeyi teklif etmişim, lanet olsun. Çocuğun babasının aksine, eğer

orada olacağımı söyledim, gösterecektim.

Ayrıca, doktorda bir çocuk varken üç çocukla daha uğraşmak kolay olamazdı. Ve Landon'ın iyi olduğunu bilmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Aklım çocuktayken oyuna pek faydam dokunmazdı.

Ya düşündüğümüzden daha kötüyse? Ya kafasını vurduysa ve -?

Hay sikeyim. Bu yüzden çocukların yanında iyi değildim. En kötü senaryo her şey korkunç yerine harika bir şekilde sonuçlansaydı hayatın nasıl olacağını merak etmek kadar kötüydü.

Emery bana bakıyordu. Çocukları bana bakıyordu. Dördü birden. "Biz iyi olacağız. Yapmak zorunda değilsin."

"Burada kalsaydım sürekli endişelenirdim," dedim dürüstçe.

Bu ifadeyle ilgili bir şey onu etkiledi. Yüz hatları yumuşadı. "Pekâlâ."

En büyük kızıdan yürümeye başlayan çocuğu aldı ve ben de onları arabasına kadar takip ettim. Çocuklar Emery'nin etrafını sardı. En küçüğü kalçasına sıkıştırdı ve bir eli serbest kalır kalmaz diğer en küçük onu yakaladı. En büyükleri önde yürüyordu, sanki lider annesiymiş gibi, Landon ise başını eğmiş ama Emery'nin yanından ayrılmıyordu, sanki serbest kalsa diğer elini de tutacakmış gibi.

Gri bir Traverse'de durdu. Bardayken ne sürdüğünü görseydim, bekâr bir anne olduğunu anlar mıydım? Bu bir fark yaratır mıydı? Daha önce bekâr annelerle birlikte olmamış değildim. Sadece onunla ya da çocuğuyla ilişki kurmak istemediğimi açıkça belirtmiştim.

Sürücü tarafındaki arka kapıyı açtı. "Avery, bu sefer Landon yerine en arkaya geçebilir misin?"

"Peki." Kızın ses tonu annesininkiyle aynıydı.

Kamyonetim birkaç sıra ötedeydi ama ayaklarım hareket etmiyordu. İçimdeki beyefendi ona yardım etmek istiyordu ama nasıl yardım edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Landon içeri girmeden önce Emery formasını çıkarmasına yardım etti. İşime yarayacak bir şey görünce, ağrıyan kolunu itip kakmadan omuzluklarını çıkarmasına yardım etmek için araya girdim.

İşimiz bittiğinde Landon, "Koç B, bizimle kliniğe geliyor musun?" diye sordu.

Emery'nin bakışları benimkilere sıçradı ama sakın anne maskesini takarak alarmı kapattı. Barda tanıştığım kadın o gece o maskeyi geride bırakmıştı. "İstersen yapabilirsin."

Zaten kliniğe gidiyordum ama arkamdaki kalabalığın tezahüratı hepimize, özellikle de Landon'a oyunun onsuz da devam ettiğini hatırlattı. Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdım. "Elbette. Teşekkürler."

Annesinin minik bir versiyonu olan ama saçları ağabeyininkiler gibi koyu kahverengi olan Avery ve diğer küçük kız Afton sürünerek arkaya geçtiler. Avery orta koltuğa bir yükseltici koltuk bıraktı ve Emery en arkaya atması için omuzlukları ona verdi. Emery en küçüğünü araba koltuğuna bağlarken ben de Landon'ın yükseltici koltuğa oturmasına yardım ettim.

Küçük kız -yaşından emin değildim- tamamen kahverengi olmayan iri gözleriyle bana baktı. Emery'nin gözlerinin yeşilinden çok daha koyu bir yeşil, kızın irislerine işlenmişti.

Anılar su yüzüne çıktı. Büyük bebek gözleri. Koyu mavi. Hemşireler gözlerinin kahverengi gibi daha koyu bir renk olacağını söylemişlerdi.

Hafızamı silkeledim ve odaklandım. Traverse'in zemini oyuncaklarla ve birkaç çocuk bardağıyla doluydu. Birkaç kazak etrafa saçılmıştı ve kraker gibi görünen şeyler zemin kaplamasına ezilmişti.

Dağınıklık ciğerlerimdeki basıncı azalttı. Ne dağınıklık ama. Pikabım tertemizdi ama bunun nedeni haftada bir kez elektrik süpürgesiyle çekebilmemdi. İşim beni meşgul ediyordu ama bazı günler zamandan başka bir şeyim yokmuş gibi hissediyordum.

Emery, sanki bir yorumu önceden haber veriyormuş gibi, "Temizlik eskisi kadar öncelikli değil," dedi.

Bakışlarımı kaldırdım. Kızın etrafındaki kayışları ayarlıyordu ama beni dağınıklığa bakarken yakalamıştı. Koltuklarımdaki kırıntıları temizlemek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığımda elbette bunu yanlış anlayacaktı.

"gereken daha önemli şeyler var," dedim huysuzca.

Yolcu koltuğuna oturdum. Emery içeri girdi ve elindeki büyük çantayı benim oturduğum koltuğun üzerine attı. Durakladı, son iki haftadır tadına baktığım ve daha fazlasını istediğim güzel dudaklarında küçük bir çatıklık vardı.

Ellerimi uzattım. Bana sıkı bir gülümseme verdi ve çantayı uzattı. Fermuarı açıktı. Çantanın içi atıştırmalıklar, bebek bezleri ve kıyafetlerle doluydu. Birkaç şişe su. Kliniğe giderken kıyamet kopabilirdi ve bize bir süre bir şey olmazdı.

Motoru çalıştırdı ve uzaklaştı. Çantamı düzelttim ve göz ucuyla Emery'yi değerlendirmeye çalıştım. Bakışları sürekli dikiz aynasında gezinerek arabayı sürüyordu. Endişeli bir anne.

"Sence burkulmuş mudur?" Aradaki buzları eritmek için sordum. "Muhtemelen."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. Çok iyi bir geçmişimiz vardı, ama hayatın büyük şemasında bir göz kırpmaydı. Sonra bardaki yeni kızın futbol takımındaki annelerden biri olduğu ortaya ıktı. Bu kadar şaşırmamalıyım. "Son iki haftalık antrenman boyunca onun annesi olduğunu nasıl bilemedim?"

şaşkın bakışları tekrar dikiz aynasına kaydđ. ocuklarının birbirimizi nasıl tanıdığımızı anlamasından mı korkuyordu?

Bir düşünce karnıma limon ekşisi gibi yerleşti. Acaba koa yardım ettiğimi fark etmiş ve benden kaçmış mıydđ?

"oğu gün beşe kadar çalışıyorum," dedi. "Antrenmandan sonra eve yürüyerek gidiyor."

Sonunda bana adresini vermişti. Okulda antrenman yaptığımız yerden sadece birkaç blok ötede oturuyordu.

"Koç B'yi tanıyor musun anne?" Landon arkadan sordu. Ciğerlerime yeniden ağırlık kmşti. Bu, uzun zamandır kaçındığım bir konuydu.

Emery alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. Birbirimizi nasıl tanıdığımızı nasıl aıklayacağımızı merak eden tek kişi ben değildim. "Biz... tanıştık."

Evet, . Zor tanışmıştık. "Ne tesadüf, değil mi?"

"Bu da bir şeydir, tamam." Bana, ciddiyetine ve garipliğine rağmen hafif bir eğlence içeren bir bakış attđ. "Gerçekten gitmem gerekiyordu. Riley'nin midesi ekşidi ve kusuyordu."

Bu kadar . "Evet." Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Dört



Emery

Nöbetçi klinik benim çalıştığım klinikle aynıydı, ancak şehirdeki birkaç doktor hafta sonlarını dönüşümlü olarak geçirdiği için personel sayısı azdı. Yanında çalıştığım doktor hafta sonları ya da tatillerde çalışmıyordu ama istersem fazladan mesai alabilirdim. Belki bir gün, ama daha fazla çalışabilmek için taşınmamıştım.

Kayıt masasında çalışan genç hemşire asistanı beni tanıdı ve Landon tek hastaydı. "Doğrudan üçüncü muayene odasına girebilirsiniz."

"Teşekkürler." Landon'ı kapıya doğru yönlendirdim. "Siz burada Koç B. ile takılın."

Holden. Ciğerlerim göğsümdeki havayı sıktı.

Küçük kasabalar gerçekten de kaçtığımı sandığımı reddedilmeyi yaşamaktan kaçınamayacağım kadar küçük müydü?

Büyük kızlardan ses çıkmıyordu ve Riley Avery'ye bağlıydı, yani ona bir olmazdı. Holden'a baktım ve kapıda durakladım. Şaşkın bir ifadeyle duvara bakıyordu.

O iyi miydi? "Bana ihtiyacın olursa seslen Holden."

Gözlerini kırıştırarak tekrar odaklandı ama iyi olduğundan emin olmak istedim. İsimlerini söylerken her bir kızı işaret ettim. "Avery, Afton ve Riley."

İsimlerini sessizce mırıldandı ama bakışları ihtiyatlıydı. Onların yüzüne bakıp samimiyetini belli edecek bir tip değildi. Bu iyiydi ama daha derin duygularını gizlediği hissinden kurtulamıyordum.

Sanki onu yalnız bırakmaktan rahatsız olduğumu biliyormuş gibi, barda beni kendine bağlayan o gülümsemeyi takındı. "Avery, Afton ve Riley. Anladım."

Onu rahatlatmak istiyordum ama ne yapacağımdan emin değildim. Onu çocuklarımla bırakan bendim.

"Anne?" Landon kapının diğer tarafında beni bekliyordu.

"Tamam." Bekleme odasının kapısının arkamdan kapanmasına izin verdim. "Yani, sola git. Kapının üzerinde üç yazacak."

Gelen hemşire birkaç on yıldır klinikte çalışıyordu. Saçma sapan biri değildi ama dramatik de değildi. "Emery, merhaba. Soyadını tanıdığımı sanmıştım."

"Selam, Gale."

Landon'la konuşmak için öne doğru eğildi. "Evde bir NFL oyuncusu mu var?"

Landon'ın kemikli omuzları çöktü. "Hayır. İlk maçımı kaçırmak zorunda kaldım."

Yaralanmamış kolunu ovuşturdum. Bugün ikimizin de umduğu gibi geçmemişti. Landon'ın kolunu kırmadığından büyük ölçüde emindim ama büyümekte olan bir çocuğun kırığını görmezden gelme riskini göze alamazdım.

Giriş sorularını sıraladıktan sonra Gale ayağa kalktı. "Nisha birkaç dakika içinde onu röntgene götürmek için burada olacak. Sonra da doktor gelecek."

"Teşekkürler."

Gale yanımdan ayrıldı ve ben gözlerimi kapattım, tek gecelik ilişkimin üç çocuğumla birlikte bekleme odasında olduğunu unutmak için kendimi zorladım. Ona bir çocuğum olduğunu bile söylememiştim. Utanmış değildim. Holden yüzüğümdeki çizgiyi fark etmemiş olsaydı ben de eski sevgilimden bahsetmezdim. Kendi hayatımı ve çocuklarımlarını şiddetle koruyordum.

Coal Haven'a bu yüzden taşınmıştık. Bu yüzden Crocus Vadisi'ne içki içmeye gitmiştim. Mahremiyet istemişim.

Tek bir olaydı. Düşünmeden verilmiş bir karar ve *harika* olmuştu. Ve sonra iş bitmişti ve ben sorumlu ben olmaya geri dönmüştüm.

Kapı hafifçe vuruldu. Nisha kafasını içeri attı. Landon'a sırtıttı. "Benimle gelip birkaç fotoğraf çekeceksin. Anne, sen de geliyor musun?"

"Yapmamı ister misin?" En büyük hedeflerimden biri, konu kliniğe ve içeride olanlara geldiğinde soğukkanlı olmaktı. Olayı büyütmemeye çalıştım.

boğaz sürüntülerinden, sağlık ziyaretlerinden, aşılarından ve ara sıra röntgen çektirmekten vazgeçtim, ama aynı zamanda onları kapı dışarı etmedim, batmalarını ya da yüzmelerini söylemedim.

"Sadece resimler mi?" diye sordu, cesur olmaya çalışırken sesi daha da tizleşmişti.

"Büyük bir kamerayla," dedi Nisha. Onunla konuşma fırsatım olmamıştı ama hastalara yaklaşımını beğenmişim. "Giymen için özel bir yeleğim bile var. Kurşundan yapılmış. Görmek ister misin?"

Landon'ın merakı onu daha iyi anladı. "Hemen döneceğim."

Gururum göğsümde kabardı. Bana ihtiyacı olsa anında onunla giderdim ama benim de biraz zamana ihtiyacım vardı.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Ne oluyor be?

Holden benim çocuğumun koçuydu. Onu sadece bugün görüp, yavaş yavaş ölecek ve bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım. Önümüzdeki altı hafta boyunca her Cumartesi maçında oğlumu ve koçunu izlemek arasında kalacaktım.

Coal Haven'da mı yaşıyordu? Konuştuğumuzda neden bu konu açılmadı?

Hafifçe homurdandım. Sanki elimden geldiğince her türlü kişisel bilgiden kaçınmıyordum gibi. Ve bardan onunla ayrılmadan önce de uzun uzun konuşmuş değildik.

Kaç çocuğun var?

İnanılmaz sorusu kafamın içinde çınlamaya devam etti. "İyiymi Emery," diye fısıldadım.

Süt almaya gittiğimde Holden'ı kolunda yeni bir kızla gördüğümde buna katlanmak zorunda kalacak mıydım? Kocamı ilk kez başka bir kadınla görmek acı verici, gerçeküstü bir deneyimdi ama bu duygular güzel bir nasır geliştirmişti. Holden'ın hayatını yaşamasıyla ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmemeliydi. Ama bu düşüncenin beni rahatsız etmemesi için onu kaç kadınla görmem gerekecekti?

Diğer koç biliyor muydu? Kuzen değil miydi?

Yeni bir başlangıç istemiştim. Drama yok. Geride çok şey bırakmışım. Şehre geleli bir ay bile olmamıştı ve oğlumun koçuyla yatmışım.

Ölümüne yalakalık yapmak mümkün müydü?

Doğrudum. Ben sinir krizi geçiriyormuş gibi görünürken Landon'ın geri gelmesinin bir yararı olmazdı. O bir çocuktur; bunun kendisiyle ya da babasıyla ilgili olduğunu düşünebilirdi. Henry'nin beni aldattığını ilk öğrendiğimde beni çok sık ağlarken görmüştü.

Kapıya baktım. Ne yapacağımı merak etmeme gerek yoktu. Holden'ı kaç kadınla gördüğümün bir önemi yoktu. Koşullarım değişmemişti. Boşandığımdan beri ne yapıyorsam onu yapacaktım. Kendime ve çocuklarıma bakacaktım.

* * *

Holden

Bekleme odasında kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolaştım. Em ve Landon gideli neredeyse yarım saat olmuştu. Oyuncuların aileleri feragat belgelerini imzaladı ama Emery'ye yüklü bir sağlık faturası kalırsa kendimi bok gibi hissederim.

Avery köşede Afton'la birlikte sunulan kitapları boyuyordu. Riley elinde dökülmeyen kraker tabağı ve fincanıyla etrafta dolaşıyordu.

Bekleme odasındaki ılık kahveden gönülsüzce bir yudum alırken endişe midemi tırmalıyordu. Tek yapmam gereken sorumlu bir yetişkin olmak ve kapıdan çıkmadıklarından emin olmaktı.

Kahretsin. Ufaklık bir şeyle boğulmuş olabilir mi?

Bu konuda hiç deneyimim yoktu ve üzerinde durmaktan nefret ettiğim şey de bu değil miydi? Boynumu yuvarladım. Lanet olsun, bunu yapabilirdim. Üç çocukla bir odada takılmak büyük bir istek değildi, ama kendimi o kadar kötü korkutmuştum ki

Yıllar boyunca. Bundan daha güçlüydüm. Yavaşça nefes aldım ve daha yavaş nefes verdim.

Riley bir kraker düşürdü, geveledi ve yerden aldı. Muhtemelen klinik zemininden yememeliydi. Ama ben krakerin yenmemesi gerektiğine karar vermeden krakeri ağzına attı ve mutlulukla çiğnemeye başladı.

Dünyanın başıma yıkılmasını beklerken nefesim kesildi. Neden hasta olabilirdi ki? Çocuklar çok kırılgandı. Çok şey ters gidebilirdi. Ama sanki beşinci birasıymış gibi damlatmaz bardağından bir yudum aldı ve yan sandalyeye geçti.

Çok tatlı çocuklardı. Onlarda Em'i görebiliyor ve eski sevgilisinin nasıl görünmesi gerektiğine dair bir fikir edinebiliyordum. İfadelerinin altında yatan ciddiyet tamamen ona aitti ama kıvrıcık maun saçlarını ve kahverengi gözlerini babalarından almış olmalıydılar. Riley hariç. Gözlerindeki yeşil benekler tıpkı annesininki gibi parılıyordu.

Riley elleri hâlâ eşyalarıyla doluyken bir sandalyeye tırmanmaya çalıştı. Küçük tombul bacakları birkaç saniye pedal çevirdikten sonra pes etti ve bekleme salonunda sallana sallana yürümeye başladı. Bekledim. Gözetimim altında başka bir yaralı çocuğa ihtiyacım yoktu.

Kahveyi bitirdim ve yüzümü buruşturdum. Daha kötüsünü tatmıştım ama o kadar da değil. Fincanı attıktan sonra ellerimi ceplerime soktum. Mor önlüklü bir kadın kayıtta çalışan genç adamla konuşmak için arka odadan çıktı.

İki kez baktım, sonra sanki beni saklayabilecekmiş gibi Riley'nin arkasına çömelme dürtüsüne direndim.

Hemşire başını kaldırıp baktı. "Holden?"

Landon'ın sahada yaptığı gibi inlemek istedim. "Krystal, hey."

Krystal ve Stetson ateşli ve ağırdı. Sonra sahiplenici ve talepkâr olmuş, Stetson'a bir ültimatom vermişti: Ya benimle evlenirsin ya da ben giderim.

Stetson'ın neden uzun süreli bir erkek olduğunu düşündüğünü anlayamadım. Benden birkaç yaş büyüktü ve hâlâ bekârdı. Ailesi kasabada hem saygı duyulan hem de korkulan kişilerdi. Onlar benim teyzem ve amcamdı ve Stetson'ın neden onlarınki gibi çalkantılı bir evliliği riske atmak istemediğini anlayabiliyordum.

"Merhaba." Benden kayıt görevlisinin önüne dikildiği bilgisayara baktı. "Görölmek için mi buradasınız?"

"Ah, hayır. Bir arkadaşına yardım ediyorum." Bu hissettiğim kadar beceriksizce miydi? Onunla havadan sudan konuşmak istemiyordum ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum. "Şehre dönmüşsün."

Dikkatini başka yöne çekti. "Evet. Ama benim pozisyonumu çoktan doldurdular, bu yüzden yarı zamanlı çalışıyorum." Bakışları muayene odalarına kaydı ve ben de boşlukları doldurdum. Krystal birkaç ay önce aniden işten ayrılmıştı. İş muhtemelen ilan edilmişti. Mülakatlar için birkaç hafta daha geçmesi gerekecekti ve yeni işe alınan kişi muayene odasındaaydı.

Emery, Krystal'ın eski işini almıştı.

Garip.

"Arkadaşın kim?" Krystal hâlâ bilgisayar ekranını inceliyordu. "Arkada sadece bir hastamız var."

Burnunu sokmasından hiç hoşlanmamıştım. Kamyonetinde ve telefonunda takip cihazı olup olmadığını kontrol etmesi gerektiği konusunda şaka yapana kadar Stetson'ın hayatına burnunu sokmuştu. "Burada

Emery." Krystal'ın kaşları kalkarken aceleyle ekledim: "Landon Stetson'ın - benim- futbol takımında." Ah, lanet olsun. Stetson'dan bahsetmek istememiştim.

Krystal'ın dikkati bana odaklanmıştı. Gözlerindeki hevesli ilgi bulandırdı. "O nasıl?"

"Umarım iyidir. Emery sadece kolunu burktuğunu düşünüyor."

Krystal alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır. Stetson. O nasıl?"

Çocuk hiç umurunda değil miydi? Yoksa ilgisizliği Landon'ın iyi olduğu anlamına mı geliyordu?

"Güzel." Sanki Krystal'dan önce de öyle değilmiş gibi ilişkiler konusunda bıkkındı.

Emery bekleme odasının kapısını açtı ve Landon'ı dışarı çıkardı. Kolu askıdaydı. ACE bandajları bileğini çevreliyordu ama görebildiğim kadarıyla alçı yoktu. Bir kemiğinin kırılmadığını görmek beni Krystal'la konuşmamın bölünmesinden daha çok heyecanlandırmıştı.

"Teşekkürler, Krystal," dedi Emery.

"Emin olabilirsiniz." Krystal'ın cevabı genel olarak otomatikti, sanki onların varlığını çoktan unutmuş gibiydi. "Stetson'a benden selam söyle, tamam mı Holden?"

Onu uyarırdım. "Elbette."

Emery çoktan çocuklarını toplamaya başlamıştı. Stetson'la eski sevgilisinin arasına girmekten nasıl kaçınacağıma dair küçük dramam onun radarından çok uzaktı.

O damlatmaz bardağı ve atıştırmalık tabağını hazırlarken ben de sandalyelerin sonunda bekledim. İki büyük kız yanlarında getirmek üzere boyama sayfalarını katlıyorlardı. Landon sahadan çıkarken olduğu gibi kederli görünüyordu.

İnsanın içindeki boktan duygulardan uzaklaşması için her şeyi yaptım. "Kolun nasıl?" Ona sordum.

Sağlam omzunu kaldırdı ve gözyaşlarıyla savaşıyor gibi gözlerini kırıştırdı.

"Kırık değil ama morarmış." Emery yerden Japon balığı krakerlerini toplayıp çöpe atarken sesi rahatlamış gibiydi.

Landon iç geçirdi, sanki doktor yavru köpeğini ve tüm aksiyon figürlerini elinden almış gibi görünüyordu. "Bir hafta futbol oynamamam gerekiyor."

"Üzgünüm evlat. Bu berbat."

Emery ayağa kalktı ve dev bebek bezi çantasını Avery'ye uzattı. Riley'yi kucağına aldı ve ördeklerini sayar gibi etrafına bakındı. Anne olmak yaptığı her şeyin içinde vardı. Birlikte geçirdiğimiz gece, onun gününün küçük ayrıntılarından uzaklaşmasıydı.

Kendisi hariç herkesin etrafında. Klinikten çıkarken kapıları onlar için açık tuttum.

Sıcaklık kızgın güneşi yakalamıştı. Sıcak bir öğleden sonra olacaktı ama annem çitleri tamir etmek istiyordu. Annemle çalışmak daha çok huysuz bir amcayla iş yapmaya benziyordu. Ama Bruce amcam annem kadar huysuz değildi.

Traverse'de Avery, Landon'ın binmesini bekledi. "Arkaya geç," diye emretti.

Landon yerinden . "Annem ortaya oturabileceğimi söyledi."

"Bir şeyin yok," diye tersledi Avery. "Kırılmadı."

Emery'nin telaşlı sesi duyulana kadar nasıl yardım edeceğimi bilemeden konuşmaları izledim. "Avery, Landon kolunu burkmaması için ortaya oturabilir mi?"

"Ugh. İyi."

Kız kardeşim Nora ile aramızdaki yaş farkı daha çok Avery ve yeni yürümeye başlayan çocuk gibiydi. Aramızda neredeyse on yıl vardı ve bu didişme aşamasından geçmemiştik.

Otoparka gidiş istediğimden daha hızlı oldu. Emery pikabımın yanına park ettiğinde yanakları pespembe bir renk aldı. İki hafta önce arka koltukta neler olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sormama gerek kalmadı.

Unutmadım.

"Teşekkürler," dedi elleriyle direksiyonu kavrayarak. "Çocuklara yardım ettiğin için."

"Nasıl yardım ettiğimi bilmiyorum."

"Onları odada tutmak bazen yeterli olabiliyor."

Üç çocuğunu bir yabancıya bıraktığı için daha fazla öfkelenmesini beklerdim.

Emery'ye yabancıymışım gibi hissetmedim. Onun hakkında bilmek istediğim çok şey vardı. Neden dört çocuk? Kocasıyla aralarında ne olmuştu? Neden babalarından uzaklaşmıştı? Neden Coal Haven?

Gerçi bu cevapların hiçbirisi beni ilgilendirmiyordu ve sohbet etmek istiyormuş gibi de davranmıyordu. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım ama kollarımı kapının pervazına dayayarak geri döndüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Numaram Landon'ın ilk gün eve getirdiği kâğıtta yazıyor olmalı."

"Oh, tamam.

Teşekkürler." Başını

salladı. Ben de başımı

salladım.

Tamam. Yani. Aramızdaki tek şey buydu. Kapıyı kapattım ve arabayı sürerken el salladım, sanki Emery daha fazlasını istediğine dair hiçbir işaret vermezken arka koltuğumda şipşak bir sevişmeden sonra onu neden daha fazla tanımak istediğime dair kafa karışıklığı içinde değilmişim gibi.

Bir kadının benimle işinin bittiğini anladım. Dokuz yıl önceki acıyı yeniden yaşamama gerek yoktu.

Beş



Emery

Klinikteki tempo daha önce çalıştığım hastaneden çok farklıydı. Meşguldüm, ancak çoğunlukla hastaları yatırıyor, telefonlara bakıyor ve mesajlara geri dönüyordum. Eskisi gibi serum takmıyor, drenaj tüplerini temizlemiyor veya transfüzyon ürünleri sipariş etmiyordum.

Dr. Abdallah talepkâr bir doktordu, ancak yoğun bakımda çalıştıktan ve Henry ile evli olduktan sonra onu canlandırıcı bir şekilde egosuz buldum. Ne olursa olsun bu pozisyonu kabul ederdim ama onun da bir anne olduğunu ve yetişmesi gereken antrenmanları ve maçları olduğunu bilmek, işime her zaman yüzde 110'umu veremememin bana karşı kullanılabileceği endişemi hafifletti.

Az önce B12 iğnesi yaptığım hastayla ilgili notları kaydetmeyi bitirdim ve öğle yemeği için çıktım. Mola odasında Lyric elmasından bir ısırık almış, market raflarında gördüğüm bir gerilim romanını okuyordu. Ağzı dolu olduğu için bana küçük bir el salladı, sonra kitabına geri döndü.

Boşanmadan önce, eğer zamanım varsa, molalarda sohbet nefret ederdim. Genellikle günün tek bölümünde düşüncelerimle baş başa kalabiliyor ve işe dönmeden önce bir bölüm okuyabiliyordum.

Boşandıktan sonra, hastaların hayati bulgularını kaydetmek dışında yetişkinlerle nadiren etkileşim kurdum. Ziyaret etmekten çekinmezdim. Lyric'i sevdim. Laboratuvarda tıp teknisyeniydi, benden birkaç yaş küçüktü ve iyimserlikle alaycılığın tuhaf bir bileşimi idi. Ama okumasını bölmezdim.

Artan lazanyayı ısıttım. Krystal içeri girdiğinde mikrodalga'nın sesi duyuldu. Diğer iş arkadaşlarımla olduğu kadar onunla da iyi anlaşıyordum. Hataları yüksek sesle düzeltmeyi ve diğer departmanları hastaların önünde yerin dibine sokmayı severdi. Bir keresinde Dr. Abdullah'ın, Krystal tansiyon makinelerini ne sıklıkta şarj etmem gerektiği konusunda bana ders vermek için tepemde dikildikten sonra kimsenin görmediğini düşünerek gözlerini devirdiğini görmüştüm. Bu, yaşadığım yeni kız utancının acısını .

Krystal pis kokulu bir sondayı boşaltır gibi burnunu çekti ve kırıştırdı. "Bu koku da ne?"

"Sarımsak, muhtemelen." Yemeğimi Lyric'in bulunduğu masaya taşıırken özür dileyerek gülümsedim. Onun karşısına oturdum ama birkaç sandalye aşağıdaydım.

"Hastalar şikayet etmeden önce biraz sakız alsanız iyi olur." Buzdolabını açtı ve sırtı bize dönük bir şekilde durdu.

Krystal da onlardan biriydi. Onun yıpratıcı kişiliğiyle işyerinde daha önce de karşılaşmıştım. Yapılacak en iyi şey bunu kişisel almamaktı. Ve mümkün olduğunca az etkileşimde bulunmak. Lyric Krystal'a bakmadı ama gözlerini devirdiğini fark ettim. Krystal söz konusu olduğunda benzer düşünen pek çok insan vardı.

Krystal klinikte Holden'la konuşuyordu ama Landon'la bekleme odasına girdiğimde yüzünde Lyric'inkine benzer bir ifade vardı.

Buzdolabının kapısını açık tutmaya devam etti. Dilimi ısırardım. O benim çocuğum değildi. Ona kapıyı kapatmasını söylememe gerek yoktu. Ama cidden. Açık kapıdan dışarıya yayılan serin hava endişemi körüklüyordu. Beş kişilik bir ailenin en önemli gelir kaynağı olmanın bir yan ürünü.

Krystal daha da içeri baktı. "Kimse bizim gazoz zulumuz stoklamadı mı?"

Lyric gözlerini kitabından ayırmadan, "Sen gittiğinden beri hayır," dedi.

Krystal bana sert bir bakış attı ve kapının kapanmasına izin verdi. "Sanırım bu iş de artık sana düşüyor."

Haklısın. Çünkü yapacak yeterince işim yoktu.

Lirik bir sayfa çevirdi. "Eğer biri gerçekten istiyorsa, pop fonunu devralabilir. Bunu yeni kıza yaptırmak adil değil."

"Bu işi halledebildim."

Krystal bana eski pozisyonunun bende olduğunu hatırlatmayı hiç ihmal etmedi. Neden taşındığını tam olarak bilmiyordum ama Dr. Abdallah benim pozisyonumu Krystal'ın olduğu gibi geçici hemşireliğe kaydırmayı reddetti. Ben zaten işe alınmıştım ve işe alındığım pozisyonu korumam gerekiyordu.

Krystal masamıza yaklaştı. Ellerini önlüğünün ceplerine soktu.
"Stetson'dan haber var mı?"

Landon'ı getirdiğimde Stetson'dan bahsetmemiş miydi?

Lyric başını kitabından kaldırmadı. "Hayır. Ben Isla'nın en iyi arkadaşıyım, onun değil."

"Ama onu çok sık
görüyorsun." "Pek değil."

Krystal, Lyric'a açıkça girmek istemediği bir konudan korkmuyordu.
"Muhtemelen onu aramalıyım."

Lyric bir sayfa daha çevirdi ve cevap vermedi. Lazanyama yumuldum. Bu etkileşim Holden'la ilgili gece fantezilerinden neden vazgeçtiğimi hatırlamama yardımcı oldu. Krystal'ın Stetson'a olan aşkına odaklanmak, Holden'ın kaç çocuğum olduğunu sayarken yüzünde beliren dehşet ifadesini ve Landon'ın klinikteki işi bittikten sonra arabamdan ne kadar çabuk unutmama yardımcı oldu.

Krystal, "Eğer onu görürsen, onunla konuşmam gerektiğini söyle," dedi.

Lyric, Stetson'a böyle bir şey söylemeyeceğini belli edercesine, "Elbette," dedi.

Krystal bana döndü. Onun benim ve diğer hemşirelerin öğle aralarını kapatması gerekmiyor muydu? "Holden'ın seninle kliniğe gelmesi çok hoştu."

Stouffer's şaheserimi çiğnemekte acele etmedim. Teknik olarak, Lyric'in önünde oğlumun kliniğe yaptığı ziyaretten bahsetmemesi gerekiyordu ama ben aldırmadım. Tamam, ben önemsedim. Holden'la aramda Landon'ın koçlarından biri olması dışında bir bağ kurmak için kliniğe ihtiyacım yoktu. "Evet, Landon onun oyuncularından biri ve endişeliydi, benim de yardıma ihtiyacım vardı."

"Bunu yapmaya istekli olması garip. Çocuklardan nefret eder."

Çatalım peynir ve erişte katmanlarının arasında dondu. Holden çocuklardan nefret mi ediyordu?

Lyric önce cevap verdi, ses tonu azarlayıcıydı. "Çocuklardan nefret etmek ve onların yanında rahatsız olmak iki farklı şeydir."

Onların yanında yeterince rahat görünüyordu. Lyric'e katılıyordum. Çocuklardan nefret ediyormuş gibi davranan bir adamı üç çocuğuma bakması için bırakmazdım. Çocuklardan nefret eden bir adam koçluk yapmazdı. Krystal dedikodu yaymak istiyordu. Hayatımda onun gibi Holden'dan daha çok insan tanımıştım.

Holden savunmamı düşürmemi istedi, Krystal gibi kilitlememi değil.

"Çocuklu kadınlardan uzak duruyor," dedi Krystal. "Stetson asla bekâr bir anneye ilişkiye girmeyeceğini söyledi."

İştahım kaçtı. Ben de kalan yemekleri dört gözle bekliyordum.

Lyric'in bakışları kitabına geri dönmeden önce bana kaydı. "Holden hiçbir ilişkiye girmez."

Krystal homurdandı. "Doğru." Kapıdan hızla çıktı ve sanki içeri temiz hava pompalandı.

Lyric derin bir nefes aldı ve kitabını kapattı. "O *çok fazla*."

Kıkırdadım ama yeni kız olduğumun farkındaydım. Başka birinin çatışmasına dahil olmayacaktım.

"Oğlun nasıl?" Lyric içten bir endişeyle sordu.

"İyi. Bu hafta antrenmanı kaçıracağı için üzgünüm. Yine de haklıydın. Stetson ve Holden gerçekten iyi koçlar gibi görünüyor."

"Evet, onlar iyi adamlar. İyi erkek arkadaş değiller ama iyi adamlar."

Çocukların yanında rahatsız. Bağlılık fobisi. İyi ki daha fazlasını aramıyormuşum. "Krystal korkmuş görünmüyor."

Lyric başını salladı ve mavi renkli topuzu başının üstünde zıpladı. "Stetson oyun oynamayı seven kadınlardan etkilenir. Krystal nasıl biri olduğunu sır olarak saklamıyor ki." Her ne olursa onun kendi hatası olduğunu söyler gibi omuz silkti.

"Demek öyle, ha?" Alaycı bir tavırla söyledim. Zaman kadar eski bir hikâye; partnerlerden biri kasıtlı olarak bilgisiz, diğeri ise zehirli. Bu tür bir ilişkiden kaçtığımı sanıyordum. Ama farkında olmadan bilgisizmişim.

"İşte " Kitabını tekrar açtı, sonra durakladı. "Ve Tanrı aşkına, gazoz fonu için endişelenme. İnsanların buzdolabının üzerine pislik yapmayı bırakıp gazozları çalmaları için not bırakmalarından başka bir şey değildi."

Güldüm ve yemeğe geri döndüm. Bakacak bir şey olsun diye telefonumu çıkardım ama ekranı göremedim. Holden hakkında söylenenleri düşünmeden edemiyordum ve eski kocam dışında benimle asla birlikte olmak istemeyecek tek erkeği bulduğum için neden hayal kırıklığına uğradığımı anlayamıyordum.

* * *

Holden

İki katlı küçük evin önüne park ettim. Liseden bir arkadaşım yan tarafta otururdu. Mahalle on beş yıl önce nasılsa şimdi de aynıydı. Sokakta farklı arabalar sıralanmıştı, hepsi bu.

Burada ne işim vardı benim?

Landon beklendiği gibi antrenmana gelmemişti. Ama bir saat boyunca onun ne kadar üzgün olduğunu düşündüm. Evde kederli bir şekilde oturuyor muydu? Geçen hafta çok heyecanlıydı. Sonra yaralandı. Babasının nerede olduğunu sorduğu zamanki yüz ifadesini unutamıyorum.

Bu duyguyu bilirdim. Babamın herhangi bir şey için gelmesinden vazgeçmeden önce Landon kadar yaşlı değildim. Çocukla hissettiğim yakınlık beni şaşırtmıştı ve muhtemelen antrenmandan sonra buraya gelme nedenimin bir parçasıydı. Diğer nedeni hiç düşünmedim.

Kamyonetimden indim ve kapıya doğru koştum. Birkaç kez çaldım.

İçeriden bağırışlar geldi. "Anne! Kapıda biri var!" Bir duraklama. "Tamam!"

Her şey sessizleşti. Sanki izleniyormuşum gibi tenimde karıncalanmalar oldu.

Oturma odasının penceresine baktım. İki yüz dışarı bakıyordu. Avery'ye el salladım ama o sadece eğildi.

Landon ortaya çıktı ve yüzü aydınlandı. Dudak okumak hiç bu kadar kolay olmamıştı. "Koç B!"

Tepkisi endişemi hafifletmeye yardımcı oldu. Beni gördüğü için heyecanlıydı. Kapı açıldı. Emery, Stetson'ın eski sevgilisinin bir keresinde bize söylediğine göre klinik için standart renk olan mor önlükler giymişti ve bacaklarının etrafı boldu, ancak kalçaları ve göğüsleri rahattı. Sanki gecelerimin Emery'nin sadece kendisi olarak seksi olduğu daha fazla görüntüyle bölünmesine ihtiyacım varmış gibi.

"Holden, merhaba." İfadesinde şaşkınlık vardı ve sanki Stetson'la geldiğimi düşünmüş gibi arkama baktı.

Landon onun arkasında dans ederek beni görmeye çalıştı.

"Landon'ın nasıl olduğunu görmek ve Koç Barron'un bugün ne üzerinde çalıştığını ona bildirmek istedim."

Gözlerindeki hayal kırıklığını hayal mi ediyordum? Onunla bir daha konuşmamı umursadığı izlenimini vermemişti bana.

Ama ben istedim.

Kapıyı iterek açtı ve Landon'a "Onunla ön basamakta konuşabilirsin" dedi. Hayal kırıklığına uğramama fırsat kalmadan içeri davet edilmedim,

işaret etti. "Eve yeni geldim. Gidip üstümü değiştireyim." Landon dışarı çıktı ve ön basamağa oturduk.

"Nasılsın?" diye sordum.

Kolunu esnetti ve büktü. "Hâlâ acıyor ama doktor artık askı takmama gerek olmadığını söyledi. Annem tüm kolumu saran havalı bir buz torbası aldı."

Buz torbasını çok detaylı bir şekilde tarif etti. Bir buz torbası onu bu kadar heyecanlandırdıysa, büyüüp annesi gibi tıp alanına girerse hiç şaşırırmam.

Oyuncuların nerede duracağını göstermek için çakıl taşlarını kullanarak antrenmanda işlediğimiz alıştırmaların üzerinden geçtim. Temel şeyler. Çocuklar hâlâ kuralları ve hangi yöne koşacaklarını öğreniyorlardı. Landon başını salladı, yüzü sanki bir sonraki maçta para söz konusuymuş gibi ciddiydi.

Arkamızdaki kapı açıldı. Emery siyah taytı ve yeşil-beyaz UND tişörtüyle dışarı çıktı. Tanıdık şeftali kokusu üzerime yayıldı ve beni birlikte olduğumuz gecenin anısıyla çarptı.

"Biz de tam bitiriyorduk," dedim huysuzca, kokusu sikime bu anı rahatsız edici hale getirmek gibi parlak bir fikir vermeden önce gitmem gerektiğini bildiğim halde gitmek için hiçbir hamle yapmadım.

"Uğradığınız için teşekkürler." Landon'ın omzunu okşadı ama o da gitmek için bir harekette bulunmadı. "İçeri gir. Ellerini yıka ve masayı hazırlamaya yardım et."

Landon'ın iri kahverengi gözleri bana döndü. "Akşam yemeğine kalıyor musun, Koç B?"

Emery'nin gözlerindeki parlama ve çoraplı ayaklarının üzerinde ağırlığını kaydırma şekli karşısında hakarete uğramalıyım. "Eminim Koç B'nin planları vardır."

"İstemiyorum," diye cevap verdim, çocuklu kadınlarla ilişki peşinde koşmayan bir adam için çok hızlıydı. Yıllarca kendine kalp kırıklığı olmadan daha iyi olacağını söylemiş bir adam.

Rahatsızlık ve kararsızlık yüzünde oynayıyordu. Onun içindeydin ama beni evine davet etmesi çok fazlaydı.

"Harika!" Landon benim yarım cevabımdan etkilenmedi. "Koç B akşam yemeğine kalıyor!" diye bağırarak içeri daldı.

Dudaklarını içeri kıvırdı ve sanki bekar bir anne ve bir sürü çocukla yemekten kaçmak için kamyonetime koşmadığıma inanamıyormuş gibi bana baktı.

Ben de kalmak istediğime inanamıyordum ama klinikte gördüklerim büyüleyiciydi. Şiddetli olması gereken ama iyi yağlanmış bir makine gibi işleyen bir fırtınanın gözüydü. Kaosa tanık olmamıştım ama Emery'nin hayal kırıklığına uğratacağına inanmıyordum. Kendisini ve çocuklarını diğer tarafa sakince taşıyacağını düşünmüştüm. Ve bu ne ben büyürken ne de en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda sahip olduğum bir şeydi. İlgili bir anneye tanık olmak istedim.

Ama bencil olamazdım. Beni etrafında istemiyorsa, ona yaklaşmak için çocuklarını kullanamazdım. "Kusura bakma. Sorun olacaksa gidebilirim."

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Hayır, onu umutlandırdın. Geçen hafta sonu babasının gelmemesinden sonra umutlarının kırılmasına hiç ihtiyacı yok."

Landon sorduğunda onu geri çevirmeliydim ama hayatından çıkan bir başka yetişkin olmak istemedim. "Kahretsin, özür dilerim. Yemeğimi yiyip kaçacağım, böylece ailenizle geçirdiğiniz zamanı bölmemiş olurum."

Şakaklarını ovuşturdu. "Hayır, özür dilerim. Bu senin hatan değil. Sadece..." "Boktan bir babam vardı." Ellerimi eşofmanımın içine soktum.

Neden ben

Bunu söyledin mi? Babam hakkında kimseyle konuşmadım. "Sözümü geri alıyorum. O benim için sadece boktan bir babaydı."

Beni düşünürken solmakta olan güneş gözlerindeki yeşili ortaya çıkardı. "Korkarım burada olan şey bu. Henry her zaman bencil biriydi ama ailesiyle tanıştıktan sonra bunu anlayabildim. Her neyse, böyle olacağını düşünmemiştim."

Afton paravan kapının diğer tarafında belirdi. Üzerinde okula giderken giydiğinden şüphelendiğim bir prenses elbisesi vardı ama çocuk modası hakkında ne bilirdim ki? "Anne, Landon çatalları hazırlamam gerektiğini söyledi ama bugün peçeteleri hazırlama günü."

"Bugün pazartesi. Pazartesi günleri kim çatal yapar?" "Landon."

"Tamam, o zaman Landon çatalları hazırlayabilir."

Landon mutfak olması gereken yerden kafasını uzattı. "Ama ben zaten peçete yaptım!"

Emery sanki kafasının içinde futbol oyunları oynuyormuş gibi onların arasına baktı. Beklediğim kaos buydu ve beklediğim gibi Emery geri adım atmadı. "Afton, bugün çatalları sen koyabilir misin? Landon bir hata yaptı."

Afton'ın yüz ifadesi skandalla doluydu. "Ama-"

"Lütfen." Emery'nin ses tonu, Afton'un ne olursa olsun çatalları yerleştireceğini söylüyordu.

Afton tepinerek uzaklaştı ve Emery gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "İçeri gelin.

Umarım parçalanmış tavuk seviyorsunuzdur."

Onu eve kadar takip ettim ve ev sıcaklığıyla sarmalandım. Yılın bu zamanı klimayı çalıştırmak için çok serin, kaloriferi açmak içinse çok sıcaktı. Onun evi sıcak taraftaydı, muhtemelen benim evimden beş derece daha sıcaktı.

Ama barbekü tavuk kokusu burnuma çarptı ve midem guruldadı.

Yaşanılan ev. Ev yemekleri. Yemek yapan ve insanları davet eden ben olmadığım sürece bunu anlayamazdım.

Emery omzunun üzerinden baktı ve bardaki geceden beri ilk kez gülümsedi ve bu gülümseme içime işledi. Bardaki kadınla karşımdaki kadın bir ve aynıydı. "Aç mısın?"

"Ben her zaman açım." Gerçek buydu, ama etrafta bu kadar çok çocuk olmasaydı, başka bir şeyi kastetmiş olabilirdim.

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimizde dört çift göz bana bakıyordu. Riley, metal bir yemek sandalyesine bağlanmış yüksek bir sandalyenin tepesinde kıpırdanıyordu. Diğer üç çocuk büyükten küçüğe doğru bir sıraya dizilmişti ve masanın başında açık bir koltuk vardı. Masanın kendisi iyi bir büyüklükteydi. Ama oda öyle değildi. O şeyi kapıdan nasıl sığdırmıştı?

"Bir koltuk seçin." Emery bir dolaba gitti ve çörekleri çıkardı.

"Bir şey alabilir miyim?" Eğlendirilen kişi olmaya alışık değildim. Annem aşçı değildi. Kendim ve Nora için yemek yapardım. Annem genellikle kasabadan bir şeyler alırdı. Eğer bir erkeği davet ederse, kasabadan bir şeyler alırdı ya da ızgara yapardık. Çiftçiler et sıkıntısı çekmezdi ve annem de ızgarada iyiydi. Ona göre fırının canı cehenneme.

Emery çörekleri ellerime tutuşturdu ve arkasındaki çekmeceyi açtı. Bir kaşık çıkardı ve ben de onu aldım. Dört çocuk beni evin içinde takip ederken yapacak bir şeyim olduğu için minnettar bir şekilde masaya gittim.

Koltuk seçimi tanıdık bir konuydu. Kötü seçim yapmanın tehlikelerinin farkındaydım. Çocukken büyükannem ve büyükbabam beni ve kuzenlerimi misafir ederdi ve oturacağımız yer konusunda kavga ederdik. Ama ben Riley'nin yanına oturdum ve hiçbir çocuk itiraz etmedi. Doğru seçim yapmıştım.

Emery elinde güveçle hemen arkamdaydı. Tekrar masadan kalktı ve kalp atışlarım hızlandı. Avery çörekleri açtı, bir tane aldı ve torbayı Landon' fırlattı. O da aynısını Afton'a yaptı. Bana uzatırken daha nazikti. Bir çörek aldım ve Riley'nin beklentiyle beni izlediğini gördüm.

Kahretsin, bu benim normlarımın çok dışındaydı. Ne yapacağımı bilemeden durakladım. Bebeklik dönemi hakkında biraz bilgim vardı ama büyük bebekler hakkında yoktu. Yoksa Riley yürümeye başlayan bir çocuk muydu?

"Ben hallederim." Emery büyük çocukların önündeki masaya bir torba ıspanak ve bir bebek havucu bıraktı ve Riley için bir tabak hazırlamayı üstlendi. Rendelenmiş tavuktan küçük parçalar ayırdı ve bebek maması kavanozundan pişmiş havuçları kaşıkladı.

Afton yemeğini görmezden geldi ve bana baktı. "Koç B, bütün gün futbol mu oynuyorsun?"

"Hayır, benim bir sığır çiftliğim var." Bütün gözler yine benim üzerimdeydi ama Emery'nin ilgisini çekmişim ve buna çok hevesliydim. "Aslında annemle birlikte çalışıyorum. Ve Colt adında kiralık bir adamımız var. Biz... çiftlik..."

Ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığı daha açık olabilir miydi? Beni hiç tanımadığım bir kadınla bir bara ya da yaşlı çiftçilerle bir lokantaya koyun, bütün gün ne yaptığımdan, mahsul fiyatlarından, sığır başına ne kadar alabileceğimden ve tabii ki hava durumundan bahsederdim. Yaz kuraklığının saman fiyatlarını tavan yaptırması çocukların umurunda mıydı?

Afton sırtı ve bankın üzerinde kıpırdandı. "Atlar gibi mi?"

Başımı salladım. "Ve inekler. Bir sürü inek."

Avery'nin tiz çığlığı bir köpek sürüsünün koşarak gelmesini sağladı. "Atlara binebilir miyiz?"

Emery'nin yüzünde Landon'ın beni yemeğe davet ettiği zamanki ifadenin aynısı vardı. "Avery, biz kendimizi davet etmeyiz."

"Mesele şu," dedim, ikimizi de nasıl kurtaracağımı biliyordum. Atlarıma saldıran dört çocukla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve kötü adam ben olabilirdim. "Atlarım çocuklara alışkın değil."

Avery parçalanmış tavuklu sandviçini yere bıraktı. "Ama bize aşına olabilirler. Değil mi?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. "Pek çok faktör var. Çoğunlukla atın kişiliği, yaşı ve deneyimi ve çocukların onların etrafında nasıl davrandığı."

"İyi oluruz." Avery'nin bakışları yalvarır gibiydi. Bu kız cumartesi günü klinikte ben yokmuşum gibi davranmıştı. Ama bir adama bir at verirsən

Birdenbire zaman
ayırmaya değer mi
oldu? Onun
standartlarını sevdim.

Emery ile bakıştık. Yüzünde özür dileyen bir ifade vardı.

Avery çabasını ikiye katladı. "Babam Bismarck'ta ders alabileceğim bir yer arayacağını söyledi ama artık böyle bir şey olmayacak."

Avery'nin yaşındaki bir çocuktaki acı miktarı şaşırtıcıydı. Babalarının yokluğundan etkilenen tek çocuk Landon değildi.

Emery başını sallıyor, Avery'yi vurmaya hazırlanıyordu ama Avery'nin isteğiyle ilgili bir şey mesafemi koruma kararlılığımı kırdı.

Ona mümkün olabileceği söylenen bir şey için umudunu yitiriyordu. Bunu gerçekleştiremeyecek kadar uzakta yaşadıklarını bilecek yaşıydı ve hayallerini gerçekleştirmesi gereken kişi bir daha denemeyecekti.

Bu duyguyu bilirim. Planladığınız bir hayalin boka sarmasının nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Dünyam dibe vurduğunda, dümensiz ve yalnız kaldığımda bir yetişkindim.

Çocukların yanında eğlenceli bir adamdan daha fazlası olabilirdim. "Belki annenle konuşabilirim?"

Emery'nin gözlerinden inanılmazlık okunuyordu. "Holden, hayır. Sen zaten çok şey yaptın."

Ortaya çıkmaktan başka bir şey yapmamıştım. Bunun geri dönmek için bir şans olduğunu biliyordum ama nedenini bilmeden ilerledim. "Söz vermek yok. Sadece konuş."

Emery tatmin olmamıştı ama "Yemekten sonra" dedi.

Avery gülümsedi ve Afton'la birlikte heyecanlı bir şekilde kıpırdandı. Kıkırdadım ama tartışmanın bitmediğini biliyordum. Bu zor bir satış olacaktı ve Emery hayır derse, hiçbir şey kaybetmeyecektim. Lojistiği çözmek zorunda kalmayacaktım. Bir çocuğa ata binmeyi ne zaman öğretecektim? Bir çocuğa ata binmeyi nasıl öğretecektim? Nora'ya öğretmiştim ve Stetson kuzenim Isla'ya öğretirken ona yardım etmiştim ama o zamanlar gençtim. *Eğer* bunu yaparsak, olgun bir yetişkin olup plan yapmalıydım.

Tek bildiğim Emery hayır derse hayal kırıklığına uğrayacağımdı.

Altı



Emery

Amacı neydi?

Holden mutfağı temizlemeye yardım etmeyi teklif etti. Çocukları yatmaya hazırlayabilmek için utanmadan bundan faydalandım. Daha çok, kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Holden bana bunu yaptı.

Evimdeydi. Tek gecelik ilişkim masamı siliyordu. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım -ve gördüğümde de onu iyice korkuttuğumu sandığım- adam bizimle yemek yiyordu.

Ve son lokmayı yer yemez kaçmamıştı. Bu ne anlama geliyordu?

Afton havluyla kurulanırken ve Riley küvette su sıçratırken ben tuvalet kapağına tünemiştim.

"Koç B'nin atlarını görebilir miyiz?" Afton geceliğinin içinde omuz silerken sordu.

"Muhtemelen hayır,
tatlım." "Neden
olmasın?"

Çünkü Holden'ın çocukların yanında rahatsız olması gerekiyordu. Bağlanma korkusu olması gerekiyordu. Bir daha görmeyeceğim tek gecelik bir ilişki olması gerekiyordu.

Benim evimdeydi.

Yollarımızın kesişmeyeceğini düşünecek kadar saf mıydım? Crocus Vadisi yeterince değildi. Oraya gitmeliydim.

Güney Dakota. Ya da Kanada.

Yine de buna değmediğini iddia etmek zordu.

"Bilmiyorum, Afton. Onunla konuşacağım." Ama gerçekten bilmek istediğim şey hakkında değil.

Burada ne işi vardı? Landon'ı kontrol etmişti. Akşam yemeği için kalmıştı. Şimdi de binicilik dersleri veriyor olabilir.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ona güvenmedim.

Afton banyodan çıktı ve ben evimdeki büyük adamı düşündüm. Hayal görmüyordum. Bir erkeğin beni tekrar elde etmek için bu kadar zahmete gireceği kadar iyi bir kadın değildim. Arka koltukta çılgınca sevişmiştik, sadece gerektiği kadar soyunmuştuk. Onun için bu, fermuarı açık ve tamamen giyinik olmaı. Benim içinse pantolonumu beni döndürüp arkamdan sokmasına yetecek kadar indirmişti.

Sanki o gece etrafımı sarmıştı. Kişiliksiz olabilecek şey sıcak ve erotik olmuştu ve elleri her tarafımdaydı, pantolonumun altında, gömleğimin üstünde ve ağzı boynumdaydı-

Alnımı sildim. Fırın açık mıydı?

Oda ateşli değildi; ben ateşliydim. İş, çocuklar ve beni aldatan eski sevgilim yüzünden yok olduğunu sandığım libido beni terk etmemişti. Ve o gece barda bir kerelik bir alevlenme olmamıştı.

Belki de sadece Holden'dı.

Riley ayağa kalkmaya çalıştı. Henry'ye yaptığım gibi bir adam yüzünden kendimi kaybedemeyeceğimi hatırlatan küçük bir hatırlatma.

"Hayır, tatlım. Ben havluyu getirene kadar otur."

Çıkmasına yardım ettim, kuruladım ve pijamalarını giydirdim. Onu oturma odasına götürdüğümde serinlemiştim.

Holden'in sesi mutfaktan dışarı süzülürken, sifon yeniden çekildi. "Appaloosa'lar benekli atlardır."

"Oreo atları var mı?" Avery atlarla ilgileniyordu. Gidip onu kurtarmalıyım. Ama onu bir konuyla hevesle ilgilenirken görmeyeli aylar olmuştu. Oyuncaklarını bırakmanın eşiğindeydi ama yeni bir ilgi alanı ortaya çıkmamıştı.

"Sanırım beyaz işaretleri olan siyah bir at Oreo'ya benzeyebilir. Etrafında beyaz bir kuşak varmış gibi görünen özel bir sığır türü var ama bazen bir Holstein'in Oreo ineğine benzediğini görebilirsiniz."

"Holstein nedir?"

Holden, "New Salem'de otoyolun kenarında gördüğün büyük inek heykeli," diye cevap verirken kalçamda Riley ile içeri girdim.

"Salem Sue?"

Sadece Avery'nin heyecanlı sesini duydum. Gözlerimi Holden'dan alamıyordum. Bu evde bulaşık makinesi yoktu. Onun yerine, bir eliyle güveç kabını tutarken diğer eliyle de kurulayan, pazuları esneyen Holden vardı. Eşofmanının içinde poposu o kadar sıkı görünüyordu ki, bir çeyreklik atıp paranın mutfakta sekişini izlediğimi hayal ettim.

Yeni boşanmış dört *çocuk* annesi bir kadın nasıl *olur* da bu adama bakıp "*Onun bebeklerini doğururdum, hem de çok zor doğururdum*" diye düşünebilir?

Kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirdim ve Avery'ye o kolay orantısız sırtışını verdiğinde neredeyse tekrar çözülüyordum. "Salem Sue'ya gittin mi?"

Avery başını salladı, kardeşleri ve sürekli dikkati dağılan annesi dışında konuşacak biri olduğu için heyecanlıydı. "Annem taşınma gezilerimizden birinde bizi oraya götürmüştü."

Avery, Afton'u yüksek bir tepedeki dev inek heykelinin dört ayağının etrafında nasıl kovaladığını ve etraflarına yayılmış bu kadar çok araziye görmenin ne kadar harika olduğunu anlatırken, Holden sanki tüm zaman boyunca onu izlediğimi biliyormuş gibi bakışlarımla karşılaştı.

Sakinleşiyordum ama sıcaklık tekrar kemiklerime sızdı. Keşke Henry giderken hormonlarımı da yanında götürseydi. Götürdüğünü sanmıştım. Ta ki Holden yanımdaki tabureye kayana ve kokusu etrafımı sarana kadar. Kolonya ya da tıraş losyonu olarak sürdüğü her neyse, Henry'nin pahalı kolonyasına hiç benzemiyordu.

Holden'ın kokusu İrlanda Baharı ile yıllanmış viski fiçisinin karışımı gibiydi. İçki içen biri değildim ama Holden'ın her şeyini seve seve içerdim.

Bakışlarını tekrar Avery'ye çevirdi. Bana bakıyor olabilirdi ama söylediği her şeyi duyduğuna dair bir his vardı içimde. "Kız kardeşim Nora, eskiden Salem Sue'dan korkardı. Ve Jamestown'daki büyük bufalodan."

Bu, Avery'yi bu yazın başlarında büyük bufaloyu ziyaret etme konusunda harekete geçirdi. Jamestown, Bismarck'a sadece bir buçuk saat uzaklıktaydı ve hızlı bir günlük gezi için uygundu. Çocuklar dev hayvan heykellerinin havalı olduğu yaşıyordu. Henry kız arkadaşını St. Martin'e uçururken biz de bir depo benzinden daha ucuza anılar biriktirebilirdik.

Öğrenci kredilerinin yarısını bana yüklemişken ve borcun kendi payına düşen kısmı yüzünden nafaka ödemekten kurtulmuşken bunu yapmak kolaydı. Ama şu anda eski sevgilimin üzerinde durmayacaktım.

Bölmekten nefret ediyordum ama Riley kıvrınmaya başlamıştı. Onu yere bıraktım ve oturma odasına koştu. Afton muhtemelen oyuncak bebekleriyle oynuyordu ve küçük kız kardeşinin oynamasına izin verecek durumda olmasını umuyordum. "Avery, ben Holden'la konuşurken Riley ve Afton'a birkaç kitap okuyabilir misin? Landon duşa girecek."

"Elbette." Avery'nin omuzları çöktü. Birinin ilgi odağı olmak hoşuna gidiyordu. Kız boşanma sürecinde kaya gibi durmuştu. Bunun onu etkileyeceğini biliyordum ama henüz nasıl etkileyeceğini bilmiyordum ve umarım gençlik yıllarında bunun sonuçlarını görmezdim.

Mutfakta sadece Holden ve ben varken, oda sonsuz derecede küçülmüştü. Vücudu adil olandan daha fazla yer kaplıyordu.

"Dışarı çıkmamızın sakıncası var mı?" Döndüğümde gömleğimdeki ıslak lekeler tenime soğuk geliyordu. Çok şık. En azından akşam yemeği giymiyordum.

Holden'ın bakışları ıslak bölgelere kaydı ve tekrar gözlerime dönerken göğüslerimin üzerinden geçti. "Sorun değil."

Seksi hissetmek için ne beklenmedik bir an. Bu duyguyu içime attım. Bu geceyle ilgili hiçbir şey Holden'a tekrar bir ilişki aradığımı söylemeyecekti. Sahip olamayacağım şeyleri istemeyi bırakmayı öğrenmeliydim.

Beni dışarı kadar takip etti ve ben de Landon'la birlikte oturduğu ön basamağa çöktüm. yerleşti, elleri dizlerinin üzerinde gevşekçe sarkıyordu ve bir omzu benimkine değiyordu. Omzu başımı yaslamak için mükemmel bir yükseklikteydi ama direndim.

"Avery'ye ata binmeyi öğretmek zorunda değilsin," dedim.

"Gerçekten heyecanlı görünüyordu. Kız kardeşime ata binmeyi ben öğrettim ve bu çok uzun zaman önceydi ama o üniversiteyi bitirmek üzere. Yani tamamen deneyimsiz değilim ama Avery ile nasıl çalışacağımı bulmam gerekecek."

"Henry... Tanrım, o kadar çok söz verdi ki sözünden caydı." Sanırım Henry'yi düşüncelerimden uzak tutmak gerçekçi değildi. O çocuklarımın babasıydı ve onlarla farklı olmasını dilemekten vazgeçmiyordum. Bunun yerine, ailesine dönüşüyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. İki bencil kişi tarafından yetiştirilmişti ve o da onlardan birine dönüşmüştü.

Onunla tanıştığımdan beri böyleydi ve ben bunu görmezden geldim.

Holden bana bakıyordu ama ben sokağın karşısındaki eve bakıyordum. Bu ev kadar eskiydi ama biraz daha haraptı. Soyulan dış cephe kaplamasını incelemek, o yontulmuş çeneyi görmekten ve Holden'ın kehribar gözlerindeki koyu kahverengi benekleri saymaktan daha kolaydı.

"Avery için atlar önemli. Dört yaşından beri ata binmeyi öğrenmek istiyordu ve Henry ona Riley doğduktan sonra bunu araştıracaklarını söyleyip duruyordu." Holden gerisini anlayabiliyordu. Riley doğdu ve Henry taşınmak için eşyalarını toplarken Avery atlar yerine ağladı.

"Kaç yaşında?"

"On bir." Ellerimi büktüm. Hikaye ortaya döküldü. Bunu beklemeliydim. Holden'la konuşmanın kolay olması bana pek çok şeyi unutturmuştu. "Henry ile üniversitede tanıştım. O tıp hazırlıktaydı; ben hemşirelik. Ben mezun olmadan önce Avery'ye hamile kaldık ama ben mezun oldum. Sonra evlendik ve ben yeni bir çocuk ve yeni bir kocayla yollara düştüm. Grand Forks'ta tıp fakültesine girdi ve daha fazla çocuk hakkında konuştuk. İkimizin de kardeşi yoktu ve büyük bir aile fikri hoşumuza gidiyordu. Onları gerçekten seviyor gibiydi. Yani, onları gerçekten seviyor ama sorumluluklarından çok fikirlerini seviyordu." Sessizce kıkırdadım. "Sanki cerrah olmak her şeyini alıyor ve hastaneden çıktığında sadece kendisi için hareket ediyor."

"O zaman onu hiçbir maçta görmeyi beklemeyeceğim?" Çocuklarım adına hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ama babasından bahsettiğine göre, muhtemelen onun gibi bekâr bir adamın anlayacağını düşündüğümünden daha fazla anlıyordu.

"Kim bilir? Beni aldattığı yirmi üç yaşındaki hemşire olan yeni kız arkadaşıyla tatile çıktı. Onu eğitiyordum. Bu şekilde tanıştılar."

Holden alçak bir ıslık çaldı. "Bu alçakça."

"Görünüşe göre bu Henry. Onu görmediğim için aptallık ettim."

"Hayır. Koca ve baba olmak isteyen bir adamın size iyi varsaymak bir hata olarak görülmemeli."

"Teşekkürler." Ona yaslanmak istedim. Bir güç ve anlayış duvarı. Ama hareketsiz kaldım. Annem tüm bunları duymuştu ama başka biriyle konuşmak iyi gelmişti. Ondan başka kimsem yoktu. İş arkadaşlarım vardı ama onlar da Bismarck'taydı. Çocuk etkinliklerinde başka anneler de tanımıştım ama bir şişe şarabı paylaşıp Henry hakkında öfkelenebileceğim kimse yoktu.

"Bir çocuğa binmeyi öğretmek için iyi olacağını düşündüğüm bir atım var. Avery'yi bu hafta sonu getir."

"Hayır, yapamam..." Ya takip etmezse? Diğer çocuklar ne olacak?

"Kaytarmayacağım." Omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. "Nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Annenle baban boşandı mı?" Her ne kadar sözüne inanmak istesem de, onu çok az tanıyordum.

"Hayır. Annem boşanmak için evlenmek zorunda ve yemin etmeye karşı. Babam onunla bir aile kurmak istemiş olabilir ama annem razı olmayınca bizi terk etti ve başka bir yere yerleşti. Benimle ya da annemle uğraşmak istemedi. Nora'nın babası da aynıydı. İkimiz de planlı değildik. Ben annemin oğlundan çok iş ortağı gibiyim."

Ses tonundaki acı izleri her iki ebeveyni içindi. "Özür dilerim."

"Neyse o. Ama ne zaman babam beni bıraksa, takılabileceğim kuzenlerim vardı. Binecek atlarım vardı. Yapacak ev işlerim. Arkadaşlarım vardı. Bektan bir gün geçirdiysem hâlâ ata binmeye giderim. Avery'nin gübre yaymak istediğinden şüpheliyim ve bunu anlıyorum. Kapıdan çıkıp bir atın üzerine atlayabilecek gibi değil ama yetişkin olduğunda... Bilmiyorum. Bunu çocukken öğrenmek daha kolay."

"Kayak yapmak gibi mi?" diye sordum. "Birkaç yıl önce bir kez denemiştım. Keşke çocukken öğrenseydim."

Gözleri parlıyordu. "Yazın ata biner, kışın kayak yaparım."

Cazibesini konuşturmaya bile çalışmıyordu ve farkındalık bedenimi karıncalandırırdı.

Beni elde etmek için çocuklarımı kullandığını düşünmemiştim. Beni zaten elde etmiş bir adam için bu çok fazla iş olurdu. Ama bu anlaşmanın ne açıklığa kavuşturmak istedim. Sadece akıl sağlığım için. "Holden, ben -"

"Bir ilişki mi?" Pırıltı kayboldu. "Evet, bunu anladım."

"Yani, sen de değilsin, değil mi?" Parmak uçlarını alnıma bastırdım. Kırk beş yaşında evli bir adama belsoğukluğu olduğunu söyleyebilir ve test yaptırabilmeleri için karısına ve ilişki yaşadığı kadına haber vermesini tavsiye edebilirdim ama duyduğum dedikoduları olayın merkezindeki adama aktarmamalıydım. "Kusura bakmayın. Bugün Krystal ile çalıştım."

Çene kasları esnedi. "Söylediği her şeye inanmazdım." "Çocuklardan nefret ettiğini ve ilişkilerden kaçtığını söyledi." İrkildim. Ben yapmadım. Önemsemediğim birinin söyledikleri yüzünden onun duygularını incitmek istemedim. "Bu konuyu açtığım için gerçekten özür dilerim. Seni tanımıyorum."

"Çocuklardan nefret etmiyorum," dedi sessizce.

"Biliyorum. Onlarla aran gerçekten çok iyi." Bana saçma bir şey söylemişim gibi baktı. Omuz silktim. "Çocuklarla arası iyi olan herkes etrafta dans edip *Susam Sokağı*'ndaki bir karakter gibi davranmaz. Bazen, sadece

Onlarla küçük insanlarmış gibi konuşmak yeterlidir. Aslında söyleyeceklerini duymak, çoğu zaman elde ettiklerinden daha fazlasıdır."

"İlişkilerden kaçınıyorum. Bu kısmı doğru." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yine de senden kaçmak istemiyorum."

İtirafı beni hem dehşet hem de memnuniyetle doldurdu. Alt dudağımı ısırđım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Ama Avery'yi ata binmeyi öğrenmesi için getirmekten korkman gerektiğı ya da konuşamayacağımız anlamına gelmediğini biliyorum." Bakışları ağzıma düştü. "Lanet olsun, seni gerçekten öpmek istiyorum."

Dudaklarım ayrıldı ve o anda bildiğim tek şey benim de aynı şeyi istediğimdi. Umutsuzca. Onun da istediğini bildiğim için daha da çok istiyordum. Sadece uyurken görebileceğimi düşündüğüm gerçeküstü bir rüyaydı. Ama bunun kötü bir fikir olması için başka nedenler de vardı. Çocuklar görebilirdi. Komşular görebilirdi. Ve biriyle çıkmak, basitleştirmeye çalıştığım hayatıma çok fazla karmaşıklık katacaktı. "Holden..."

Bakışlarını . "Biliyorum."

Öyle mi yaptı? Çünkü ne söyleyeceğimi .

"Onu bu hafta sonu getir. Pazar günü iyi bir zaman." Ses tonundaki az önceki sıcaklık kaybolmuştu. Bunu hayal mi etmiştim? Hayır, söylediklerinden sonra değil. "Cumartesi sabahı futbol maçı var, Cumartesi öğleden sonra işe yetişmem gerek."

Bu ifadedeki her şeyi sevdim. Gününe futbolu sığdırmış. İş, hayattan kaçmak için bahanesi değildi.

İşim stresli, Emery. Dırdırınla yardımcı olmuyorsun.

Henry'nin eski argümanlarından sıyrıldım. Holden vazgeçerse Avery hayal kırıklığına uğrayacaktı ama ben de reddedersem onun hayal kırıklığıyla baş etmek zorunda kalacaktım. O zaman yapalım, diye düşündüm. Avery'nin ders almasına izin vermemin Holden'ı tekrar görmek istememle bir ilgisi olmadığı sürece. Yoktu. Olmazdı. "Pazar günü olur. Annem diğer üçüne bakmaya yardım edebilir."

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını öğrenene kadar muhtemelen en iyisi bu."

Ondan belirtmesini isteyecektim. Avery'nin ata bindikten sonra ilgilenip ilgilenmeyeceğini biliyor muyduk? Bizi bırakmaya karar verip vermeyeceğini? Şu anda onunla baş edemediğim için kaçıp kaçmayacağımı mı?

Ama en iyisi ağzımı kapalı tutmaktı. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirip getirmeyeceğini bilmiyordum.

Holden

Stetson'ın kamyoneti yoluma çıktı. Kahretsin. Pazar günüydü ve Emery Avery ile gelmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırıyordum.

Artan rostolu sandviçimden bir ısırık daha aldım. Nora bana glütensiz ekmeğinin bir yorumunu yapmıştı. Berbat değildi ama o yapmasaydı ben de yemeyecektim. Sağlığı onun için önemliydi, bu yüzden trendleri takip edip etmediği ya da glütenin iç organlarını cam gibi parçalayıp parçalamadığı umurumda değildi. Annem ona ikimize yetecek kadar bok verdi.

Stetson pikabımın yanına park etti ve indi. Gerginlik omuzlarımda iz bıraktı. Maçta bana Emery ve çocukları hakkında sorular sormuştu ama ben sorularından kaçmayı başarmıştım. Etrafımız çocuklar tarafından sarılmıştı ya da her seferinde sözümüz kesilmişti ve ben hiçbir şey konuşmak için geri dönmemiştim.

"Pazar tatilinin tadını mı çıkarıyorsun?" Stetson kasıla kasıla bana doğru gelirken sordu. Sarı Labradorum Sally ona doğru koşuyor, kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki birini bayıltabilirdi. Stetson'ın çizmeleri sıfır girişli verandaya çarptı ve yanımdaki korkuluğa yaslandı.

"Nora'nın glütensiz ekmeğinin tadını çıkarıyorum."

Stetson yüzünü ekşitti ve birkaç santim uzaklaştı. "Bokunun tadı berbat."

"Hepsi değil."

"Gerçekten tereyağı ve şeker kullandığında değil." "Gıda hassasiyeti var."

"Ben de öyle," diye homurdandı Stetson. "Bütün yemeklerine." "Sonunda bana Emery ile aranızdaki şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?" dediğinde onu görmezden geliyor ve ufalanmış sandviçimin kalanını bitiriyordum.

Yemeğimin etrafında öksürdüm. Herif onu sormak için o anı seçmişti. Sırtıma vurdu ve neredeyse korkuluktan aşağıya düşmeme neden oluyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve tekrar dirseklerine yaslandı. "Seni terk eden o."

Yutkundum ve yine Nora tarafından yapılan elma şarabımdan bir yudum aldım. Elma şarabı ekmekten daha iyiydi ama henüz gerçek şekerle tatlandırılmış olanlar kadar iyi değildi. "Evet. Çocuklarından biri hastaydı. Bu yüzden aniden gitmek zorunda kaldı."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?"

Bu her şeyi değiştirdi ama nasıl olduğundan emin değildim. "Krystal ona çocuklardan nefret ettiğimi söylemiş."

Stetson homurdandı. Krystal hem Stetson'ın hem de benim uzak durduğumuz türden bir kadındı. Eğer dram onu takip etmiyorsa, o başlatırdı. Stetson'a aşık olduğundan şüpheliydim. Onun soyadına, büyük kamyonuna, parasına ve seksine aşıktı. Stetson'ın da ona aşık olduğundan şüpheliydim ama öyleymiş gibi davranmıştı. Bu kısmı anlayamadım.

"Krystal ikinizden haberdar değil mi?"

"Krystal kendinden başka kimseyi umursamıyor. Ona ne söyledin?" Stetson'a güveniyordum ama eski sevgilisi onun üzerinde garip bir etki bırakmıştı.

"Hiçbir şey. Sadece yakın zamanda bir yuva kurmayacağını ve çocuklarla uğraşmak istemediğini söyledi."

Kulağa kalpsizce geliyordu ama gerçek buydu ve kasabanın geri kalanının ayrıntıları bilmesine gerek yoktu, ki Krystal'a yaşadıklarını anlatsaydı böyle olurdu. Sırlarımı saklamaya devam ettiği için minnettar olarak sadece başımı salladım.

Stetson'ın çenesi gerildi. "Bak, kimseye söylemedim. Kimse senin neden çocukları sevmediğini bilmiyor."

Kaşlarımı çattım. Diğer söylentiler umurumda değildi. "Çocuklardan hoşlanmıyorum." "Kimse öyle düşünmüyor. Krystal'ın nasıl olduğunu bilirsin." Gözlerini mesafe. "Liam'ın çocuklarıyla nasıl olduğunu görmediğimi sanma."

Kaşlarımı kaldırdım. Üvey kardeşinden ne kadar sık bahsettiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Ailesiyle arasını iyi tutmak ya da kasabanın dedikodularla çalkalanmasını engellemek için Liam'dan uzak dururdu. "Onlar daha büyük. Bu işleri kolaylaştırıyor."

"Biliyorum. Tıpkı koçluk yaptığımız çocukların yaşının seni neden rahatsız ettiğini bildiğim gibi. Bu yüzden seni rahatsız etmekten vazgeçmedim." Bana sabit bir bakış attı. "Bir şeylerden kaçmak işleri kolaylaştırmaz."

Daha çok kendi adına konuşuyor gibiydi ama bana gelince yine de haklıydı. Daha kolay olmamıştı. Belki daha yalnız.

"Landon geçen gece onu ziyarete gittiğini söyledi."

Landon'ın ona giriş yaptığını söylediğini duymuştum. Bu yüzden Stetson'ın peşime düşmesi sürpriz olmadı. Normalde yaptığımızdan daha derine indiğimize göre gerisini de anlatabilirdim. "Bugün ablasına ata binmeyi öğretiyorum."

"Hayatta olmaz." Doğruldu ve benimle yüzleşti. "Bana dört çocuklu bir kadından hoşlandığını mı söylüyorsun?"

Kasketimi düzelttim. Bu bir şok olmamalıydı ama ona aksini düşünmesi için bir sebep de vermemiştim. "Bilmiyorum. Eski sevgilisine kızgın. Çocukları yeni bir şehirde ve babalarıyla sorunları var. Çok fazla kırmızı bayrak var."

"Bu yüzden ilgini çekiyor."

Emery ilgimi çekmekten fazlasını yaptı. Çok tatlıydı. Abartısız bir şekilde çok seksiydi. Ve onun etrafında olmak hoşuma gidiyordu. "Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor."

Adam homurdandı. "Çünkü çalışıyor ve çocuk yetiştiriyor. Öyle bir hayat yaşadı ki, sen ve ben dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuşuz gibi göründük. Senden ve kızların bahsettiği o sihirli aletten uzaklaşırken hiç sorun yaşamadığı gerçeğini de eklersek, bırakamayacağın lanet bir uyuşturucu gibi."

Hayır, bundan daha fazlasıydı. *Ben* bundan daha fazlasıydım. "O gecedan beri onunla başka bir şey yapmadım. Neredeyse hiç dokunmadık."

"Aynen öyle. Dumanı içine çekiyorsun ve doyamıyorsun. Seni tanımasaydım, kötü olduğunu düşünürdüm. Ama bence merak ediyorsun."

"Merak etmiyorum." Emery hakkında her şeyi bilmek istiyordum ama Stetson'ın söylediği bu değildi.

"Sen bir şeysin. Başka kahven var mı?"

"Kalanı alırsan biraz daha yaparım."

Stetson içeri girerken homurdandı. Verandada durdum, yüzümü yola döndüm ve gri bir Traverse'in bana doğru gelmesini bekledim.

* * *

Emery

Holden'ın büyük köpeği Sally, binicilik antrenman sahasının etrafındaki çitlere yaslanırken bana eşlik etti. Avery ata bineceği için heyecanlıydı ama Holden onu bugün çok şey öğreneceği ve daha az ata bineceği konusunda uyardı.

Geldiğimizde Stetson'ı evden kovduğu gibi Sally'yi de kûmesten kovmuştı. Aracım onların pikaplarının yanında küçücük kalmıştı. Stetson kamyonetine doğru ilerlerken bana utanmazca sırtıtmıştı.

Holden'la olan geçmişimi bildiğini söylemek yanlış olmaz. Bu bir sır değildi ama bu utancımın yanaklarımda alevlenmesini engellememişti. Holden'ı bir an için gördüğümde de yüzümdeki kızarıklık geçmemiştir.

Kot pantolon ve gri bir Coal Haven Drillers kapüşonlusu giymiştir. Bu onu ikinci kez giyilmiş kovboy çizmeleriyle görüşümdü. Bardaki ilk gece de aynı çizmeyi giymiştir. Yürüyüşünü değiştirmiştir. Sinsi sinsi yürümekten çalımli yürümeye geçmiştir ve ben daha çok sevdiğimi seçemiyordum.

En başta bunu düşünmemeliydim.

Dalgınca Sally'nin başını kaşıdım. Holden'ın yanında koştururken büyük bir köpek gibi görünmüyordu ama onu sevmek için eğilmem gerekmiyordu. O da her zaman okşama mesafesinde olmaya özen gösteriyordu.

Kuyruğu çimenlere vuruyordu ve ikimiz de olanları izliyorduk. Avery, Holden'ın en yaşlı atı Poppy ile tanıştırılmıştı. Kızım bir ata nasıl yaklaşacağını öğrendi ve Holden onun Poppy'yi bir süre sevmesine izin verdi. Sonra teçhizatın üzerinden geçtiler ve Holden kızıma teçhizatı giydirdi.

Kızımı boşanmadan çok öncesinden beri bu kadar heyecanlı görmemiştir. Gözlerindeki donukluğun nasıl yerleştüğini ve kalıcı hale geldiğini fark etmemiştir. Bu kız eskiden futbol oynardı. Dans takımındaydı. Sonra onu antrenmanlara götüremeyen bekâr bir anne olmuştum ve onun yardımına ihtiyacım vardı.

Gözlerime yaş dolmasını engellemek için yanağımın içini çiğnedim. Holden ipi tutmuş, Avery'nin sırtında Poppy'yi ağılın etrafında dolaştırıyordu. Avery'nin gülümsemesi yüzünü ele geçirebilirdi.

Holden dizginleri ona verdiğinde ve Poppy'yi yönlendirmeye başladığında, kahkahası hareketin stresine değdi.

Birkaç dakika ata binmesine izin verdi, durmasını ve yön değiştirmesini sağladı, sonra da Poppy'yi kenara çekmek için yürüdü. Avery attan indi ve bana dönerek, "*Bunu gördün mü?*" dedi ve gizlice yumruklarını sıktı.

Ben de karşılığında sırttım. Holden bunun ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti. Avery bir daha ata dokunmasa bile, bu anı onu her zaman taşıyacaktı.

bazı zor zamanlar. Çocuklara sadece Avery'yi getirebileceğimi söylediğimde döktüğüm gözyaşlarına değdi. Avery ve ben gidebilelim diye dikkatlerini dağıtmak için onlara utanmadan ninelerinin şekerleriyle rüşvet vermiştim. Annem yine de beni arabaya kadar takip etmelerini engellemek için parka bir gezi sözü vermişti.

Holden ona eyerin nasıl çıkarılacağını ve takımların nasıl saklanacağını gösterdi. Poppy'yi otağa geri götürmesine yardım etti, kısarak burada kuyruklarını sallayarak ot yiyen diğer üç ata katıldı.

"Anne! Gördün mü? Onu dönüştürdüm." Avery bana çarptı, kolları içimdeki havayı sıkıyordu.

"Harikaydın."

"Ohmigod, bu çok heyecan vericiydi." "İşemem lazım." diye fısıldadı.

Holden yaklaşıyordu. Bir ürperti bastırdım -çünkü çok iyiydi- ve başının üzerinden ona gülümsedim. "Avery banyonuzu kullanabilir mi?"

"Tabii ki. İçeri girin."

Tereddüt etti ve bana baktı. Başka birinin evine tek başına girmekten korkuyordu. "Sorun değil." Onunla gitmeli miyim yoksa bu Holden için rahatsız edici mi olur diye düşündüm.

"Burası büyük bir ev ama banyoyu kolayca bulabilirsin. İstersen her odaya bakabilirsin." Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Benim evim genellikle ailemin takıldığı yerdir. Temiz olduğuna söz veriyorum. Ama Tabby'nin içeri girmesine izin verme. Arka kapıda takılır ve sizi bir ev kedisi olduğuna ikna eder."

Avery bir bastırdı. "Kediyi sevebilir miyim?"

"Evet, aşırı arkadaş canlısı. Hepsi eve girebilmek için oynadığı uzun oyunun bir parçası." Avery hızla uzaklaştı. Holden beni kamyonetinin arkasına bindiren o tembel gülümsemesini takındı. İyi ki burada Avery ile birlikteydim. "Gitmeden önce arabanın arkasını kontrol etmek isteyebilirsiniz. Avery bir ya da iki kediyi gizlice kaçırabilir."

"Sally'yi boğma şekline bakılırsa, atın dikkatini yeterince dağıtacağından emin değildim. Teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Sorun değil."

"Hayır, bu onun için büyük bir olay. Son zamanlarda pek de çocuk gibi davranmadığını fark etmeme yardımcı ."

"Neden önümüzdeki hafta sonu tekrar gelmiyorsun?" Ses tonu sıradan ama samimiydi.

Teklifin üzerine atlamak istedim ama burası kendi kendine çalışmıyordu. Çiftçilerin ve çiftlik sahiplerinin bütün gün ne yaptıklarından emin değildim ama Holden's ve Stetson's

pikaplar kullanılmış görünüyordu. Güzellerdi ama gösteriş için değillerdi. "Sürekli vaktini alamam ve binicilik dersleri için para ödeyemem."

"İyi ki şarj etmiyorum. Cidden, sorun yok." Başparmaklarını ceplerine soktu. "Dinle, yalan söylemeyeceğim, seninle ilgileniyorum. Bir şey aramadığını biliyorum, ben de aramıyorum ama futbol ve ata binme meselesi bizimle ilgili değil. Gelecek hafta sonu ata binmek istiyorsa, gelecek hafta sonu binebilir."

Bu benim barındırdığım bir korku muydu? Bana ulaşmak için çocuklarımı mı kullanıyordu?

Hayır. Bu düşünce aklımdan geçmişti ama çocuklardan kaçınmakla ünlüydü. Çocuklarımla ilgili rahatsızlığının ipuçlarını görmüştüm. Yine de, bu muhteşem, cömert, başarılı adam bana benimle ilgilediğini söyledi. İsteddiği herkese sahip olabilirdi.

Tam olarak peşimde değildi ama peşimde olmadığı da söylenemezdi. Her iki durumda da rahatlamıştım. Ama söylediği şeyin peşini bırakamıyordum. "Neden?" diye sordum. "Neden benimle ilgileniyorsun?"

Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Geldiğinde adımı nasıl söylediğini hâlâ hatırlıyorum."

Omurgamda bir ürperti gezinirken keskin bir nefes aldım. Ben de hatırladım. Her şeyi. Nasıl hissettiğini. Ne kadar güçlü olduğunu. Bu kadar sıkışık ve hızlı bir etkileşim için ne kadar iyi olduğunu.

"Bundan daha fazlasını istiyorum ve bunu senden istiyorum."

Kapısı çarptı ve ben de sıçradım. Avery muhtemelen kediye bulmak için evinin arka tarafına doğru koşuyordu.

"İstiyorum..." Kendimi ona bakmaya ikna edemiyordum. Ona inanmak istemiyordum ama ona verdiğim tepkiden kaçmaktan da yorulmuştum. "Ben de bundan daha istiyorum." Ona şöyle bir baktım ve sırttığını gördüm.

"Yani daha fazlasını yapalım ve gerisi için endişelenmeyelim mi?"

Alt dudağımı çiğnedim. "İstemediğimden değil. Sadece benim için o kadar kolay değil."

"O zaman yapmayız." Destekleyiciydi ama kederliydi. Ve midemdeki panik parıltısı beni onun eline uzanmaya zorladı.

"Bunu hiç yapmadım Holden." Avery'nin kediye atlatıp beni bir erkekle ele ele tutuşurken bulma ihtimaline karşı onu serbest bıraktım. "O gece yalan söylemiyordum. Sıradan şeyler konusunda tecrübem yok. Lisede birkaç erkek arkadaşım oldu ve sadece biri ciddiydi. Sonra Henry ile tanıştım. Sen de o zamandan beri

boşanma ve..." Ugh. Bu çok garipti. "İnsanlar nasıl olur da sadece... bilirsin işte?"

Bir an düşündü. "Stetson ve ben genellikle hafta sonları bir şeyler içmek için buluşuruz. Cuma günü buluşmak ister misin? Hiçbir şey yapman için baskı yok, sadece beklentisiz bir şekilde önce dışarı çık. Stetson'ı tanıyorsun, yani başka bir dost yüz daha olacak."

Normalde böyle rahat davranırdı. Tıpkı tanıştığımız zamanki gibi. Dışarı çıktı. Sohbet ederdi. Belki biraz seks yapardı. Bu onun işine gelirdi.

İnsanlar konuşmaz mıydı?

Umurumda mıydı? Aksi halde bu beni nasıl etkilerdi? Toplumda sevilen, çekici bir adamla bağlantılı olmaktan daha kötü şeyler de vardı. Ayrıca, yetişkin olarak dışarı çıkmak için yaptığım son girişim kısa kesilmişti. Bu sadece bir ziyaretti. Sosyalleşmek için pek şansım olmadı.

Annemin Cuma akşamı çocuklara bakıp bakmayacağını görebiliyordum. "Tamam, bu bir randevu." Moralim bozuldu. "Yani, değil- Biliyorum, biz -"

"Sorun yok." Holden güldü, etkilenmemişti. "Cuma işe yaramazsa beni ara. Bizimle orada buluşabilirsin." Sırtışı genişledi ve bu onun tipik yavaş sırtışı değildi. Bunun gamzeleri vardı. Sanki daha önce mükemmel değilmiş gibi. "Sokak lambasının altına bile park ederim."

Yanaklarım güneşten bile daha sıcaktı. Avery kucağında bir kedi ve muzaffer bir sırtışla evin etrafında belirerek beni kurtardı.

Holden'in benimle flört ettiği geceden beri yaşamadığım bir cesaret patlak verdi. "Karanlık bir köşeye park edebilirim," dedim ona doğru ilerlerken.

Holden öksürmekle boğulmak arasında bir ses çıkardı ve ben de sırtarak uzaklaştım.

Yedi



Holden

Rattler'ın evine Emery'ye Stetson ve benim geleceğimizi söylediğinden daha erken gittim. Etrafta dolaşıp bizi aramasını ya da daha kötüsü, onu ektiğimi düşünmesini istemedim.

Hafta yavaş yavaş geçmişti. Antrenmandan sonra onu görmemiştim. Landon normale dönmüştü ama topla koşma korkusunu yenmesi için birkaç antrenman daha yapması gerekecekti. Onu suçlamıyordum. Sert bir darbe almıştı.

Bizi görmeye alışık olan ve büyük partiler gelmediği takdirde arkadaki büyük yuvarlak masayı ayırmaya başlayan genç ev sahibesine başımla işaret ettim. Stetson ve ben kalabalığı çektik. Kadınlar, akrabalar, dost olduğumuz Rattler'ın sahipleri ve annemin yanında çalışan adamlarla birlikte fazladan yerimiz olmasını seviyorduk.

Restorana doğru ilerlerken başka bir kuzenle göz göze geldim. Archer kolunu kabinin üzerine atmış, Teksas'tan yeni nakledilmiş biri olmak yerine şehirde doğup büyümüş gibi görünüyordu. Karısı Laney onun karşısındaydı. Archer evliliğindeki bazı çalkantılardan sonra onun için buraya taşınmıştı.

Beni gördü ve sırtıttı. "Holden, nasıl gidiyor?" "İyi," dedim. "Randevu gecesi mi?"

Archer karısına göz kırptı. "Her gece bir randevu gecesi."

Laney başını salladı. "Özellikle de kümeden kaçan bir tilkiyi kovaladığımız gece. Haftaya yumurta dökmek ister misin?"

Başımı salladım. Kooperatiften özel yem alıyordu ve tavukları en zengin yumurtaları yumurtluyordu. "Parayı kutuya bırakacağım."

"Bize katılmak ister misin?" Archer başını yanındaki noktaya eğdi.

"Hayır, dostum. Stetson ve başka bir arkadaşla buluşacağım."

Archer kasabada yeni olabilirdi ama bir Cuma gecesi Rattler'a giren herkesi tanırdı. Eğer arkadaşımın adını belirtmezsem, hem o hem de Laney arkadaşımın bir kadın olduğunu ve ona karşı düşüncelerimin sadece dostça olmadığını biliyorlardı. Ama her ikisi de bana bilerek başlarını salladılar ve iyi geceler dilediler.

Stetson her zamanki yerine park etmiş, Remington'la sohbet ediyordu. Remington'ın şapkası ters duruyordu ve yemek odasındaiken önlüğünü çıkarmış olmalıydı ama bu çalışmadığı anlamına gelmiyordu. Bizimle konuşur, sonra da etrafı kolaçan ederdi.

Rattler's'a o ve diğer sahibi Shawn'ın sırayla görünür olduklarını, herkese yemeklerinin nasıl olduğunu sorduklarını, sorun varsa hızlıca çözüldüğünden emin olduklarını bilecek kadar gitmiştim. Bu onların iş planının bir parçasıydı. Remington bir keresinde, çalışanları ve müşterileri mutlu tuttıkları takdirde kapılarını açık tuttuklarından bahsetmişti. Bu, her büyüklükteki kasabada, ama özellikle Coal Haven kadar küçük bir toplulukta çok önemliydi.

"İşte orada," dedi Remington ama gözlerindeki sinsi bakışa güvenmedim. "Randevunu atlatmak için mi erken geldin?"

"Bu bir randevu değil."

İki adam da bana şüpheli bakışlar attı.

Bir koltuğa çöktüm. "Garip davranma, mı? Sadece içki."

Remington onun yüzündeki kara tüyleri okşadı. "Bu hafta başında öğle yemeği için kliniğe gelmişim. Çok tatlı bir kız."

Stetson'a baktım ama soğukkanlılığını korudu. Remington'a Emery'den bahsetmiş olabilirdi ama onunla çoktan takıldığımı söylememişti. "Ona as mı?" Tabii ki asıldı. Remington bu. Yirmi dörtten altmış dörde kadar bütün hemşirelerle flört ederdi.

Bir kahkaha attı. "Bekleme odasındaki Ethel Blackwood'dan daha cana yakın hisler aldım ve o doksan beş yaşında. Biliyorum çünkü hala 'devam ettiğini' söyledi. Onun sözleri."

"Öyle olmalı," dedi Stetson. "Üç kocadan daha uzun yaşadı."

"Dördüncüsü üzerinde çalıştığını ve daha genç birini istediğini söyledi. Şaka yaptığını sanmıyorum." Remington kendini düzeltti ve dirseklerini masaya koydu. "Buraya geldiğinde atıştırma bir şeyler ister misin? . Tatlı da ."

Kaşlarımı çattım. "Ne oluyor lan? Onu baloya götürmeyeceğim. Bu kadar büyütecek ne var?"

Bu kez Stetson'la sanki bu kadar büyütülecek bir şey olmadığını merak ediyorlarmış gibi bakıştılar. "Bir şey yok. Sadece misafirperver davranıyorum. Yani, eğer burayı severse, beş müşteri daha kazanmış oluruz."

"Altı, annesiyle birlikte."

Her iki adam da masanın üzerine eğildi. "Annesiyle tanıştın mı?" diye sorarken Remington'ın ses tonu kuşkuluydu.

"Hayır, sadece söylüyordum. Annesinin burada yemek yiyip bilmiyorum."

"Peki, getir onları. Hepsini şımartacağım." Bakışları arkamda dolaştı. "Sıra sende kardeşim."

Görgü kurallarına önem veren bir anne tarafından yetiştirilmiş gibi durdum. Emery kapıdaydı ve etrafı benim için tarıyordu. Onu içime çekmek için bir saniye çaldım. Bu kadın benim için buradaydı ve bu uzun zamandır deneyimlemediğim bir düşünceydi.

Çocukları ektim ve ona doğru gittim. Beni gördüğünde yüz hatları rahatladı ve bana doğru gelmeye başladı. Onu yoga pantolonları ve tozluklarla görmüştüm, sonra önlükleri vardı, ama bu gece kıvrımlarını saran bir kot pantolon ve ayak bileği botları giymişti. Geçen geceki polar ceketinin aynısını giymiş, altına da sade çizgili bir üst giymişti. Bu gece saçlarını omuzlarının hemen altında yumuşak dalgalar halinde gördüğüm ilk geceydi. Rahat ama şıktı.

Ben beğendim.

Eski kocasının nesi vardı? Ona yaşattıklarından dolayı ondan hoşlanmıyordum ve bir adamın dört çocuğunu nasıl terk edebildiğini anlayamıyordum ama bu gece onun tam bir aptal olduğunu görebiliyordum.

"İyi görünüyorsun." Neredeyse -neredeyse- yanağına bir öpücük konduracaktım. İstiyordum ama ikimiz de buna hazır değildik. Bu gece olduğu gibi kasabanın konuşmasına neden olacaktı.

"Teşekkürler. Sana da."

"Oh, bu eski şey mi?" Tıngırdatarak söyledim.

Güldü. İlk tanıştığımız geceki gibi giyinmiştim. Aslında, aynı lanet kıyafetleri giyiyordum. Batıl inançlarım olduğundan değil. Ama

zararı olmazdı.

Elim sırtında gezinirken onu restorana doğru götürdüm ve Archer ile Laney'ye başımı salladım, *bunu bildiğimi* söyleyen bakışlarını kaçırmadım.

Koltuğunu bile çektim. Bu uzun zamandır yapmadığım bir şeydi, yaşadığım tek gerçek ilişkiden geriye dönüştü. Bunun sonucu ruh halimi bozmuştu. Bunu aklımdan çıkardım. Bu gece ikimiz için de geçmişle ilgili değildi. "Stetson'ı biliyorsun. Remington, Rattler'ın sahiplerinden biri ve aynı zamanda şefi."

"Doğru. Kliniğe getirdiğin parmesanlı tavuk harikaydı." Remington'ın sırtışı güven doluydu. İyi bir olduğunu biliyordu, Ama iltifatlardan asla bıkmış gibi davranmazdı. "Teşekkürler."

Oturur oturmaz Stetson'a "Yarınki maça hazır mısınız?" diye sordu. Yaklaşan maç ve antrenmanların nasıl gittiği hakkında konuştuk. Remington mutfakta yardım edebilmek için izin istedi. Gecenin tadını çıkarıyordum. Bu, Emery'yle aramızdaki her neyse, onu hafifletmek içindi. Beni yavaşlatmak ve ne yaptığıma iyice bakmamı sağlamak için bir yoldu.

Ondan hoşlanmıştım. Onu çoktan sıkıştırmıştım. Genellikle, hem ben hem de kadın daha sonra başka bir serbest bırakmadan başka bir şey istemedikçe, bu işin sonu olurdu. Tam olarak menfaat arkadaşı sayılmazdık ama tam olarak seks arkadaşı da sayılmazdık. Konu Emery olunca ikisi de uygun gelmedi.

Yıllar önce yaşadığım yıkımdan sonra iyi bir hayat kurmuştum. Daha ciddi olmaya istekli miydim ve bu çocuklu bir kadınla mı olacaktı?

Bir gölge üzerimizde yükseliyordu. "Yemek yemedin mi daha?" Colt homurdandı. Bir sandalye çekti ve içine çöktü.

Emery'nin gözleri parladı. Colt genellikle bu tepkiyi alırdı. Kenarları sert demek hafif kalırdı. Colt kelimeleri boşa harcamazdı ve enerjisini konuşmak için harcamazdı. Buna bir de uzun boylu ve küçük kare balyalar yerine yuvarlak balyalar fırlatabilecek kadar yapılı olması eklenince, kadınları ya dehşete düşürüyor ya da onlarla yalnız kalır kalmaz giysilerini çıkaracak kadar ilgilerini çekiyordu.

Her zaman bir çeşit sakal bırakırdı. Annem için o kadar uzun süre çalışmıştı ki sakal bakım rutinini biliyordum. Yazın daha kısa ve kesilmiş. Daha uzun, kışın dağınık bir görüntüsü vardı. Stetson'dan biraz daha yaşlıydı, kadar yaşlıydı ki eve taşınıp onunla tanıştığımda hayatımdan çıkıp gidecek bir başka erkek arkadaş olacağını düşünmüştüm.

Annem onu kızdırmıştı. Ama ikisi arasında karşılıklı saygıdan başka bir şey olduğu hissine hiç kapılmamıştım, bu da hayatımı yaltaklanmadan sürdürmemi sağlıyordu.

"Aç mısın?" Emery'ye sordum. Bir Bud Light içmişti ve hepsi bu kadardı. Bunun bir randevu olmaması gerekiyordu ama aç ayrılmasını istemiyordum.

"Menüye bakmamın sakıncası var mı?"

Kaydırdım. "Alfredo'nun her şeyi harikadır. Sahiplerinden biri, Shawn, tadabileceğiniz en iyisini yapar."

"Denemem ve öğrenmem gerekiyor gibi görünüyor. Benim yapmadığım ya da arabaya servis yapan bir yerden gelmeyen bir şey yemek güzel olacak. Tavuk mu biftek mi?" Bana bakarken gözleri parıldadı. "Muhtemelen bunu et çiftçisine sormama gerek yok."

Kıkırdadım. "Et olduğu sürece seçici değilimdir ama buradaki biftek rakipsizdir. Eğer ızgara yapamasaydım, her gece burada olurdum."

Gülümsemesi memnun ediciydi. "Ben ızgara yapmam, o yüzden biftek olsun."

Colt ikimizin arasına bakarken kara kaşlarını kaldırdı. Vücudum Emery'ye doğru dönmüştü ve ne yiyeceğine karar vermesine yardım ediyordum. Burada, kasabadaki diğer barda ve Crocus Valley'de birçok kez benimle birlikte olmuştu. Kadınları böyle tavlamazdım. Genellikle onları tavlamazdım ve bana ne sipariş etmeleri gerektiğini sorduklarında bazı yorumlar yapardım. Menüye eğilip karar vermelerine yardımcı olmuyordum.

Colt, Stetson'la sanki gördüklerine inanamıyorlarmış gibi bakıştılar. Sandalyemde doğruldum ve birama kaşlarımı çattım.

Eğer dikkatli olmasaydım, ilişki istemeyen bu dört çocuklu boşanmış annenin peşine düşerdim ve bu benim kalp kırıklığımla sonuçlanırdı. Bunun başka nasıl sonuçlanacağını düşündüğümü merak etmemle son bulurdu. Öylece bitecekti ve bu beni daha önce de yıkmıştı, o kadar kötü bitmişti ki ilişkilerimden vazgeçmiştim.

Bu iş çok hızlı ilerliyordu ve bu benim hatamdı.

* * *

Emery

Korkunç adam bize katıldıktan sonra Holden gözle görülür bir şekilde sessizleşti ama bunun Colt'la bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Yemeklerimiz geldi ve Alfredo bifteğim onun söylediği her şeydi. Dünyadaki yeni favori yemeğimi bulmuştum ve pişirmek zorunda olmadığım bir yemektir. Bunu ona söylediğimde, karşılığında ancak bir homurtu alabildim.

Az önceki heyecanım azalmış, göğsümde donuk bir sızı bırakmıştı. Değişiminin sebebi bendim. Benimle ilgili özel bir şey olmadığını mı fark etmişti? Birçok engelimin etrafında manevra yaparak zamanını boşa harcamasına gerek olmadığını mı?

Yemeğime gömüldüm ve kendimi onların sohbetine bıraktım. İncinmiş duygular beni dışarıda yemek yemekten alıkoyamazdı, özellikle de parasını ben ödüyorken.

Birkaç kadın masaya yanaştı. Kadınlardan biri herkesi selamlarken sahip olduğu elini sandalyesinin arkasına dayayınca Holden gözle görülür bir şekilde gerildi. Bu gecede yeri olmayan kıskançlığı bastırmak için bir yudum su içtim. Bu bir randevu değildi ve Holden'ın küçük bir kasabada bekâr bir adam olduğunu bilecek kadar yaşıyordum. Aramızdaki buluşma münferit bir olay değildi ve Holls adını verdiği bu kadın western kot pantolonu ve güzel botlarıyla muhteşemdi. Holden'la benden daha çok ortak yönü vardı.

Stetson'ın Sienna olarak selamladığı diğer kadın onun yanındaki boş sandalyeye oturdu ve *Holls* de Holden'ın yanındaki boş yere geçti. Benimle Colt arasında iki boş koltuk vardı ama iki kadının da peşinde olduğu kişi o olmamalıydı.

Bu bir şey miydi? Bu adamlar büyük bir masada oturuyor ve kadınlar da onlara mı geliyordu?

Kendimden çok uzaktaydım. Yemeğime geri döndüm, bir kulağım tamamen dışarıda bırakabileceğim konuşmadaydı. Hiçbiri benimle ilgili değildi ve kimse beni dahil etmek için elinden geleni yapmıyordu.

Daha fazla üzölmeli, hatta biraz haklı hissetmeliydim. Ama kesintisiz her ısırdıkta daha da rahatladım.

Bu gece için hazırlanırken ellerim sinirden titriyordu. Endişelenmemem gerektiği konusunda kendimle tartıştım, bu bir randevu değildi, ama aynı zamanda neden giyecek daha güzel bir şeyim yoktu? Üniversiteden beri kimseyle çıkmamıştım. Henry beni bir randevuya götüren son erkekti ve bakın nasıl sonuçlandı.

Buraya gelirken sinirlerim mideme öyle bir kramp girdi ki, yolun kenarında durup Lamaze nefesi almak zorunda kalacağımı düşündüm.

Üç dakikalık yolculuğun geri kalanını atlatmak için.

Restorana girmek sinirlerimin en büyük sınavı olmuştu. Doktor entübasyon ve ventilasyon yapana kadar ciğerlerine hava akışını sağlamak için hastaları torbaya koymuştum. Ailelerle yaşam sonu prosedürleri hakkında konuştum ve hastanede bir hastanın kalbini yeniden çalıştırmak için herkesin elini taşın altına koyması gereken kod mavileri sırasında göğüslere pompa yaptım. Ama Holden'la tanışmak için Rattler'a girerken neredeyse kaçacaktım.

Peki ne için?

Muhtemelen başka bir kadınla sohbet eden bir adam. Bunun gerçek bir randevu olmasını dilemememe neden olan ve bana neden biriyle çıkmamam gerektiğini hatırlatan bir adam.

Keşke çocukları da buraya getirebilseydim diye yemeğimi bitirdim. Vardiyalı çalışmamak ve daha az yoğun bir iş ortamı karşılığında klinikte büyük bir maaş kesintisine gitmiştim. Annemin yardımı ve kasabanın büyüklüğü sayesinde kreş parası ödemek zorunda kalmayabilirdim ama evliliğimde ve boşanmamda maddi olarak mahvolmuştum.

Yemeğimi ve içkimi karşılamaya ve güzel bir bahşış bırakmaya yetecek iki yirmilik çıkardım. Hesabı isteyip sonra beklemek ve sunucunun hesabı bölüşmeyi bilip bilmediğini merak etmek istemedim. Parayı tabağımın yanına koydum.

Kafamı kaldırdığımda Colt beni izliyordu. Sessiz bir insandı. Varlığı bile tek başına korkutucuydu. Ama derinliği olmayan gözlerine baktığımda, onun bir gözlemci olduğunu anladım. Holden'ın yaptığı sekizde birlik hamleyi görmüştü ve benim bu oyundan çekildiğimi biliyordu. Gözlerindeki onay, kendime olan güvenimi artırdı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim sessizce. Ayağa kalktığımda Holden bana doğru döndü. "Gidiyor musun?"

Öfke patlamasını bastırdım ve alaycı *Ya think?* Beni davet eden ve sonra da hemen unutan oydu. Ama hafif bir "Evet. İyi geceler." demeyi başardım.

Başımı Stetson'a doğru eğdim. Yarım sırtışı Colt'un bakışlarındaki onaylayıcı parıltıyı anımsatıyordu.

Tepkilerinden, kadınların Holden'ı çok sık terk etmediklerini tahmin ettim ve bunu iki kez yaptım.

Restorandan hızla çıktım. Pijama pantolonumu giyip Avery ile bir dizi izlemek için sabırsızlanıyordum. Geç oluyordu ama yarın cumartesiydi. Patlamış mısır yapmasına da izin verebilirdim.

Ayak sesleri yaklaştığında anahtarlarımı karıştırıyordum. Holden yanımda yavaşladı. "Em?"

O geceden beri bana Em dememişti. Ona bakmaya zahmet etmedim. "Yarın maçta görüşürüz." Arabam sadece birkaç adım ilerideydi.

"Bekle."

Bastırđıęımı sandığım öfke yeniden kükredi. Döndüm. "Ne için Holden? Seni başka biriyle flört ederken izleyeyim diye mi?"

Kafası karışmış gibi bakma cüretini gösterdi. "Ne demek istiyorsun? Holly ile flört etmiyordum."

Ellerimi kaldırdım, birinde anahtarlarım sallanıyordu ve kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes aldım. "İstediğin kişiyle flört edebilirsin. Çıkmadığımızı anlıyorum. Ama bu biraz kabaydı. Neden biliyor musun? Dışarı çıkıp arkadaşlarla tanışmak istiyorum ama herkes birileriyle takılırken ben kenarda duracaksam, hayır, saç ol. Evde benimle takılmayı gerçekten seven dört küçük insanım ve annem var."

Duruşunu değiştirdi ama kaşları hâlâ çatıktı. "Seninle hoşuma gidiyor."

Parmağımı restorana doğru ittim. "Daha iyi biri gelene kadar. Bak, ben de o yollardan geçtim. Bu sefer aktif olarak tanık olmama gerek yok."

Gözlerinde pişmanlık parlıyordu. "Em-"

"Hayır, biliyor musun? Bu bana daha fazlasını yapmaya hazır olmadığımı gösteriyor. Kolayca güvenmeyeceğim. Ve sıradan olmaya da hazır değilim. Ve sanırım bu gecenin nihai amacı da buydu." Bu gece bir randevu değildi ama bir sınavdı. İkimizin de kabul etmediği sürpriz bir sınav. Ama ben cevabımı almıştım. "Görev tamamlandı." Bir adım geri gittim. Arabam çok yakındaydı. İçeri dalabilir ve bu utanç verici konuşmayı bitirebilirdim.

"Beni korkuttun."

Durakladım. Bu bir özür değildi ama daha fazlasını duymaya ihtiyacım vardı.

"Seninle bir daha kimseyle yapmayacağıma yemin ettiğim şeyleri yapıyorum. Seninle kolayca gidebileceğim bir yere konulmayacağıma yemin ettim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Hava karanlıktı ve üzerinde uzun kollu bir gömlek vardı ama bu kaslarının esnekliğini gizlemiyordu.

Yorgunluk üzerime çökmüştü. Tek istediğim pijama ve bir filmdi. "O zaman git bak bakalım Holly kamyonetinin arkasında sana katılmak istiyor mu? Görünüşe göre ikinizin bir geçmişi var ve sen onun hakkında aynı çekincelere sahip değilsin."

"Holly'yi becermek istemiyorum." Kelimeleri tükürdü. "Evet, birlikte olduk ama bu sadece yapılacak bir şeydi. Ben onun için, onun benim için ifade ettiğinden daha fazlasını ifade etmiyorum."

"Ve erkeklerden ve onların saçmalıklarından bıktım." Bununla birlikte, arabama doğru yürüdüm ve bindim. Temiz bir kaçış yapabileceğimi düşündüm ama kapıyı kapatamadım.

Eğildi, bir elini çerçeveye diğerini de kapıya dayadı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Evet, öyle demiştin." Ona bakmadım, ön camdan dışarı baktım. Bunu daha önce de duymuştum.

Özür dilerim. Hissettiklerime engel olamıyorum.

Üzgünüm ama artık seni sevmiyorum.

Üzgünüm ama hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişi o. Sen ve ben ayrı büyüdük.

"Em." Başını öne eğdi. "Kalbimin tekrar kırılmasını senin kadar ben de istemiyorum."

Sonunda ona bakmamı, bakışlarımın sokak lambalarının altındaki gölgeli yüzünde gezinmesine izin vermemi sağlayan şey yine buydu.

İç çekti. "Yaşadıklarına bakınca yüzeysel geliyor ama bir zamanlar şimdiye kadar dört çocuklu, mutlu bir evliliği olan bir adam olacağımı düşünüyordum. Sonunda zor bir dönemden geçtik ve başaramadık. Yalnızdım, incinmişim ve bir daha asla orada olmayacağıma yemin ettim."

Yüz hatlarına kazınmış hüznün ürkütücüydü. Bakışlarımı indirdim. "Evet, bu tanıdık geliyor."

"Götlük yapıyordum. Holly geldi ve beni düğümlemeyeceğini biliyordum çünkü onunla ilgilenmiyordum. Onunla hiçbir şey yapmayacaktım, sadece normal bir konuşma yapacaktım. Ama seni görmezden gelmemeliydim. Çocukça davrandım."

Holden'dan Henry'den aldığımdan daha fazla özür almış olmam ne kadar üzücüydü? "Kaç yaşındaydın?"

"Otuz bir yaşındayım."

Kastettiğim bu değildi. Başımı salladım, sonra donakaldım. Kaşlarımı çatarak, "Otuz bir yaşında mısın?" diye sordum.

"Evet." Şaşkınlık kaşlarını kırıştırdı. "Neden?"

"Otuz iki, neredeyse otuz üç yaşındayım ve kendimi tam bir puma gibi hissediyorum. Ama hayır, sen neredeyse evlendiğinde kaç yaşındaydın?"

Çenesi gerildi ve çok meraklı bir soru sorduğundan endişelendim ama gözlerindeki acı geçmişine bir bakış gibiydi. "İşler cehenneme döndü

Dokuz yıl önce. Ondan kısa bir süre sonra geri taşındım. Ve..." Omzunun üzerinden Rattler'a baktı. "Kimse bu konuda gerçekten bir şey bilmiyor. Ayrıntıları sadece Stetson biliyor."

Küçük bir kasaba için zor bir başarı. Yıkıcı olmalı; daha fazla zorlamazdım. Yirmi iki yaşlarında olmalıydı. Henry'yle hamile olduğumuzu öğrendiğimizde ben ondan bir yıl önce evlenmişim. Henry tıp fakültesinin ilk yılındayken ben Avery'yi dünyaya getirmiş, stajımı ve hemşirelik sınavlarımı yeni doğmuş bir bebekle birlikte yürütmeye çalışmışım.

Kolay olmamıştı. Ne zaman stresin azalacağını düşünsem Henry bir çocuk daha istiyordu ve ben de boyun eğiyordum. Sanki bir parçam Henry'nin istediği olmazsa gideceğinden korkuyordu.

Hamile kalmasaydım ve Henry'den o korkunç ayrılığı o zaman yaşasaydım nasıl olurdu? Çok daha gençtim. Daha az dirençliydim. Normal bir çocukluk geçirmiştım. Babam ben gençken ölmüştü ve bu da beni hemşireliğe yönlendirmişti. Ama hastanedeki iş deneyimlerim boşanmamı atlatmamın temelini oluşturdu; beni Henry'nin saçmalıklarına katlanmayacak bir insan olarak şekillendirdi.

Holden'ın *cehenneme gitmekle* neyi kastettiğini bilmiyordum ama olay olduğunda yalnızmış gibi geliyordu. Ya da kendini yalnız hissetmişti. Annem vardı ama o duyguyu bilirdim.

"Açıkladığınız için teşekkür ederim." Bir anahtar parmaklarımın arasından geçirdim, metalin çukurlarına ve soğuk dokunuşuna dikkat ettim. Gitmeye o kadar niyetliydim ki anahtarlarım kontakta bile değildi. "Maçta görüşürüz."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Dışarı çıkmak için giyinmiş olabilirdim ama artık bunu hissetmiyordum. Uçmaktan alçalmaya başlamışım. "Eve gidip film izleyeceğim."

Geri atmadı. "Kulağa hoş geliyor."

Bana iyi geceler demesini, restorana geri dönmesini ve Holly ile geceye devam etmesini bekledim. Ama yapmadı. Ve ben de bunu istemedim. "Avery muhtemelen hâlâ uyanıktır. Annem biraz kalıp ziyaret edebilir. Sürekli kesintiye uğramadan konuşacak fazla zamanımız olmuyor."

"Ne filmi?"

Onu inceledim. Nereye varmaya çalışıyordu? Kalmamı istemiyordu. Bu gece Rattler'a geri dönmeyecektim. Belki başka bir gece, dışarı çıkma şeklimden sonra *bir şey* olmayacağı zaman. "Bilmiyorum. Avery on bir yaşında, bu da bize birkaç seçenek daha sunuyor." Gitmek için bir hamle yapmıyordu. Sanki benimle kalmak istiyor gibiydi. "İzlemek ister misin?"

Bizimle gelir misin?" Merakımdan sordum ama bu bir davet gibi geldi.

"Sakıncası var mı?" Yüz ifadesi umutlu bir hal aldı. "Ne?"

"Seninle film izlesem?"

Daha önceki boğucu heyecan geri dönmekle tehdit ediyordu, ama tekrar başa çıkamazdım. O zirveyi aşmak acı veriyordu. Geri çekilmesi için ona bir şans daha verdim. "Kızım la ve belki annem le?"

"Bu gece başka bir şey yapmayacağım. Yoksa sen gidince eve giderim."

Ne olursa olsun Rattler'ı, arkadaşlarını ve kızları terk mi ediyordu? Arayabilecekken beni restorandan kovdu. Her şeyi berbat etmişti ve bunu hemen kabullenmişti. Bu benim için yeniydi. "Tamam. Annemi uyarayım."

"Adı ne?" "Lynnie."

Bana hızlı bir gülümseme verdi ve kapıyı kapatmak için doğruldu. "Seninle orada buluşuruz."

Beni arabaya ama anahtarı kontağa sokmam tam bir dakika sürdü. Gece nasıl böyle tersine dönmüştü?

Sekiz



Holden

Her şeyi berbat etmiştim. Emery ödümü ve bir an paniğe kapılmış olsam da kabalığım yersizdi. Holly ya da Sienna'yla ilgilenmiyordum. Emery haklıydı. Holly istekli olabilirdi ama ben değildim.

Emery dışarı çıktığında yaşadığım paniğin gücü, daha önce yaşadığım sarsıntıya hiç benzemiyordu. Peşinden restorana doğru koşmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Benden çok daha kısa biri nasıl bu kadar hızlı yürüyebilir? Bu bir hemşire olayı mıydı?

Evinin önüne park ettim. Büyük bir maçtan önce hazırlanır gibi biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama o kapının önündeydi, içeri girmeden önce beni bekliyordu, oysa bana siktirip gitmemi söylemekte haklıydı.

Kaldırıma park ettiğim yerin önünde küçük kırmızı bir sedan vardı. Lanet olası annesiyle buluşacaktım. Teagan'la üniversitede çıkmaya başladığımızdan beri bir sevgilimin annesiyle. En azından düzgün giyinmiştim.

Ben ona ulaşana kadar Emery ön kapıyı açmadı. "Hazır mısın?"

Hayır. Kaçmak için başka bir dürtü duydum. Sonra otoparkta onu kovalamak zorunda kaldığımı hatırladım. Bunu yapıyordum. "Hadi yapalım şu işi."

İçeri girdik. Evi akşamın serin havasına kıyasla sıcaktı. Lynn timer kanepede Avery ile oturuyordu ve ikisi de bana bakıyordu. Lynn timer'nin gözlerinde tanıma parladı ve ağzı açık kaldı. Ben

Onu şehirde görüyordum ama işte buradaydım, kızıyla. *Yıllardır* bir sevgilinin ebeveyniyle tanışmamıştım ve son tanıştığım da hayatlarından çıkarabilecekleri kadar kolay biri olmuşum.

"Onun burada ne işi var?" Avery açık bir merakla sordu.

Sorusu beni geçmişten kopardı. "Bir dizi izlediğinizi duydum ve kızlar gecesine katılmak istedim."

Bakışlarını Emery'ye çevirdiğinde gözleri parladı. "Seninle bir gösteri mi izleyeceğim?"

Emery başıyla onayladı. "Neden ben diğerlerini kontrol ederken sen de gidip birkaç paket patlamış mısır patlatmıyorsun?"

Avery bir gıcırta çıkardı ve koltuktan fırladı. "Anne, Holden Barron'u tanıyor musun?"

Annesi başını eğdi ama bakışlarında sorular kaynıyordu. "Seni kooperatifin dışında görmek güzeldi."

"Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum Linnie."

"Hemen döneceğim." Emery beni annesiyle yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı kayboldu.

Gariplik çöktü. Soyadım, ailemi iyi tanımayanlar ve tanıyanlar için korkutucu olabilirdi. Konuşacak bir şey bulmakta zorlandım. "Tohum kooperatifinde mi çalışıyorsun?"

Linnie onu tanıdığımı şaşırmış görünüyordu. "Evet, ben onların ofis müdürüyüm. Emery üniversitedeyken kasabaya taşındım."

On yıl, ailem hakkında herkesin duyduğu şeyleri duymak için yeterince uzun bir süreydi. Hakkımda söylenenleri umursamadığımı söyleyip duruyordum ama midemi kemiren endişe aksini söylüyordu. "Laney tavukları için kooperatiften tohum alıyor. Tadına baktığım en güzel yumurtalar."

Linnie kıkırdadı. "Yumurta işini canlı tutacağını duyduğuma sevindim. Otursana Holden."

Buzların kırıldığına sevinerek salıncaklı planöre bindim. Emery merdivenlerden indi ama koridordan döndü. Sanki diğer üçünü kontrol edene kadar başka bir şey yapamamış gibiydi. Nora ve benim büyüdüğümüzden çok farklıydı.

Mutfaktan bir patırtı kakofonisi yayıldı. Mikrodalga fırının kapağı açılıp kapandı ve tekrar çalışmaya başladı. Annem bir randevudayken Nora ve benim için patlamış mısır patlattığını hatırladım. Boktan bir şeydi. Sinemaya pek gitmezdik, bu yüzden mikrodalga patlamış mısır sonraki en iyi şeydi.

Emery koridorun kenarında belirdi. Ekose flanel pantolon ve bol beyaz bir tişört giymişti ama saçlarını açmamıştı. Çok şirindi. "İçecek bir şey ister misin? Meyve suyumuz ve suyumuz var. Avery ve Landon hepsini içmediyse belki biraz maden suyu da olabilir."

"Su iyi. Yardım lazım mı?" Ailedeki şovmen bendim. Sadece oturmak garipti.

"Hayır, iyisin." Tekrar ortadan kayboldu ve Linnie ile baş başa kaldık. Onunla küçük bir sohbete başladım, çoğunlukla Landon'ın futbol maçlarını izleyip izlemediğini ve Coal Haven'ı nasıl sevdiğini sordum.

Coal Haven'a işi için taşınmıştı ve burayı seviyordu ama Emery ve çocuklar kasabada olduğu için şimdi daha da iyiydi.

Emery, elinde patlamış mısır kaseleri ve su Avery ile birlikte yeniden ortaya çıktı. Avery, Emery ve büyükannesinin arasına sıkışmış bir şekilde kanepede büyük bir kaseyi paylaşıırken ben de kendi kasemi ve suyum aldım.

"Ne izleyelim?" Emery, Avery'ye sordu.

Kızı tanımadığım filmlerle dolu bir listeye başladı. Emery, kötü adamların köken hikayesi olan bir Disney filminde karar kıldı.

Filmin içinde rahatladım. Bunu yıllardır yapmamıştım. Teagan'la birlikteyken üniversiteyi bitiriyor ve yarı zamanlı çalışıyorduk. Zaman zaman ilişkimiz daha çok oda arkadaşımız gibi görünüyordu. Belki de bu yüzden yaşadıklarımıza dayanamamıştık.

Emery'nin Henry ile ilişkisi bu şekilde olmalıydı. Okula gidiyorlardı ve çocukları vardı. Ve ilişkileri uzun sürmemişti.

Neden bu Henry için yeterli değildi? Son dokuz yılımı bunu anlamadığım için yas tutarak geçirmiştım. Neredeyse on yıldır Stetson'la barlara gidiyordum ve bu artık eskimişti. Her iki yılda bir ona bunun bizim için son olup olmadığını soruyordum, sanki her birimiz diğerinin sadece ekürisiymişiz gibi ama diğerimiz bırakırsa bir kalp atışında bırakmaya hazır olurmuşuz gibi. Tek söylediği *göreceğimiz* ve yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğimizdi.

Filmin yarısında Linnie koltuktan kalktı. "Eğer yarın Landon'ın maçına gideceksem, eve gidip biraz uyumalıyım. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Holden. Hakkında çok şey duydum."

Sırıttım. "Keşke bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyleyebilseydim."

Kıkırdadı ve yanımdan geçerken omzumu okşadı.

Annem öyle sevecen biri değildi. Nora eve bir erkek getirdiğinde nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nora'nın hiç erkek getirmemesinin nedeni bu olabilirdi. O ve annem elma ve ananas gibiydiler. Nora

Tatlı ama biraz da ekşi olan cilalı bir elma. Annem dikenliydi ve sert bir çekirdeği vardı.

Film sona erdi ve Emery Avery'yi dürttü. "Yatma zamanı."

Avery'nin başka planları vardı. "Pazar günü bana daha fazla at dersi verecek misin?"

Emery'ye baktım. Bunu konuşmuştuk ama bu geceki davranışından sonra beni ne kadar yanında istediğini bilmiyordum. Beni buraya o davet etmişti. Çok mu abartmıştım?

Çenesi gerildi ama bakışlarına karşılık verdi. "Bilmiyorum. Sen hazır mısın Bu mu?"

"Ben hâlâ , sen de bütün çocukları getirebilirsin." İnanamadım. Bütün çocukları mı?

Doğru duymamış gibi başını eğdi. "Hepsi mi?"

"En azından çitin diğer tarafından bir atı sevebilirler. Avery ata binerken siz de evde bekleyebilirsiniz."

Küçükken büyüyüp çiftlik sahibi olacağımı ve kuzenlerimle büyürken her birimizin evinde olduğu gibi benim evimde de etrafta koşuşturan bir sürü çocuk olacağını düşünürdüm. Sonra bu hayalim büyük bir darbe aldı ve bir daha toparlanamadım. Geçen her yıl, işin hayatımı oluşturacağını düşündüm. Korktuğumdan daha çok anneme benzediğimi.

Çocukların yanında olmak bana hayatımın çöktüğü zamanları hatırlatırdı. Kendimi yalnız bulduğum, yanımda kimsenin olmadığı zamanları. Stetson konuştuğum tek kişiydi çünkü anlatmak için güvendiğim tek kişi oydu.

Ama Emery'nin çocuklarının yanında, dokuz yıldır kaçındığım anılar aklıma gelmiyordu. Hayatımın o dönemini daha az yüz buruşturarak, yeterince yapmadığım için daha az pişmanlık duyarak düşündüm ve belki de her şeyi içime o kadar güvenli bir şekilde doldurmuştum ki daha fazla soruna neden oluyordu diye düşünmeye başladım. Ve belki de acı beni tekrar yıkıma uğratmadan sıkı sıkıya paketlenmiş bagajımı gözden geçirmeye başlayabilirdim.

Avery ciyaklamasını sessiz tutmaya çalıştı. "Landon çok heyecanlanacak."

Emery, Avery'nin burnunun ucuna dokundu. "O zaman yatağına gidip dinlenmelisin."

Avery gözlerini devirdi ama yukarı doğru yürüdü. Sonunda Emery ve ben yalnız kalmıştık.

"Yani..." Ayağa kalktı ve kanepenin üzerindeki battaniyeleri düzeltti. "Riley erken kalkacak."

Oh. Bu benim gitmem için bir işaretti. "Seni ayakta tutmak istemiyorum." İstedim, ama .

"Bütün çocukları davet ettiğini biliyorum ama sorun emin misin?" "Evet, neden?"

"Biraz-" Parmaklarını yüzünün önünde çırttı.

Solgun mu? Paniklemiş miydi? O anda attığım büyük adımı bilmiyordu. Neden bayılacaktım gibi görüldüğüme dair geçerli bir neden buldum. "Atların etrafında çocuk bulundurmanın büyük bir sorumluluk olduğunun farkındayım. Atlarım küçük çocuklara alışık değil. Kuzenim Liam'ın çocukları birkaç kez geldi. Atların yanında nasıl davranmaları gerektiğini biliyorlar ama henüz altı yaşındalar."

"Anladım. Yolda onlara iyi bir ders vereceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Sırıttım ve ayağa kalktım. "Ziyaret için, ders için değil." "Eminim sen de birkaç tane dinlemiştir."

"Annemle tanışmadınız. Ders verecek kadar sabırlı değildi. Ama küçük kız kardeşime birkaç tane verdim. Nora benden on yaş küçük."

Kıkırdadı. "Landon'ın Riley için otoriter bir ağabey olduğunu hayal edebiliyorum.

Afton'la deniyor."

Ben de hayal edebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Onları tanımaya başlıyordum. Sadece Emery değil, onun için önemli olan her şey.

Beni kapıya kadar geçirdi. Çok hızlı hareket etmek istemedim. Bu gecenin onun beni tanınmasıyla ilgili olması gerekiyordu. Bunu yavaştan almaya hazırdım. Onu öpmeye çalışmak bir aksilik olabilirdi. Ama parmaklarımı hafifçe çenesinin altına koydum. Sertleşmesini kaçırmadım ama başını yukarı kaldırmama izin verdi. Geniş, yeşil bakışları benimkilerle buluştu.

"Seni öpebilir miyim?" Beni geri çevireceğinden korkarak sordum. "Çok ileri gitmeyeceğime söz veriyorum."

Bana tereddütlü bir şekilde başını sallamadı ya da dokunuşumdan kaçmadı. Parmak uçlarında durdu ve bir elini göğsümden yukarı kaydırды. Başımı dudaklarımız buluşacak kadar eğdim.

Bu, birlikte geçirdiğimiz ilk gecede vücutlarımızın vahşi çarpışmasına hiç benzemiyordu. Bu dudaklarımızın geçici bir dokunuşuydu. Ağzımı açmadım. Dilimi içeri sokmak, onu tekrar tatmak istiyordum. Benim için açacağını biliyordum. Ama kendimi tuttum. Öpücüğümü hafif tuttum ve geri çektim.

Gözleri hülyalıydı ama odaklandığında yüzüne hayal kırıklığı yayılıyordu.

Onu eksik bırakmaktan nefret ediyordum ama o beni istiyordu. Egom kabardı. "Maçta görüşürüz, Em."

"İyi geceler Holden," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı.

Yatakta tek başımayken birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi tekrar tekrar düşünürken boktan bir uyku çekeceğimi bilerek oradan ayrıldım.

Dokuz



Emery

Bugün Holden'ı görmeye giderken geçen geceye göre daha az gergindim. Dünkü maçta o Landon'a beşlik çakmış ve her zamanki gibi yaparken ben de bana bıraktığı tatlı öpücüğü hatırlamıştım. Hayatım bana ne zaman kendimle baş başa kalabileceğim bir an verse, o öpücük aklıma geliyordu.

Annemle birlikte oturmuştum ve diğer üç çocuk dikkatimi epeyce dağıtmıştı. Kimse yaralanmadı ve maçtan sonra hepimiz kendi yolumuza gittik. Çocuklarla birlikte ev ve ev ödevleri üzerinde çalıştık ve hafta sonu için yemek planladık. Gün çok yavaş geçmişti.

Bugünü bekleyerek huzursuz bir gece uykusu çektim. Ki bu çok saçmaydı. Riley'nin benden kaçıp bir atın altına girmediğinden emin olmalıydım. Aynı şekilde Afton ve ne kadar heyecanlı olduğuna bağlı olarak muhtemelen Landon da.

Çok heyecanlıydı.

"Anne, burası onun yeri mi?" Landon pencereden dışarı, beyaz-kırmızı dev bir dükkâna bakıyordu.

"Hayır, orası annesinin evi."

"Holden'ın evi kütük bir kulübeye benziyor," dedi Avery, her şeyi bilen biriymiş gibi. "Çok havalı."

Çok havalıydı. Meranın ortasında bir dağ kayak kulübesi gibi. Yolun kenarına inşa edilmişti ve çakıllı ilçe yolu ile arasına üç sıra genç ağaç dikilmişti. Evinin önünde zemin seviyesinde bir sundurma uzanıyordu ve ikinci katta bir çatı katı varmış gibi görünüyordu. Evde hiç

Bodrum katındaydı, bu yüzden çıkış penceresi ya da bodrum temeli yoktu. Bu kadar küçük olması beni şaşırtmıştı. Büyüktü ama alt ya da üst katı olmadığı için kiralık evim muhtemelen daha fazla metrekareye sahipti.

Sanki tüm yetişkin hayatı boyunca bekâr kalmayı planlamış gibiydi. Ya da en azından çocuk sahibi olmamayı.

Evinde çok fazla şey okuyordum. Durmam gerekiyordu.

Landon emniyet kemerini zorluyordu. "Bu kadar mı?"

"Evet."

"İşte atlar!" Afton arka koltuktan bağırdı. "Ho'ses!" Riley yankılandı.

Avery onlara köpek Sally hakkında her şeyi anlatmıştı.

"Lütfen ona karşı sakın ol," diye uyardım. Holden'a bahsettiğim konuşmayı yapmıştık ama hatırlatmaktan zarar gelmezdi. "O yaşlı bir köpek."

"Önce Sally'yi sevmek istiyorum!" Afton oturduğu yerden titreyerek kalkacaktı.

Arabayı park ettiğimde tüm stresime rağmen sırtıyordum. Park ettikten sonra çocuklar arabadan dışarı döküldüler. Riley'yi araba koltuğundan indirdim ve kaçmasını engellemek için kucağıma aldım.

Holden'ı görene kadar bana karşı mücadele etti, sonra bakakaldı. Bu hissi biliyordum. Farklı bir nedenden dolayı gözlerimi ondan alamıyordum. O sadece çok fazlaydı. Restoranda ve oturma odasındaki koltuğumda otururken seksiydi ama kendi alanında, kirli botları ve sanki formunu ve kaslarını en iyi nasıl göstereceğini biliyormuş gibi onunla birlikte hareket eden kot pantolonuyla bir sanat eseriymiş.

Diğer üç çocuk binek ağılının etrafındaki çitlere yığıldı. "Sakın üzerine tırmanmayın," diye seslendim.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Poppy yerine Pittance'ı dışarı çıkardım. Liam'ın ikizlerinin etrafında birkaç kez bulundu."

Riley'yi diğer kalçama kaydırdım. "Liam kim?" Bu isim tanıdık geliyordu.

Holden çenesini yola doğru kaldırdı. "Riley'nin diğer tarafında yaşıyor.

Coal Haven. O benim kuzenim. Yakında duyacağınızdan emin olduğum bir geçmiş var." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çocuklar etrafta olmadığında."

"Kulaklarımı açık tutacağım."

Avery Riley'i almak için koştu. Riley'yi yere bıraktı ve elini ağılın kenarına kadar uzattı.

Holden, "O koruyucu bir abla," dedi.

"Bana çok yardımcı oldu. Bu yüzden at derslerine yardım edebildiğiniz için çok minnettarım. Benden biraz daha fazla olgunlaşmak zorunda kaldı.

onun yaşımda sevdim."

"O duyguyu bilirim."

İfadesi bilmekle yankı buldu. Geçen gece annesiyle ilgili yaptığı yorum da olaya biraz anlam katmıştı. "Kız kardeşinden çok mu sorumluydun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bazen sahip olduğu tek şey benmişim gibi geliyordu." Gözlerindeki tüm ağırlığı silerek sııttı. "Pittance'ı sevmek ister misin?"

"Adını nereden almış?"

"Onu seçtiğimde annem daha iyi bir at istemediğim için üzgün olduğunu söyledi. On beş yaşımdaydım ve huysuz bir yapım vardı, bu yüzden ona Pittance adını verdim."

"Başka bir at seçer miydi?"

"Sadece onun ruh haline bağlı olarak istediğimden farklı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sevgi dolu ve destekleyici iki ebeveynim vardı. Annem boşanma öncesinde, sırasında ve sonrasında benim dayanağım olmuş, Henry'den ayrılmam gerekip gerekmediğini hiç sorgulamamıştı. Onunla evlenip evlenmemem gerektiğini sorgulamıştı ve yirmi yıl sonra geriye dönüp baktığımda, durup dinlemem gerektiğini fark ettim. Annem ne öncesinde ne de sonrasında yaptığım hiçbir şey hakkında durup düşünmemi istememişti.

"Onu sevebilmeleri ve ödöl mamasıyla besleyebilmeleri için etrafta dolaştıracagım. Sonra ben Avery'yi gezdirirken sen ve diğerleri takılabilirsiniz."

Pittance çoktan eyerlenmişti. Bana Poppy gibi göründü. Holden çitten atladı ve karnım sıkıştı. Hepsi bir çitten atladığı içindi. Henry çit atlayan bir tip değildi. Tepeden tırnağa nem tutmayan kumaşlar ve piyasadaki en pahalı ayakkabılarla koşmayı severdi. Hafta sonu hobileri, cerrah arkadaşlarının hafta sonu yaptıklarıyla uyumluydu. Golf gezileri ve tekne gezintisi. Tıp fakültesi kredilerinin yarısı benim üzerime kaldığına göre muhtemelen bir duba alacaktı.

Merak etme bebeğim. Cerrah olduğumda, bunları ödeyeceğiz. Muhtemelen bir imza ikramiyesi alacağım.

Almıştı. Ve diğer doktorların yaşadığını duyduğu milyon dolarlık evlerin olduğu bir mahallede yeni ve daha büyük bir eve para yatırmıştı. Böylece öğrenci kredileriyle birlikte dev bir ipoteğimiz oldu.

İşe başlama ikramiyemi kullanarak ve annem çocuklara yardım edebildiğinde fazladan vardiya alarak benimkinin çoğunu ödemiştım.

Ama bunlar başka bir günün düşünceleri ydi. Bugün daha kötüydüler çünkü dün gece faturaları ödemek zorunda kalmıştım.

Lanet Henry.

Holden, Pittance'ı sevmeleri ve ona havuç vermeleri için teker teker içeri girmelerine izin verirken çocukların hakemliğine yardım ettim. Avery daha önce ata bindiği için onları yaşlarına göre ayırdım. Landon'ı eyere oturttu ve Pittance'ı gezdirdi. Riley ciyakladı ve kalbim durdu ama Pittance sadece başını salladı.

Sırada Afton vardı. O kadar gergindi ki eyere oturur oturmaz kıpırdamadı bile. Tüm bu süre boyunca dondurucu bir ışınlı vurulmuş gibi görünüyordu.

"Sırada Riley var," dedi Avery, tecrübeli bir kovboy kız gibi çitlere yaslanarak. İhtiyacı olan tek şey ağzından bir süpürge otuydu.

Kapıdan geçtim ve Pittance'a yaklaştım. Etrafını koklamasına izin verdim. Onu koklamak için başını çevirdiğinde burun deliklerinden nefesler çıkıyordu. Onu okşadı ve ellerini kaba yelesinde dolaştırdı.

Pittance beni koklamak için başını kaldırıncaya kadar ne kadar sırtıttığımı fark etmemiştim, kadife burnunda kocaman burun delikleri parlıyordu. "Binip onu tutacak mısın?" Holden'a sordum.

Bakışları Riley'nin üzerindeydi. Tek bir kalp atışı boyunca kehribar rengi gözlerinden keskin bir acı geçti.

Buna her ne sebep olduysa, ben de buna katkıda bulunmayacaktım.

"O çok genç," dedi sesinde hafif bir tereddütle.

Korkusunun nereden kaynaklandığını bilmiyordum ama çocukların yanında rahatsız olmaktan daha fazlası vardı ve ne kadar küçük olurlarsa bunu görmek o kadar kolay oluyordu. Riley diğerlerinin yaptığı gibi ata binmezse küplere binecekti ama atları üzmemesi için onu eve kadar taşıyabilirdim. "Özür dilerim, düşünemedim."

Bir adım geri attım ama Riley vücudunu ata doğru savurdu.

Her zamanki nazik bakışı geri gelmişti. "Belki sen diğer tarafa gidip onu tutabilirsin? Ben bu tarafta kalacağım."

Sadece orta boyluydum ama onu eyere oturtabileceğimi ve öfke nöbetlerini önleyebileceğimi biliyordum. Atlardan korkmuyordum ama onların yanında rahat edebilecek kadar da bilgim yoktu.

"Tamam, burada bekle," dedim Riley'e, Pittance'ın önünden dolaşıp ata geniş bir alan bıraktıktan sonra. Tombul ellerini eyerin boynuzuna doladı.

"Hazır mısın?" Holden sordu. Pittance'ı yavaşça arenanın etrafında tam bir tur attırdı.

İnmesi gerektiğinde kollarını ona doğru uzattı. Yüzü kızardı ve daha önce olduğu gibi, alametifarikası olan sırtışıyla bunu gizledi, ama ben

Riley'i çoktan aşağı indirdi.

"Buraya gel, tatlım." Ellerini arkama uzattı ve Pittance için gerindi. "Hayır, bebeğim. Sıra Avery'de. Birkaç kedi bulalım mı?" Tabby, Holden'ın söylediği kadar arkadaş canlıysa mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilirdi.

"Kit-ty?"

"Evet, kedicik."

Afton'ın gözleri . "Bir kedi mi?"

Avery'nin eyere binmesine yardım ederken Holden'a güven verici bir gülümseme verdim. Onu rahatsız eden bebekler miydi? Bu benim çözmem gereken bir gizem değildi.

Landon bir kedi gördü ve Sally'yi de peşine takıp kaçtı. Kedinin Tekir olup olmadığını bilmiyordum ama Afton onu takip etti. Riley'i yere bıraktım ve o da gitti. Sonraki yirmi dakikayı ahırda ve evin etrafında kediye arayarak geçirdik. Evin arka tarafında Tekir'i bulduk. Süslendi, gerindi ve Landon'a doğru yürüdü. Betonun üzerine oturdu. Afton da aynısını yaptı.

Burası çok güzel bir yerdi. İnsan doğanın içinde kaybolabilir. Köpekler, kediler, atlar, inekler ve keşfedilecek dönümlerce arazi. Eski evim dünya kadar alana ve yarım futbol sahası büyüklüğünde bir bahçeye sahipti ama hiç de misafirperver değildi. Şehirde kiraladığım ev küçüktü ama bize yetiyordu ve çitle çevrili küçük bir arka bahçesi vardı. Çocuklar oynayabiliyordu ama ben onları koşturabilmeyi özlüyordum.

Riley kucağıma oturdu ve kürkünü yırtmadan kediye sevmesine yardım ettim. Avery köşeyi döndü, heyecandan yüzü kızarmıştı ve Tabby'ye sarılmak için dizlerinin üzerine çöktü.

İlgiyi daha çok seven bir kedi olsaydı, şaşırırdım.

Birkaç dakika sonra Holden bizi buldu ve kediye sırttı. "O cennette."

Riley beton zeminden bir çakıl taşı almak için öne doğru eğilirken onu tuttum. "Bu kadar arkadaş canlısı olduğuna inanamıyorum."

Çömeldi ve kulaklarının arkasını kaşıdı. "O bir ahır kedisi bedeninde bir ev kedisi. Hep böyleydi. Onları sosyalleştirdiğimden değil ama yabani olmadıklarından emin olmaya çalışıyorum. Anne kediye bulup ona biraz ilgi gösteriyorum ve yavruların kucaklanmaya alışmasına izin veriyorum. Tekir, Sally ile bile kucaklaşıyor."

Kedinin tüm çocukların etrafında mutlu bir şekilde dolanmasını, bir insandan diğerine gitmesini ve kendisine gösterilen hayranlığı sevmesini izlerken sırttım. "Çocuklarla da arası çok iyi."

Landon elini Tabby'nin boyundan çizgili kuyruğunun ucuna kadar gezdirdi. "Çocuğun var mı Holden?"

Başımı sallamak üzereydim ama bilmediğimi fark ettim. Sanki onun bahsettiği bir şey gibi görünüyordu. Ona baktığımda kalbim duracak gibi oldu. Oh, hayır.

Kıpırdamadan durmuş, yüzünün rengi solmuştu. Sertçe yutkundu. Hikâyenin ne olduğunu bilmiyordum ama bizi ilgilendirmedini biliyordum.

Bir şey söyleyecektim ama duraksadım. Nasıl cevap vermeliydim? Çocukların daha da meraklı sorular sormasına neden olmayacak şekilde nasıl yanıt verebilirdim? Zor konuşmalara alışkındım, ancak bunlara alışkın olduğum ve daha iyi hazırlandığım bir iş ortamında değildim.

"Oh, Landon..." Ben başladım.

Holden kendini bir silkeledi ve çömeldiği yerden kalktı. "Sorun yok. Gidip kontrol edeceğim..." Bir çizme topuğunun üzerinde döndü ve evinin etrafında gözden kayboldu.

Her ne oluyorsa beni ilgilendirmiyor olabilirdi ama bu onun tek başına acı çekmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Avery, ben Holden'ın herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakarken herkesin verandada kalmasını sağlayabilir misin?"

Başını salladı, neyse ki az önce olanları sorgulamadı. Çocukların zihinlerinin bir konudan diğerine bu kadar çabuk geçmesine şükrederek Holden'ı aramaya koyuldum.

On



Holden

Ön verandadaydım, ellerim parmaklıklara, botlarım ahşap döşemeye dayanmıştı. Çenem o kadar sıkılmıştı ki dudaklarımı aralayabileceğimden emin değildim. Kalbim güm güm atıyor, Landon sorusunu sorduğunda atladığı atışlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Emery yavaşça yaklaştı. "İyi misin?"

Çenemi gevşetmeye zorlayarak başımı salladım. "Bunu daha önce hiç sormamıştım." Yumuşak, esprisiz bir kahkaha attım. "Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu da bir şey değil mi?"

Yanımda durdu ve sanki konuşmayı kolaylaştıracağını biliyormuş gibi poposunu korkuluklara yasladı, yüzü eve dönüktü. O benim dış cephe kaplamamı incelerken ben yere bakmaya devam edebilirdim.

"Kimse bilmiyor," dedim sonunda. "Bu berbat bir şey değil mi? Kimseye söylemedim. Kimseye hiçbir şeyden bahsetmedim."

Elini koluma koydu. Bedenimi sarsan titremeleri hissedebiliyor muydu? Bunca yıl geçti ve bazen anılar beni hala giydiriyordu. "Düşündüğün kadar sıra dışı bir şey değil."

"Bir çocuğum oldu ve onu sır olarak sakladım." Nefesimi içime çektim ve yavaşça dışarı verdim. "En başından beri onu kaybedeceğimizi biliyorduk."

Parmakları ön kolumu sıkıca kavradı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Teagan ve ben ciddileşiyorduk ve sonra üniversiteden hemen sonra Mezuniyetinde hamile olduğunu öğrendik. Annem Teagan'ı sevmiyordu, çoğunlukla

Çünkü Teagan'ın Coal Haven'a yerleşmek gibi bir planı yoktu ve annem çiftliği ve çiftliği benim yönetmemi istiyordu. Bu yüzden Teagan benimle eve pek sık gelmiyordu ve pek çok kişi onu tanımıyordu. Zaten annem de kimseye işimizden bahsetmezdi."

Bir an sessiz kaldım, sonra arkamı döndüm ve desteklenmeye ihtiyacım varmış gibi kıcımlı korkuluklara dayadım. Gerçek ortaya çıkmıştı ve bu hiç bahsetmediğim bir şeydi, ama aniden duramadım.

"Hamile olduğunu ilk öğrendiğimizde Teagan insanlara bebekten bahsetmek için beklemek istedi. Üç ay sonra haberi paylaşacağımızı söyledi. Ama üç ay geçtiğinde endişeler vardı ve sonra öğrendik ki... şey... sadece veda etmek için beklediğimizi öğrendik."

"Oh, Holden."

Başımı geriye attım. "Çok fazla ultrason. Bir sürü test. Yine de bir mucize olması için dua ettik. O ailesine söyledi ama ben benimkine söylemedim. Babam benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir pislikti ve annem de... soğuktu. Nora ortaokula gidiyordu ve onu endişelendirmek istemedim." Boğazım düğümlendi ama buraya kadar gelmiştim. Detaylar acı vericiydi ama eskisi kadar zayıflatıcı değildi. "Kızımız sekiz aylıkken ölü doğdu. Faye, Teagan'ın büyükannesinin adı."

"Bu çok güzel bir isim." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sadece Stetson mı biliyor?"

"Evet." Başımı öne eğdim. Krystal çocuklardan nefret ettiğimi söylemişti ama tam tersi doğrudu. Ayı ve yıldızları astıklarını düşünürdüm ama onlara bir şey olduğunda kederin altında ezilmenin nasıl bir şey olduğunu da bilirdim. "O kucağıma aldığım son bebektir. Kucağıma almaya cesaret edebildiğim son bebek. Bunu asla atlatamadım. Aylarca süren korku. Umut etmekten korktum. Bununla bir daha nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Ama Teagan? O şimdi evli ve iki çocuğu var." Acı gibi görünmek istememiştim. Onun adına mutluydum. İkimizin de mutsuz olmasına gerek yoktu ama... nasıl mutsuz olmayacağımı bilmiyordum.

Sırtımı okşadı. "Onun bir destek sistemi vardı ama senin yoktu."

"Sanırım." Bu iki kelime çok şey anlatıyordu, ben hayatıma devam edemezken Teagan'ın nasıl devam edebildiğini sormak gibi. Hayatın adil olmadığını düşündüğümü söyleyen iki kelime. Acı çektiğimi ve bunu içimde tutmaktan yorulduğumu söylüyorlardı.

"Holden, sen yanlış bir şey yapmadın. Bize hastaların nasıl uygun bir şekilde yas tutmaları gerektiğine dair ders kitapları vermiyorlar. Bazı insanlar güçlenir ve hayatlarını bir patron gibi sürdürürler. Bazı insanlar bunu o kadar derinlere gömerler ki patlayana kadar devam eder. Bazı insanlar harap olur ve

acıdan kurtulmanın yolunu bulurlar. Diğerleri ise farklı bir şeye duydukları ihtiyaç, devam etmenin vereceği acıdan daha ağır basana kadar kıyıya vururlar. Zaman çizgisi yoktur ve kurallar da yoktur."

Göğsümdeki ağrı biraz da olsa hafifledi. "Bu konuşmayı birkaç kez yaptın mı?"

"Genellikle daha kısaltılmış bir versiyonu olur." Sırtımı okşamaya devam etti. "Yalnız olmadığınızı bilmek yardımcı oluyor mu? Hem hemşire hem de anne olmanın avantajı, her iki grubun üyelerinin de dürüstçe konuşması ve özgürce paylaşımında bulunmasıdır. Kızınızla yaşadıklarınız ve sonrasında ilişkinizin sona ermesi sadece sizinle sınırlı değil."

Bir an sessiz kaldım. "Yardıma oluyor. Bu biraz hissettiriyor." "Bu da yaygın."

Ağzımın kenarı kalktı ama gülümsemenin hayaleti kayboldu. "Bu hikâyeyi ilk kez anlatıyorum. Teagan dairemizden taşındıktan sonra eve geldim ve ertesi gün işe gittim. Bunun tavsiye edildiğinden şüpheliyim."

"Belki değil, ama bitti."

Sözleri gerginliğimi azaltmaya devam etti. Konuşabileceğim biri olsaydı böyle mi olurdu? Teagan bir danışmanı ziyaret etmişti ve ailesiyle çok zaman geçirmişti. Benden başka herkesle konuşmuş gibi görünüyordu. Belki de onunla konuşmayan bendim. "Sen bir şeysin, bunu biliyor musun?"

"Oldukça sıradan biriyim."

Ona döndüm. "Sen ortalamanın çok üstündesin, Em." Mümkün olduğunca rahatlatmak için parmaklarımın ucuyla yanağını okşadım.

"Anne!" Avery evin yanından dönmeden önce seslendi. Emery nefesini tuttu ve geri sıçradı.

Elimi çektim ama midemde bir acı titreşti. Özlem. En derin sırrımı paylaşmışım ve Emery ile bir an geçirmek istemiştım. Sunduğu rahatlığı içime çekmek için. Ama bu ne yeri ne de zamanıydı.

Avery ile yüzleşirken "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ne oldu tatlım?" "Başka bir kedi onu sevmemize izin verdi."

Tüm duygularımı sakladığım kutuya geri koydum. Ama bu sefer kapağı kilitlemedim. Etrafından dolaştım ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya geri döndük. "Bu Downy olmalı. Ona böyle diyorum çünkü fareleri yumuşatıcı çarşaflardan daha iyi uzak tutuyor."

"Bunlar fareleri uzak mı tutuyor?" Avery sordu, ses tonu kuşkuluydu. Sırıttım. "Bilmiyorum ama işte bu yüzden bu kadar çok ahır kedim var." Avery kedinin adını diğerlerine bağırarak uzaklaştı. Onu takip etmeye başladım.

"Holden. Sadece-"

Güven verici gülümsememin zorlama gibi görünmemesini umuyordum ama hâlâ hamdım. "Anlıyorum, Emery. Babamın boktan biri olması, annem başka erkeklerle çıktığında benim de boktan bir çocuk olmadığım anlamına gelmiyor. Çocuklarını bundan uzak tutmak istiyorsun. Anlıyorum."

Bana daha da yaklaştı. "Benimle konuşabilirsin. Ne zaman istersen. Tamam mı? Seni dışlamayacağımı bilmeni istiyorum."

Parmaklarımı kısa süreliğine onunkilere doladım. "Biliyorum."

Ona geçmişimi anlatmak, kendimi ters yüz edip birkaç kez yere vurmak gibi bir şeydi. Ama Downy, Avery ve çocukları aramaya çıktığımda adımlarım daha hafifti, sanki sürekli bir kara bulut kısa bir süreliğine de olsa uçup gitmek üzere serbest bırakılmıştı.

Ve şimdi konu çocuklardı. Bu dönüş başımı döndürmeliydi ama Emery'ye anladığımı söylemişim ve da. Ben de bir zamanlar Avery gibiydim. Ben de Landon ve Afton gibiydim. Yaşın önemi yoktu. Annem eve bir adam getirirdi ya da ben uyandığımda onu mutfakta görürdüm. Bazen bana çok iyi davranırdı, sanki annemin soğuk ve kırılgan kalbini kazanmanın yolu benmişim gibi. Diğer zamanlarda beni görmezden gelirdi. Bunu tercih ederdim.

O adamlardan biri olmak istemiyordum ama Emery'nin tepkisine bakılırsa kendimi o kategoride bulmuştum. Çocukların etrafta istemediği sinir bozucu yeni adam olmak istiyor muydum?

Olmamak için çok çabaladım. Çocukları olduğunu bildiğim sevgililerimle eve gitmezdim. Buzdolabında yumurta arayan o garip adam olmayacaktım. Kumdaki çizgi kristal berraklığında ve kalıcıydı. Emery'ye kadar.

Henry'yle arasında bir şeyler vardı ve benim daha iyi bir adam olmam gerekiyordu. Gururumu yenmeliydim. Emery çocukları, aniden ortadan kaybolan babalarının onlara hissettirdiklerinden korumaya çalışıyordu. En iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına vereceğim tepki konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ama onu anladığıma dair güvence verdiğimde, samimiyetim eksikti.

Onunla konuşmalıyım. Verandaya varmadan önce Emery ile konuşmak için döndüm ve donup kaldım.

Kaşları kalktı ve bekledi ama benim bakışlarım yoldaydı. Büyük bir F-250 otoyoldan çıkıyordu.

Kahretsin.

Annem sıcak, misafirperver bir tip değildi. Teagan'dan önce birkaç uzun süreli kız arkadaşım daha olmuştu. Biri lisedeyken, diğeri de Teagan'la tanışmadan bir yıl önce.

Annem hepsinden nefret ederdi. Açıkça söylemedi ama playboy yaşam tarzımı desteklediğinden şüpheleniyordum. Barron pastasında daha az el. Annem benimle başa çıkabilirdi, Nora'ya zar zor tahammül edebiliyordu ve onun işinde söz sahibi olduğunu düşünen başka biriyle uğraşmayı kesinlikle umursamıyordu. Eğer biriyle ciddi bir ilişkim olursa, bu annemin bütün gününü mahvederdi.

Yani dokuz yıl boyunca şehrin her yerinde sevişti ve Emery ve çocukları hakkında soruları olacaktı.

"Annem geliyor," dedim, sanki F5 kasırgasının eve doğru yaklaştığını haber veriyormuşum gibi.

"Ah." Emery iki büklüm oldu ve gözlerini kısarak yola doğru baktı. "Çocukları toplayıp gidebilirim."

"Yapmak zorunda değilsin." Eğer önceki yorumumun eksik bir güvence olduğunu düşündüysem, bu boştu. Gitmesini istemiyordum ama onun için en iyisini istiyordum ve bu da annemle buluşmak değildi.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, değil."

Bir elimi saçlarımın arasına soktum. Her şey çok iyi gidiyordu. Henüz yüzleşmemiz gereken engeller vardı ama onlarla başa çıkma şansı istiyordum. Annem tek bir iğneleyici yorumla tüm bunları yok edebilirdi. "Em, gitmeni istemiyorum. Seninle daha fazla konuşmak istiyordum ama annem iyi bir günde kömürlerin üzerinde yalınayak yürümeye benziyor."

"Hayır, sorun değil." Evin köşesine gitti ve çocuklara seslendi. "Hey, çocuklar. Gitmemiz gerekiyor."

Hayal kırıklığına uğramış seslerden oluşan bir koro vardı ve bu beni çok iyi hissettirdi. Burayı sevmişlerdi. Bu benden çok hayvanlarla ilgiliydi ama burayı her türlü boktan şeyden uzak bir sığınak haline getirmiştik. Ailem tek istisnaydı ama onlar da her zaman berbat değildi.

"Onları gelecek hafta sonu getirmek ister misin?" Ben sordum.

Burnunu kırıştırdı. "Henry'nin hafta sonu olması gerekiyordu. Bunu gerçekten yapıp yapmayacağını göreceğiz."

Öyle olmasını umuyordum ama onları tekrar dışarıda görmeyi özleyecektim. "Tamam." Çizmelerimi toprağa geçirdim. Çocukları özleyecektim ama Emery Henry'lerde olmayacaktı. "O zaman benimle çıkmak ister misin?"

"Holden, bana gerçek bir randevu mu teklif ediyorsun?" Kızın gözlerinde ilgi parladı.

Tam *evet* demek üzereydim ki Landon, Riley ile birlikte çıkageldi. "Sanırım bir taş yedi."

Nabzım hızlandı. "O iyi mi? Yardım çağırmam gerekir mi?"

Emery kolumu okşadı. "O iyi. Eğer yutabileceği kadar küçükse, genellikle diğer uca geçebilecek kadar küçüktür." Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Genellikle. Ama bu çocuklarımdan birinin yediği en tuhaf şey olmaz. Merak etmeyin."

Damarlarımda bir rahatlama hissettim. Kendinden emin, telaşsız ses tonu ihtiyacım olan her şeydi. "Tamam. Güzel."

Annem arabadan aşağı yuvarlandı. Emery'nin Traverse'inden benim Emery ve çocuklarla konuştuğum yere bakarken çenesi öne doğru çıkıktı.

Bir an için Emery'nin aracının girişini engelleyip engellemeyeceğinden endişelenirken dişlerimi sıktım. Annem böyle önemsiz biri olabilirdi. Ama kamyonetinin kasası Traverse'in arka ucundan çok uzakta kalacak şekilde yanına park etti.

Emery çimenlerin üzerinden geçebilirdi; umurumda değildi. Ama annem geri çekilmesini daha da zorlaştırmıştı.

Emery ve çocukları arabalarına kadar geçirdim, endişem artıyordu. Anneme Emery hakkında ne söyleyeceğimi düşünmemiştim. Bu onu ilgilendirmezdi ama o bunu kendi işi haline getirebilirdi.

"Gelecek hafta sonu yine geliyor muyuz?" Avery sordu.

Dört çift göz de bana dikilmişti, hatta Emery onu kaldırmak isteyip istemediğini sorduğunda neredeyse bayılacak gibi olduğum küçük Riley'ninki bile.

Şimdi aptalca geliyordu.

Teagan'a çok kızmışım ama Emery tam isabet etmişti. Teagan kendine bir destek sistemi kurmuştu, ben de kendime bir destek sistemi kurmuştum. Yani o gittiğinde, hiçbir güvenlik ağı kalmamıştı.

Emery, Henry'nin velayet anlaşmasını yerine getirip getirmeyeceğini sorgulamıyormuş gibi, "Babanla birlikte olacaksın," diye cevap verdi.

Landon'ın yüzü aydınlandı. "Cuma günü okuldan sonra bizi babam mı alacak?" Emery Riley'nin kemerini bağlamayı bitirdi. "Planımız bu."

Arka kapıyı kapattı. "Teşekkürler." Bakışları annesinin neyse ki eve doğru yürüdüğü tarafa kaydı.

"Tanıştırılmayı sevmez. Teksas'tan uzun zamandır kayıp bir kuzenim var. Karısının peşinden buraya ilk geldiğinde -uzun hikâye- annem ve amcam Cameron, onlarla konuşmayı bırakana kadar onu çok kızdırdılar. Annem ailesine böyle yapar. Onunla uğraşmana gerek yok."

"Bu çok izole edici."

Bunu başka birine söyleseydim, tepkisi "bu çok boktan" olurdu ve ben de aynı fikirde olurum. Ama koca yürekli Emery öyle değildi. Kızımı kaybettikten sonra neden içime kapandığını hemen anladı. Annem de hayatım boyunca böyle yapmıştı.

Emery onun özel biri olmadığını nasıl düşünebilirdi? "Seni sonra arayayım mı?"

Bana henüz bir randevu konusunda cevap vermemişti ama şimdi ayrıntıları pekiştirmenin zamanı değildi. "Evet. Her şey için teşekkürler."

"Sorun değil." Son bir kez el sallayıp eve doğru yürümeden önce onun uzaklaşmasını bekledim.

Annemle yüzleşmek için kendimi çelikleştirdim. Onu içeride, bir çizmesini sehpanın üzerine koymuş, Bismarck'ta yayınlanan çiftçilikle ilgili dergilerden birini okurken buldum. Geçimini sağlamak için dışarıda çalışan bir kadının boyalı kahverengi saçlarında hiçbir değişiklik yoktu. Her iki erkek kardeşi Cameron ve Bruce'un da saklamadıkları sağlıklı bir gri dozu vardı. Archer'ın babasıyla tanışmadığım için onun da aynı durumda olup olmadığını bilmiyordum. Annem grisinin görünmesine asla izin vermezdi. Bunun bir kadın meselesi mi yoksa annemle ilgili bir şey mi olduğundan emin değildim. İnsanlar grinin bir zayıflık olduğunu düşünürse, onu bastırırdı.

Bana benzer şekilde giyinmişti. Boyum ondan birkaç santim uzayınca kadar benim kıyafetlerimi ve botlarımı giyerdi. Nora'dan ödünç aldığından şüpheliyim. Fazla "kız gibi."

"Ne oldu?" Suyu test ederek sordum. Eğer o sormazsa bilgi vermeyecektim. İlişkimiz böyle yürüyordu.

"Sığırların taşınması hakkında konuşmalıyız."

Daha çok arabayla geçerken tanımadığı bir araç görmüş ve durmak için bir neden bulmuş gibi. "Bilmediğim yeni bir şey mi var?"

Annem kaşlarını normalden daha fazla çatı. "Sende şu futbol olayı var."

Annem spordan hep nefret etmişti. Katılmamı yasaklamaya çalışmıştı ama Cameron Amca ondan daha çok toplumla ilgiliydi. Ona Barron'ların katılmasının okul için ne kadar iyi olacağından bahsetmişti. İyi niyetin çoğunu kendileri kazanmakta zorlandıkları için bunun onlara ne kadar iyi yansıtacağından. Son kısmı söylediğinden şüpheliyim; ben sadece detayları doldurdum.

"Stetson yıllardır koçluk yapıyor ve hâlâ sığırların taşınmasına ve çalıştırılmasına yardımcı olabiliyor."

Gülümsedi ve dergiyi karıştırdı. Aldatıcı bir şekilde beni ilgilendirmiyordu. Ta ki "Kimdi o?" diyene kadar.

"Emery. Kasabada yeni ve kızı her zaman ata binmeyi öğrenmek istemiş."

"Ve sen de tüm çocuklarını buraya getirmesine izin mi verdin?" Sesi inançsızlıktan çok hayal kırıklığıyla doluydu.

"Hepsini ben davet ettim."

Annem kaşlarını çattı. "Ondan hoşlanıyor falan mısın?" Evet, ondan hoşlanıyordum. "Bu çok mu yanlış?" "O bir şehir kızı. Bunu anlayabilirsin."

"Burası Coal Haven. Hepimiz biraz taşralıyız."

Gözleri kısıldı. Her zaman iyi bir saçmalık dedektörü vardı. Keşke kendi kendini arasaydı. "Ciddi bir şey mi?"

"Onunla sadece birkaç hafta önce tanıştım anne. Ayrıca, iş ciddiye binerse ne olur ki?" Neyin yanlış olacağını biliyordum. Çiftlik annemin her şeyiydi. Ve önceliğimi ondan kaydıracak bir şey onu korkuturdu.

Annem dudaklarını büzdü ve dergiyi yere bıraktı. "Bizim gibi büyümeyen insanlar bu hayatı anlamıyor. Petrol parasını duyduklarında bize zengin çiftçiler ya da zengin çiftlik sahipleri diyorlar. Zengin kovboylar. Onlara güvenemezsin Holden."

"O boşanmış. Güven sorunlarıyla uğraşan tek kişinin ben olacağımı sanmıyorum."

"Evet, ama sen para sorunlarıyla uğraşmıyorsun ve muhtemelen o ."

İçimi çektim. Annem büyük olasılıkla haklıydı ama bu beni ilgilendirmezdi. "Birinin beni soyadımdan daha fazlası için sevebileceğine inanmak bu kadar zor mu? Bunun ilçe dışında hiçbir şey ifade etmediğinin farkındasın ve Emery burada yetişmedi."

Annem homurdandı. "Para her yerde konuşur, Holden. Ve genellikle aşkımızı ilan ettiğimizde daha yüksek sesle konuşur." Ön kapıya doğru ilerlerken botları parke üzerinde ağırlaşıyordu. "Şu futbol işinin programımızı bozmadığından emin ol."

Dışarı itti ve kapının çarpmasına izin verdi. "Moral konuşması için teşekkürler anne."

Bir destek sistemim olmayabilirdi ama anneme olanları anlatmadığım için asla pişman olmadım. Doğru kişiye söylemek için yıllarca bekleydim

Böylece ihtiyacım olan şekilde iyileşebilecektim, o zaman bu Emery hakkında annemin bilebileceğinden çok daha fazla şey anlatıyordu.

On bir



Emery

Gece için bilgisayarı kapattım. Kalan son hemşire bendim. Dr. Klevin ofisinde kapıyı kapatmış, dikte ettiği yazıları yetiştirmeye çalışıyordu. Dr. Abdallah öğlen ayrılmıştı ama ben kalıp telefonlara bakmış ve diğer hemşirelere yardım etmiştim.

Hemşire masası dışarı bakıyordu. Tüm muayene odalarını ve hastalar geçerken onları görebiliyorduk. Lyric koridorda ilerlerken beyaz önlüğü hafifçe hışırıyordu. Saçlarını başının üstünde kabarık bir halka şeklinde tutturmuştu ve mor önlükleri benimkilerle uyumluydu.

"Kimse kaldı mı?" Durdu ve dirseklerini Dr. Abdallah'ın not almak ya da bana talimat vermek için sık sık dizüstü bilgisayarı ya da tabletiyle durduğu masanın yüksek çıkıntısına dayadı.

"Hayır, üzgünüm. Krystal'ın size son hastanın ne zaman ayrıldığını söylemesi gerekiyordu." Diğer tıp teknisyenlerinden biri günün sonunda laboratuvarı kapatıp gitmenin güvenli olduğundan emin olmak için uğradı. Onları bir yolculuktan kurtarmayı ummuştum.

Lyric gözlerini devirdi. "Muhtemelen bir an önce gidip Stetson'ı avlamak istemiştir."

Geçen hafta Holden ve Stetson'la barda karşılaştığımda Krystal'ı görmediğimi söyleyecektim neredeyse. Ama bu, cevaplamak istemediğim soruları teşvik ederdi. "Görünüşe göre o köprüyü yakmış."

Lyric başını salladı. "Kendisinin *doğru kişi* olduğunu düşünüyordu ama onu tanımıyor, yoksa daha iyi bilirdi. Dürüst olmak gerekirse, ondan ne kadar hoşlanmasam da

Kötü. Sadece tekrar incinecek. Hayatına devam etmesi gerekiyor." Konuyu uzaklaştırmak istercesine elini salladı. "Her neyse. Hafta sonu için bir planın var mı?"

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Planlarım vardı ama üzerinde fazla düşünmek istemiyordum. Çok heyecanlanırdım, çok gerilirdim ve Henry beni ekerse hayal kırıklığına uğrardım.

Lyric kıkırdadı. "O kadar iyi mi? Yoksa o kadar kötü mü?"

"Hayır." Gülümsedim. Lyric'e güvenmeye başlamıştım. Kimsenin yüzüne söylemeyeceği hiçbir şeyi arkasından söylemezdi ve kendi çıkarı için de saldırmazdı. Pragmatik biriydi. "Holden'a gidiyorum. Izgara yapıyor ve kuzenlerini çağırıyor."

Lyric bana baktı ve gözleri büyüdü. "Ohmigod. Laney'nin bahsettiği kişi sensin."

İsim tanıdık geliyordu. Holden'ın bu gece orada olacağını söylediği kuzenlerden birinin karısı değil miydi? Ve insanlar benim hakkımda mı konuşuyordu? Kasabada konuşulmak için yakıt olabileceğimi düşünmüştüm ama bunu deneyimlemek başka bir şeydi. "Bilmiyorum."

"Holden seni Rattler'ın yerinden kovaladı." Tezgâhın üzerine eğildi ve tısladı. "Holly çok kızmıştı."

"Bilmiyorum-"

Elini tekrar salladı ve bu beni susturan bir büyü gibiydi. "Holly hayatına devam etti, merak etme. Sanırım daha çok şaşırdı ve onu üzen de bu oldu - o da kimseye bağlanmak istemiyor. O yüzden endişelenme. Başka bir Krystal senaryosu olmayacak."

"Tamam mı?" Coal Haven'da işler böyleydi. İnsanlar ben onlara söylemeden önce işimi zaten biliyordu. Daha yavaş tempolu bir hayat için yaptığım takas buydu.

"Sen ve Holden, ha?"

Karnımda sinirler uçtu. "Emin değilim. Belki mi? Gerçekten bir ilişki aramıyorum. Onun evine gitmeden önce çocuklarımın babalarında geçirecekleri hafta sonu için hazırlanmalarını sağlamalıyım. Sonra hepimiz oturup bekleyeceğiz ve Henry'nin gerçekten gelip gelmeyeceğini merak edeceğiz."

Yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir şey. Holden'ın bir ilişkiye uygun olduğunu hiç düşünmemiştim ama o iyi bir adam." Masadan kalktı. "Ben gidip kapatacağım. İyi hafta sonları."

Holden mükemmel bir ilişki malzemesi olurdu.

Bu düşüncüyü zihnimden silip attım. Bana güvenmişti ama bu onun iyi bir erkek arkadaş olduğu anlamına gelmiyordu. Antrenman yapmıyor olabilir. I

antrenman yapmıyordum ve oyuna girmek istemiyordum.

Ama o çekiciydi. Onun etrafında olmayı istemekten vazgeçemiyordum ve bana hissettirdiklerinden hoşlanıyordum. Henry kendi istediğini istediğinde bana özelmışim gibi davranmıştı. Holden bana iyi davranmaktan hoşlanıyordu ve ben de bunun bir karşılığı olmasından korkmuyordum.

Eşyalarımı topladım ve Dr. Klewin'e gideceğimi haber verdim.

Eve yaklaştığım her blokta gerginliğim artıyordu. Annemin arabası evin önündeydi. Riley'i alıp çocuklarla evde buluşmayı ve toplanmalarına yardım etmeyi teklif etmişti. Onlara atıştırmalık bir şeyler de getirmesini istemiştim. Henry zeki bir cerrah olabilirdi ama aç çocuklara ne yedireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Garaj yoluna park ettim ve koşar adımlarla içeri girdim. Kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giymek için odama geçmeden önce selamlaşma ve öpüşme turlarından geçtim. Bu gece giyeceğim şey bu değildi. Ya da Henry gelmediyse belki de öyleydi.

Gece çantaları ve bebek bezi çantası kapının önüne yığılmıştı ve çocuklar masada elma dilimleri ve karamel yiyorlardı.

Bir elma dilimini karamele batırıp sığdığı kadarıyla doldururken, "Büyükannem en iyi tatlıları düşünür," dedim.

Tam ağzıma atmıştım ki kapı çaldı. Annem sandalyesinden kaydı. "Ben alırım. Çiğnemeyi bitir."

Birden fazla ses duyduğumda yemeğimin ortasıdaydım. Midemde sıcak bir çukur oluştu. Holden ve çocukların onun ve benim hakkımda bildikleri konusunda çok titiz davranmıştım. Ama Henry'nin aynı endişeleri taşımadığı belliydi.

Öfkem boğazımda düğümlenmeden yutkundum. "Bitirin çocuklar. Babanız bekliyor."

Oturma odasına girdiğimde annemi bavulları Jenni'ye uzatırken buldum. Sarı saçları ve kafasında havacı gözlükleri vardı. Çocuklar Jenni'nin artık hafta sonlarının bir parçası olduğu konusunda hiçbir uyarıda bulunmamışlardı. Henry bir kez olsun onlara öncelik veremez miydi?

Birlikte yaşadıklarını biliyordum ama Henry bu konuda konuşmamıştı. Safça, "İşte başka bir anne" olmayan bir anlaşma yaptıklarını düşünmüştüm. Sürpriz!"

"Merhaba Emery," dedi Jenni sessizce, sanki yıpranmış halıya gömülmek istiyormuş gibi. Henry de onu ilk sıraya koymamıştı.

"Merhaba," dedim sinirlerimi kontrol altında tutarak. Sinirli bakışlarımı Henry'ye yönelttim. O da meydan okuyan bakışlarını bana dikmiş, kız hakkında bir şey söylemem için bana meydan okuyordu. Demek öyle oldu.

Tek söylediğim "Çocuklar geliyor" oldu. İyi göründüğünü söylemekten nefret ediyordum. Holden gibi bariz bir şekilde seksi değildi. Ne o kadar uzun boylu ne de o kadar kaslıydı. Yüz ifadesi kibirli bir şekilde donup kalmıştı. Ama mürekkep siyahı saçları taranmıştı ve son tatilinden dolayı parlıyordu. İkisi de öyleydi.

Bu arada, ellerimi çok fazla yıkamak ve dezenfekte etmekten çatlamış ellerimle savaştım ve saçlarım Riley doğmadan önce bir stilist görmemişti.

"Onlara acele etmelerini söyle." Ses tonundan sabırsızlık damlıyordu.

Dudaklarımı birbirine doladım ve öyle bir şey yapmadım. O onların babasıydı. Bunu kendisi yapabiliirdi.

Ofladı ve seslendi, "çocuklar. Gitmemiz gerek."

"Bu çantaları arabaya götüreceğim." Jenni merdivenlerden koşarak indi, dar kot pantolonunun içinde diri, mükemmel poposu görünüyordu.

Bu gece giymek için daha güzel bir şey bulmalıydım. Çocuklar mutfaktan çıktı.

Henry'nin yüzü buruştu. "En azından Riley'nin yüzünü silebilir misin? Aman Tanrım, Em. Buraya kadar arabayla geldim, en azından-"

Elimi havada gezdirdim. "Eğer 'en azından yapabilir misin' ile başlamak istiyorsan, bahse girerim benim listem seninkinden daha uzundur. Bu yüzden, eğer devam etmek ve bu ifadeyi bitirmek istiyorsan, hazırlıklı ol."

Başını iki yana salladı. "Hımm. Boş ver. Zaten bu kadar zaman harcadık. Benzin istasyonunda duracağız."

Avery Riley'nin elini tuttu. "Ben yaparım," dedi usulca ve Riley'yi uzaklaştırdı. Annesi peşinden koştu.

Henry'ye *daha az pislik olabilir misin* bakışı attım ama o diğer ikisini kapıdan çıkarıyordu. Jenni onları kocaman bir gülümseme ve coşkulu bir enerjiyle karşıladı ve daha önce hiç görmediğim bir Suburban'a götürdü. Bu kırmızıydı.

Henry yürüdü. "Bunun için mi çağırdın, Em?"

"Kız arkadaşını evime getirmen mi gerekiyordu?" Ben de karşılık verdim. Onaylamayan kaşları sinirlerimi bozdu. "Em-"

"Emery. Bana sadece yakınlarım Em der."

"Çocukça davranıyorsun."

Annemin keskin nefesi aramızda yankılandı. Henry mahcup görünme nezaketini gösterdi ve bakışlarını kızlarına çevirdi. "Hadi gidip eşyalarınızı yükleyin kızlar." Riley bir çığlık attı ve Henry'nin yanına gitti. Böyle anlarda onun hakkında ve onun yanında nasıl konuştuğuma dikkat etmem gerekiyordu. Onlar

Onun hakkında kendi fikirlerini oluşturmaları gerekiyordu ve ben bir çocuğun babasını görme heyecanını bastırmak istemedim.

Sert bir ifadeyle onu kucağına aldı. Kolunu Avery'ye doladı ve onu dışarı çıkardı.

Kapı arkasından kapandığında ve annem ana kapıyı kapattığında inledim. "Çocuklara sarılmayı unuttum." Sanki Yılın Kötü Annesi ödölüne başvuracakmışım gibi hissettim. Henry'yi kendini ön plana çıkardığı için zihinsel olarak azarladıktan sonra öfkem dikkatimi dağıttı.

"Bence bu daha fazla olay çıkarırdı." Ses tonunda bir kınama sezmedim ama pişmanlık ağır basıyordu.

İki elimle yüzümü ovaladım. "Çok ileri gittim. Daha büyük bir insan olmalıydım."

Mutfağa giderken yanımdan geçerken kolumu okşadı. "Senin de kendini savunman gerekiyor." Girişte durakladı. "Çocuklarının seni ona karşı direnirken görmesi kötü bir şey değil. Ne kadar hak etse de onu onların önünde küçük düşürmüyorsun, ama sana pislik yapmaya devam etmesine de izin vermiyorsun."

Yapışkan pisliği temizlemeye yardım etmek için onu takip ettim. Yeni Suburban'ın içine karamel el izlerinin bulaşmış olmasını ummaktan kendimi alıkoyacak kadar büyük değildim.

Annem bir bez parçasını duruladı. "Sana sadece yakınlarının Em dediğini söylemiştin." "Biliyorum, kimse demiyor ama-"

"Holden sana Em mi diyor?"

Başımdan . "Kendimi onunla ilk kez bu şekilde tanıştırdım." "İyi birine benziyor."

"Öyle."

"Ve Avery'ye binicilik dersleri veriyor."

Bileğimin tersini alnımda gezdirdim. "Anne, bir şey mi arıyorsun?"

"Bu sizin işiniz. Yıllar boyunca kendisi ve ailesi hakkında çok şey duydum."

"Aynı söylentileri ben de duydum." En azından Holden hakkında. Klinikte Stetson hakkında söylenenler dışında diğerlerine pek dikkat etmemiştim.

"Sadece başka bir Henry tarafından kandırılmanı istemiyorum."

Yorumunu görmezden gelmek üzereydim ama durakladım. Holden, onu yetiştiren kişi yüzünden bu haldeydi. Kendisini bir ebeveyn figürü olarak görüyordu.

Kız kardeşi. Annesi ona hizmet etmeyen hiçbir şey için yaklaşılmaz ve desteklenmez görünüyordu. Stetson bir kardeş gibiydi. Kendini herkese kapalı tutuyordu çünkü bir yaraya gereken özeni göstermeden onu iyileştirmeye çalışıyordu.

Ama Henry eğlence için bir pislik değildi. Ailesi köpeklerine ondan daha iyi davranıyordu. Aramızda bir şaka vardı. Buzdolaplarında çocuklardan çok Yorkie'leri Brutus'un kaç resmi olurdu?

Ailesi dışarıdan kötü davranmıyordu. İlgisiz ve kayıtsızdılar. Henry'den yüksek beklentileri vardı ama hedeflerine ulaştığında onu vmemişlerdi. Kendini yalnız ve sevilmemiş hissederek büyümüştü. Bu yüzden sürekli ocuk sahibi olmak istiyordu.

Sonra ben çocuklarla ve kendi işimle meşgul olduğumda, onu fark eden ve öven kişilere yöneldi. Bu Jenni'ydi.

Annemin endişeleri yersiz değildi. Evliliğim boyunca benim sırdaşım olmuştu. "İçeri alınmak istemiyorum."

Elindeki bezi masanın üzerine fırlattı. "Onun hakkında kadınların evinde film izlemediğini ya da onları evine davet etmediğini bilecek kadar çok şey duydum. Bu onun için önemli bir şey, Emery. Bunu biliyor musun? Kadınları evine götürmez."

Bu neden onun kamyonetinin arkasında seks yaptığımızı açıklıyor. "Evet," diye mırıldandım. "Ben de benzer söylentiler duymuştum."

"Peki ya senden gerçekten hoşlanıyorsa?"

Nefes verdim. "Sadece onunla takılmayı seviyorum anne. Ne demek istediğini anlıyorum ama o bekâr bir adam. Dört ocuğum var ve benim ykm iki haftada bir kız arkadaşıyla gelmek. Yakında hayal kırıklığına uğrayacak."

"Peki, git, iyi eğlenceler" demeden önce kuşkuyla mırıldandı.

"stm değiştirmem gerek."

"Neden? İy i görünüyorsun. Sadece ızgara yapmıyor mu?"

"Evet, ama orada başka insanlar da olacak." "Kim olacak?"

O kadar tatlı bir merak içindeydi ki cevap vermek zorunda kaldım. Annem bu insanları tanıyacak kadar uzun süredir buradaydı.

Beynimi zorladım. Bütün gün isimlerle alıştum. Lyric'in arkadaşı hakkında konuştuğunu hatırladım. "Laney mi?"

"Oh, ve Archer?"

Haklı olduğumu umarak başımı salladım.

"Tavuk tohumunu bizden alıyor. Archer'ın babası Archer doğmadan önce Teksas'a taşındı." Bir sandalye çekti ve ben de gülümsemeye çalıştım. Annem beni dedikodularla dolduruyordu. "Sanırım Teksas'ta Laney'le tanışmış ve o ailesiyle araları bozukken evlenmişler. Sonra ailevi bir acil durum için buraya gelmiş ve Archer'ı terk etmiş. Ne olduğunu bilmiyorum ama sonunda onu etmiş. Laney'nin gizemli Barron çocuklarından biriyle evlendiğini öğrendiklerinde kasabanın nasıl heyecanlandığını duymalıydınız."

Annem konuştuğu rahatladım. Müstehcen bir geçmişle ortaya çıkan tek kişi ben değildim. "Sanırım diğer çift Kennedy ve Liam? Doğru mu anladım?"

Annem başıyla onayladı. "Onları şahsen tanımıyorum ama Liam Cameron'ın oğlu."

"Stetson'ın kardeşi mi var?"

"İlişkileri yok. Liam'ın bir ilişkisi vardı. Büyük bir skandal. Stetson ve kız kardeşi Liam'la konuşmuyor."

Doğru, bana anlatamadığı Liam hikayesi. "Stetson bu yüzden gelmiyor olmalı." Sormayı düşünmüştüm ama sorgulamamaya karar vermiştim. Buluşmayı ben planlamıyordum.

"Oldukça iyi bir anlaşma olur. Kennedy ve Liam hakkında iyi şeylerden başka bir şey duymadım. Sanırım Liam çocukken biraz vahşiydi, ama davranışlarının şu anda etrafta dolaşan pek çok çocuktan çok farklı olduğunu sanmıyorum. Sadece üzerinde bir spot ışığı vardı."

"Sanırım Holden kız kardeşinden ve belki de bir Aspen'den bahsetti."

"Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Aspen tanıdık geliyor ve kız kardeşi hakkında bir şey duymadım."

"Herkesi uyardığın için teşekkürler anne." Eğer benim hakkımda konuşuyorlarsa, en azından ben onlar hakkında dedikodu duymuş olarak gidiyordum.

"Onlar Coal Haven'ın kraliyet ailesi. İnsanlar onlar hakkında konuşmayı seviyor."

Peki bu konuşmalara ben de eklenir miydim? Kraliyet ailesinden değildim, bu yüzden dedikodular bana ya da çocuklarıma yansımadağı sürece umurunda olmazdı.

* * *

Holden

Emery en son gelen oldu ve Liam'ın kamyonetinin yanına yanaştı. Yolda olduğunu mesajla bildirmişti ve bu gece için heyecanlanmama izin vermiştim. Gece onsuz da güzel geçebilirdi ama ben güzelden daha fazlasını istiyordum.

Aspen parmak uçlarında Kennedy'nin yanında durdu ve "Bu o mu?" diye fısıldadı.

"Başka kim olabilir ki?" Sesim huysuz gibi çıkıyordu ama Emery'nin heyecanı neredeyse elle tutulur bir halde misafirlerimin arasında dolaşıyordu ve en kötüsü de kız kardeşimdi.

Nora'yı davet ederek ne düşünüyordum ki? O tatlı ve masumdu ve Emery'nin yeni ablası olduğunu düşünecekti. Nora, Emery'yi diğerlerinden ve onların aptal cıvıltılarından daha hızlı korkutabilirdi.

Izgaradaki hazırlığımı bırakıp garaj yolumun kenarındaki araç kuyruğuna doğru ilerledim.

Emery dışarı çıktı, gözlerini inanılmaz derecede hafifleten yeşil desenli bir bluzun üzerine kıvrımlarını saran rahat polar ceketini giymişti. Beni fark etti ve gülümsedi ama gözlerinde alttan alta bir gerginlik vardı.

"Gergin misin?" Ben sordum.

"Hayır." Gözlerini kapadı ve açtı. "Yani, evet. Ama mesele o değil. Henry çocukları aldı ve takasımız korkunç değildi ama en iyisi de değildi."

"Ne yaptı?"

Bana ince bir gülümseme verdi. "Jenni'yi getirdi."

"Bu biraz sıkık bir hareket, değil mi?" Bize karşı dikkatli davranıyordu ama Henry onun çabalarını ezip geçmişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yani, hala birlikteler, bu da var. Ama çok erken gibi geldi, anlıyor musun? Ve sanırım bu onu daha da savunmacı yaptı." Burnunu kırıştırdı. "Her neyse, geceyi yeterince mahvetti ama herkesle tanışmak kafamı dağıtmama yardımcı oldu."

"Bunu hızlandırılmış tanışma olarak düşünün. Eninde sonunda onları şehirde göreceksin." Elini mi tutsam yoksa kolumu ona mı dolasam bilemedim.

Eve doğru kendi başına hareket ederek beni kurtardı. Çocukların istedikleri zaman ellerini tutmalarına alışkındı. Bu kadar basit bir şeyi yapmak istiyorsam çok dikkatli olmalıydım.

"Rüzgâr azaldığı ve sıcaklık yükselmediği sürece arka verandadayız." Yaklaştığımızda bir elimi küçük elinin üzerine koydum.

Geri. Ona rehberlik etmek zorunda değildim ama ona dokunmak için kullandığım bahane buydu. Hızlanmadı ya da ona dokunmayı bırakmamı istemedi.

Evin arkasından dolaşırken grup bize bakmadı, bunu onlara verebilirim. Nora hariç. Kahretsin, kız kardeşim benim hakkımda ne duymuştu?

Emery'yi tanıştırdıktan sonra ona bir içki getirmeyi teklif ettim. "Bende Bud Light var."

Yanakları pembe noktalarla kızarmıştı, bunun serin havayla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun Bud Light içtiğini bilmemle ilgiliydi. Crocus Valley'de ilk tanıştığımızda sipariş ettiği şey buydu.

"Sorun olmaz," dedi neredeyse utangaç bir sesle.

Bira almak için eve gitmem gerekti. Onu kalabalıkta yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama bir dakika sonra döndüğümde Aspen onu klinikteki işi ve Aspen'in arkadaşı Lyric hakkında sohbete dahil etmişti.

Ona birayı uzattım ve ızgaraya başladım. Patates ve sebzelere daha önce başlamıştım. Bunlardan o kadar çok yapmıştım ki, zaman çizelgemi belirlemiştim.

Ben çocukken evimiz aktivite merkeziydi. Arkadaşlarım iğrenç bir şekilde motorlarını garaj yolumuzda bir aşağı bir yukarı sürerlerdi. Annem hangi adamla çıkıyorsa, gelip giderdi. O da hiç çocuklu biriyle çıkmamıştı. Nora bile bazen birkaç arkadaşını eve çağırırdı. Biri geldiğinde, annem onu rahat bırakırdı. Otuzlu yaşlarımda sahip olacağımı düşündüğüm aile dolu bir evim yoktu ama münzevi de değildim.

Gecenin geri kalanı iyi yemekler ve iyi arkadaşlarla hızla geçti. Aspen önce Nora'yla ayrıldı. Sonra Kennedy ve Liam çocukları Liam'ın büyükannesinden almak için ayrıldılar. En son ayrılanlar Laney ve Archer oldu. Laney Emery'yi klinikteki üç doktor ve hamile bir anne için hangisinin en iyisi olacağı konusunda sıkıştırıyordu.

Kennedy ve Liam Mart sonunda bir bebek bekliyorlardı ve Laney ve Archer'ın da kısa süre sonra bir bebekleri olsaydı hiç şaşırmazdım.

Göğsümde bir gerginlik hissettim. Göğüs kaslarımda bir noktayı ovuşturdum. Bilinçli olarak yeni Barron'lardan uzak durmayı planlamamıştım ama yine de bunu yapıyordum. Liam bana Kennedy'nin hamile olduğunu söylediğinde mutluymuş gibi davranmıştım ama içimde bir geri tepme olmuştu. Dünyamın karanlığa gömülmesini ve beni tekrar yutmasını beklediğim o an.

Emery ile yaptığım konuşmadan sonra Archer ve Laney için durumun böyle olmamasını umuyordum. Paylaşacakları haberler olduğunda her zaman var olan gerginliğin ortadan kalkmasını istiyordum.

Emery dirseğiyle beni hafifçe dürtene kadar dalmış olduğumu fark etmemiştim. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım ama yine de cevap verdim. "Barron çocukları Coal Haven'ı tekrar doldurduğunda ne kadar güzel olacak."

"Ailenin etrafta olması güzel bir şey. Herkes iyi geçindiğinde. Her zaman çocuklarımın yetişkin olduklarında birbirlerine yakın olmalarını umuyorum."

"Sen hayatlarındayken öyle olacaklar. Ama sanırım Nora ve ben biraz yakınız çünkü annem senin tam tersindi ve babalarımız etrafta yoktu."

Başını öne eğdi. "Baban Coal Haven'da değil mi?"

"Hayır, eskiden öyleydi. Hukuk fakültesini bitirdikten sonra buraya geldi ve bir ofis açtı. Teknik olarak, sanırım Bismarck'ta şehirde varlık göstermek isteyen bir şirket için çalışıyordu. Annemle araları bozulduktan sonra Bismarck'taki ofisine geri taşındı ve şimdi Billings'te." Uzaklara taşındığında babamın ihmaliyle başa çıkmak benim için daha kolay hale gelmişti. Beynim bu bahaneye kilitlenmişti.

Verandaya çıktım ve çöpleri toplamaya başladım. Çok fazla temizlik yoktu ama sabah olmadan bitirmek istiyordum yoksa Tabby'yi kızdıracak yaratıkları çekebilirdi. Emery yardım etmek için atladı.

Sürekli babamdan bahsediyordum. Kızım ile olduğu gibi, Stetson'dan başka hiç kimseyle onun hakkında konuşmadım. "Bir keresinde hukuki yardım almak için onu görmeye gitmiştim. Teagan'a evlenme teklif edecektim ve annemin çiftliğin mülkiyeti konusunda çok biliyordum. Annemi yatıştırmak için basit bir evlilik sözleşmesi hazırlayabileceğini düşündüm. Teagan ne arazimi ne de yirmi beş yaşına geldiğimde alacağım petrol parasını umursuyordu. Ama annem aile içinde kalması konusunda çok militan. Naomi'nin bu işe çok fazla burnunu sokmasıyla ilgili bir şey."

"Naomi teyze mi?"

"Amcam Cameron'ın karısı. Stetson ve Isla'nın annesi. Annemi sıcak ve sevimli gösteriyor." Çöp torbasını sürgülü kapının yanına koydum.

Bira şişelerini toplarken ağzının köşesi yukarı kalktı. "Annene yakından bakamadım ama sert görünüyordu. Anladığım kadarıyla babanla görüşmen çok kötü geçmiş."

"Annemin, ben "evet" demeden önce nişanımı mahvedeceğinden emin olduğunu ve beni o yetiştirdiği için, muhtemelen ondan önce her şeyi mahvetmek için iyi bir iş çıkaracağımı söyledi."

Emery'nin ağzı açık kaldı. "O yapmadı."

"Ayrıca kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir çocuk olarak ona geldiğim için çok cesur olduğumu söyledi." Yıkılan bir sürü iyimserliğim vardı. Geriye dönüp baktığımda, bana yardım etmesini beklemekle hata etmediğimi biliyorum. Tek pişmanlığım ona daha fazla baskı yapmamış olmam, annemi suçlamak yerine bana yaptığı muamelenin hesabını vermesini sağlamamış olmamdı. Ama belki de bu Teagan ve benim birbirimize olması gerektiği kadar bağlı olmadığımızın birçok işaretinden biriydi.

Şişeleri geri dönüşüm için kullandığım kovaya attı. "Bu korkunç."

Bir omzumu kaldırdım ve ızgara kapağını salladım. Babamın iyi bir avukat olduğunu ve acımasız olduğunu duymuştum ama bana sırt çevireceğini düşünmemiştim. Terk ettiği ve görmezden geldiği oğlunu telafi etmek ya da küçük de olsa bir yardımda bulunmak gibi bir isteği yoktu.

Ona giderek kendimi savunmasız bir duruma sokmuştum. Ve dersimi almıştım. "Başka avukat tanımıyordum ki. Ama ona gitmemeliydim ve artık onunla tekrar konuşmamı sağlayacak hiçbir şey yok." Onunla işim bitmişti.

"Hayatından tamamen çıktı mı?"

Başımı salladım ve kapının yanına bıraktığım çöp torbasını kaldırdım. "Bunu çöp kutusuna koyacağım. Sen içeri gir."

"Elbette." Ellerini kot pantolonunun arkasına sildi. Kirli değillerdi ama sanki bir şey yapması gerekiyordu.

Sırıtarak çöpü garajdaki, rakunları ve ahır kedilerini uzak tutacak çöp kutusuna koydum. Koşa koşa eve gittim.

Emery mutfaktaki lavabodaydı. Onu evimde görmenin bana ne yaptığı konusunda fazla şiirsel olamadım. Onu orada sevmiştim. Bu gece için bunu itiraf etmem yeterliydi.

"Bulaşıklarımı yıkamak zorunda değilsin." Arkasından yaklaştım. Kendime engel olamadım. Kot pantolonun içindeki kalçası sıkılmaya hazır sert bir şeftali gibiydi. Polar ceketini çıkarmamıştı ama ellerimi etek ucunun altından geçirdim ve kalçalarını avuçladım.

Nefes nefese kaldı ve döndü. Köpüklü elleri gömleğimin üzerine su püskürttü. "Özür dilerim." Kıkırdadı. "Beni korkuttun."

"Hayır, özür dilerim." Kıkırdadım ve etrafta bir bez aradığında nemli ellerini avuçladım. "Bunun için endişelenme."

Bakışları ağzıma kaydı ve tekrar gözlerime sıçradı. "Bunu beklemiyordum..." Güçlendirilmiş bir nefes aldı. "Çok gerginim." Gergin bir

kahkahası kaçtı. "Tuhaf, değil mi? Sanki seni ne kadardır tanıyormuşum da hemen arka koltuğuna atlamışım gibi? Bir saat mi?"

Saçlarını yüzünden çektim. "Ben de gerginim. Birini bir daha asla göremeyeceğini düşündüğünde daha kolay oluyor." Bir parmağımı yanağında gezdirdim. "Bunun bir anlaşma olduğunu bildiğinde daha kolay. Ve seni bardan çıkaran adam hayatında gördüğün en yakışıklı adam olduğunda çok daha kolay."

Başını geriye atarak güldü. Tanıştığımız geceki o zengin kahkaha. Sınırsız ve gerçek. O zaman benimle bir şeyler yapmaya çalışmıyordu ve flört etmiyordu.

"Bu doğru." Gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın ve seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Dürüst itirafı, zayıf kısıtlamalarımın sonuncusunu da parçaladı. Onu öptüm ve bu daha fazlasını istediğimi söyleyen pratik bir davet değildi. Onu yakınımaya çektiğim anda bunu anlayabilirdi.

Bana doğru bastırıldığında gömleğimdeki ıslak noktalar bir anlığına soğudu. Aramızdaki ısı tutuştu ve kovaladı. Ellerimi tekrar kışının üzerinde gezdirdim. Kot pantolonun içindeki poposuna bayılıyordum.

Poposunu her zaman severdim.

Ama tenime dokunmak istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz tek zaman, kamyonetimin arkasında olduğumuz için mümkün olduğunca giyinik geçmişti. Crocus Vadisi hafta sonları sessiz olan küçük bir kasabaydı ama özel değildi.

O zaman daha fazlasını istemiştim ve o tam buradaydı.

Ellerimi yukarı kaldırdım, gömleğinin ve ceketinin altından tünel açtım. Parmaklarım çıplak tenine dokunur dokunmaz inledi. Teni içimdeki ateşle eşleşecek kadar sıcaktı. Birlikte evimi yakıp yıkacaktık.

Bir elimi sırtına koydum. Diğer elim ona yaslanmışken, bel kemeri ile kot pantolonunun arasına girdim. Bana karşı sallandı ama fermuarlı ve düğmeli pantolonunun içine soktuğum elimle onu rahatsız etmek istemedim.

Ben de bunu düzelttim. Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirdim ve kemerinin altından geçerek poposunu ten tene temas edecek şekilde kavradım.

Bu yeterli değildi. Onu daha fazla hissetmek istiyordum. Yönünü tersine çevirdim ve onu sıcak, ıslak ve hazır buldum.

Pantolonumun fermuarının arkasında ereksiyonum zonkluyordu ve elini ona sürttüğünde enfes acı daha da kötüleşti.

İnledim ve boynundan aşağıya doğru öpmek için ağzımı onunkinden ayırdım. "O gece ne kadar ıslak ve yumuşak olduğunu hatırlıyorum." Elime karşı direndi. İki parmağımı kıvrımlarından geçirdim ve içine ittim. Lanet olsun, vücudunu kavramak cennet gibiydi. Başparmağımla klitorisine vurdum ve sabit bir tempoya yerleştim, parmaklarımı içine sokup çıkararak klitorisine vuruşlarımla eşleştirdim.

"Aman Tanrım." Neredeyse bedenime tırmanacaktı ama parmak uçlarında kaldı, poposu tezgâha bastırdı. Bana daha fazla yer açmaya çalışıyormuş gibi bir dizini uzattı. "İnanamıyorum-" Bir iniltiyle sözünü kesti.

Kulağına fısıldadım. "Neye inanmıyorsun, bebeğim?" Ritmimi korudum ve etrafımda sıkılaştı. Duvarları sıkıştı ve parmaklarımı sağdı ve kolları omuzlarıma sıkıca sarıldı.

Küçük bir çığlık attı. "Beni bu kadar kolay boşaltabildiğin için."

Egom, aletimin istediği kadar hızlı patladı. Haklıydı, onu boşaltabilirdim. Onun bencil eski sevgilisi gibi değil. Çünkü o benim kızımdı.

"Oh, Tanrım, Holden."

Başım onunkinin yanındaydı, nefes alışları inlemelere ve boşalırken son bir çığlığa dönüşene kadar kulaklarımda çınlıyordu.

Titrediğinde ona sarıldım ve kucaklamamı sıkılaştırdım. Onu altımda yaymak için sabırsızlanıyordum. Yemyeşil vücudunun her santimine dokunmak ve tadına bakmak için.

Kendimi onun içine gömmek için sabırsızlanıyordum. Onu burada becerebilirdim. Orgazm sonrası mutluluğunda onu soyabilir ve bacaklarını sarabilirdim. Ama başka bir hızlı, çılgın çiftleşme istemiyordum.

Elimi gömülü olduğu cennetten çıkardım ve geri çektim. Gözleri hülyalıydı ve yüzü kızarmıştı.

"Hadi yatak odama gidelim," dedim, sesim arzudan pürüzlüydü.

Göz kapakları titredi ve kaşları çatıldı. "Kadınları yatak odana getirmiyorsun."

Başka kadınlardan bahsetmek yüzüme soğuk su fışkırtmak gibiydi. Kasabada dolaşan söylentilerin bu kadar spesifik olmasını beklemiyordum. Durup düşünmek zorundaydım. Evi dört yıl önce inşa etmiştim. Teagan'la geçirdiğim yıllardan sonra ve ciddi biri yoktu.

Sevgililerimin evlerinde, arabalarında ve motellerinde takıldım. Eğer birilerini evime davet ettiysem, onlar ya akrabalarım ya da benimle hiç yalnız kalmayan platonik arkadaşlarımdı.

"Daha önce yapmadım, hayır." Birini evime davet etmek, bir ilişki belli bir noktaya ulaştığında aşılacak bir çizgiydi ve Teagan'dan sonra benimkilerin hiçbirinin bunu yapmadığından emin olmuştum. Tüm kasaba seks alışkanlıklarımı nasıl bilebilirdi? Hay sikeyim. Geçmişimin geleceğim için gerçekten iyi olabilecek bir şeyi mahvetmesine hazırlıklı değildim.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim. İnsanlar senin hakkında böyle konuşmamalı ama yine de bir anlamı var."

Sesindeki kibarlık bana bunun neden bir sorun olduğuna dair ipucu verdi. İçimdeki boşluk esnedi ve açıldı. "Ve sen hâlâ bir daha asla göremeyeceğin adam olmamı istiyorsun."

Ellerini göğsüme doğru indirdi. "Seni tekrar görmek istiyorum ama bu sorumluluğa hazır mıyım bilmiyorum. Ya ben onlarla işimi bitirmişken sen sonunda kendini bir ilişkiye hazır bulduysan?"

"Bilmiyorum, Em." Elleri gömleğimin içindeydi. Aldırmadım. Bana demir atmasını istiyordum. Belki bu gecenin bitmesini engellerdi. "Sadece takılmak için herhangi birini bulmak istemediğimi biliyorum. Seninle olmayı seviyorum. Seni boşaltmayı seviyorum." Kızarması intikam duygusuyla geri döndü. "Bu şimdilik yeterli olur mu?"

"Olabilir, ama belki bu gece olmaz?"

Benim evimde olmaz demek istemişti. Meraklı kasaba halkı Onu.

Gerçekten öyle miydi? Ben daha fazlası için hazırdım; o değildi. Seks yapmak onunki kadar benim de aklımı karıştırabilirdi. Sabırlı olmaya hazırdım. "Yeterince adil."

On iki



Emery

Dün gece için kendime daha fazla kızamazdım. Cennete çok yaklaştım. Geceyi Holden'la onun evinde yalnız geçirmiştım. İstedığım kadar yüksek sesle geliyordum. Onun her şeyini görmek. Her şeyini.

Mazoşist ödölünü kazanmaya mı çalışmışım?

Onu çözümsüz bıraktığım için ondan özür dilemişim. Tartışma konusu yüzünden sertleştiği belliydi ama özür dilediğimde -çünkü hâlâ bolca özür dilemem gerektiğini hissediyordum- bana bir öpücük vermişti. *Ben yetişkin bir adamım, Em. Ereksiyonla başa çıkabilirim.*

Em.

Bana Em demesi hoşuma gidiyordu. Henry dün bunu söylediğinde, ağzını sabunla yıkama isteği duymuştum.

Sanki zaman tutuyormuşum da ödölü başkası toz alacakmış gibi süpürgeyi evin içinde gezdirdim.

Hastanedeki işimden ayrılmadan önce, boşanmış arkadaşlarım çocuklar olmadan geçireceğim zamanı kendimi şımartmak için kullanmamı söylediler. Dört çocukla ve tam zamanlı bir eş olmadan tam zamanlı çalışmanın getirdiği koşuşturmadan sonra buna ihtiyacım olacağını söylediler. Bunu anlayabiliyordum, ancak müzik çalarken temizlik yapmak ve kendimi temizlikçi, bebek bakıcısı, temsilci ve şovmen olarak bölmek zorunda kalmamak da bir zevkti.

Boş zamanlarımda temizlik yapıyordum. Ne kadar boktan bir şeydi?

En çok da Holden'dan ayrıldığımdan beri biriken endişeli enerjiyi yaktı.

Ne düşünüyordum ki?

Sanki onun kalbini kıran ben olabilirmişim gibi? Ben çok özeldim ve ona evlenmek istemediğimi ve çocuklarımın üvey bir babaya nasıl uyum sağlayacağı konusunda hokkabazlık yapmak zorunda kalacağımı söylediğimde çok üzülecekti.

Zavallı adam.

Süpürgeyi kapattım. Saçlarımı yüzümden iterek telefonuma baktım. Kahretsin, daha öğlen bile olmamıştı. Kişisel bakım için bolca vaktim olacaktı.

Yalnız geçireceğim hafta sonları böyle mi geçecekti?

Çocuklarımı özledim ama babaları hayatlarına dahil olmak istediğinde onlarla birlikte olmaya ihtiyaçları vardı.

Telefonum çaldığında sıçradım. Holden'dı.

Tekrar çaldığında harflerin başka bir isme dönüşmesini bekler gibi ekrana bakıyordum. Kahretsin. Cevap verdim. "Alo?"

"Hey, Em." İşte yine oldu. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Landon maçta değildi."

Gözlerimi kapattım. Henry'nin okul ve spor programı vardı. "O pislik herhalde onu kasabaya getirip tekrar geri götürmek istemedi." Onun zamanı çok değerliydi.

"Oh, güzel. Tamam. Sadece emin olmak istedim."

Bu adamı bir dizi mavi taşakla bırakmıştım ve ona gözlerini kalbimi kıran bir acıyla dolduran söylentiler anlatmıştım ve o oğlumu kontrol ediyordu. "Hâlâ şehirde misin?"

"Evet, maç bitti. Bir şeyler atıştırıp eve dönecektim." "Buraya gelmek ister misin?"

Durakladı ve beni çevireceğinden emindim. Onu o şekilde terk ettikten sonra neden beni görmek ki?

"Elbette. Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır, ben sadece-" Alt dudağımı ısırdım ama kelimeler yine de döküldü. "Sadece senin evinin çok fazla şey ifade ettiğinden endişelendiğimi düşünüyordum ama benim evim sadece kiralık..."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Tanrım, bu çok kötüydü. "Hemen geliyorum."

O telefonu kapattıktan sonra uzun süre telefona baktım.

Birkaç dakika içinde kapı çalındı. Kapıyı açtığımda Holden'ı buldum, siyah eşofmanı ve kapüşonlu tişörtüyle çok sportif görünüyordu. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? "Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

İçeri itti, spor ayakkabılarını çıkardı. "Yemek için seni beklediğim kadar uzun süre beklemedim."

Nabzım tekleli. Bana doğru yürümeye başlamadan bir süre önce aç bakışları üzerime dikilmişti. "Yatak odan nerede?"

"Doğruca geri." Sesim sanki küçük bir evi süpürmek yerine birkaç mil koşmuşum gibi nefes nefese çıkıyordu. Üzerimde hâlâ film izlediğimiz gecedan kalma pijama altlarım ve tişörtüm vardı.

Bakışlarının vücudumu tarayış şekli fanilayı yakıp kül edebilirdi.

Beni kucağına aldı. İrkilerek kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve güldüm. "Holden, ne yapıyorsun?"

"Yakında öğreneceksin."

Midem altüst oldu ve kalçalarım onun etrafında sıkılaştı. Öğrenmek istiyordum.

Kapıyı kapatma zahmetine katlanmadan yatak odama girdi. Evin bize ait olmasının avantajı.

Beni yatağa yatırdı ve kapüşonunu çıkarmak için geri çekildi. Altında düz beyaz bir gömlek vardı. Başının üzerinden çekip kapüşonlunun yanına bırakana kadar üzerinde oldukça iyi durduğunu düşünmüştüm.

"Böyle mi görünüyorsun?" Doğrudum ve dizlerimi kendime doğru çektim. Arzularım sanki bir kar yığınının arkasından çıkıp onun karın kasları tarafından yakılmaktan korkuyormuş gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Karşımda dönümlerce kas vardı. Pecs, biceps, omuzlarda ne varsa - eğitimim beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Ders kitaplarındaki o diyagramlar Holden'a hiç benzemiyordu.

Eşofmanlarını indirirken bana orantısız bir sırtıma yaptı. Başka tarafa bakmak için çaresizdim. Daha fazla kas ortaya çıktı. Güçlü kalçalar. Poposunu göremiyordum ama en az önü kadar muhteşem olduğunu anlayacak kadar görmüştüm.

Sonra iç çamaşırını kaybetti ve ben daha fazla dayanamadım. Bu ereksiyon ders kitaplarındaki gibi değildi. Hayatımdaki geçmiş erkeklerin hiçbirine benzemiyordu. Birinin bu şey hakkında bir şarkı yapması gerekiyordu. Uzun ve gururluydu, damarları belli eden sıkı bir deriyle kaplıydı, utanmadan havaya kalkmıştı.

Aletin neye benzediğini bilmiyordum ama nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yine de çılgın arka koltuk seksi böyle olmayacaktı. Bu uzun ve sert bir sikiş olacaktı. Bacaklarının arasındaki o şey bundan emin olacaktı.

Tepeden tırnağa güzel bir örnekti. Hayata gelmiş bir heykel.

Boğucu bir öz-bilinç beni felç etti. Sertçe yutkundum. Cüzdanından prezervatif çıkarıyordu ve hazırlıklı olmasına sevinmişim. Buna hazır değildim.

kocaman açtığımı fark etti. "Bir sorun var."

Bu bir soru değildi. "Yani, hepiniz..." Parmaklarımı ona doğru salladım. "Dört çocuğum oldu Holden. Çatlaklar. Pooches. Eskiden olduğu gibi yerçekimine meydan okumayan parçalar. Sen fabrikadan yeni çıkmış gibi görünüyorsun, bense-"

"Seksi." Prezervatifi örtünün üzerine fırlattı. "Güzel." Yatağa süründü, bacaklarımı düzeltmek zorunda kalana kadar beni geriye itti. "Mükemmel."

Dün gece başladığımız işi bitirmesi için onu buraya çağırmak gibi parlak bir fikir aklıma geldiğinde, gün ışığını düşünmemiştim. Odamın sadece loş olduğunu ve kapı açıkken daha az gölge olduğunu.

"Vücudunu ne kadar beğendiğimi sana göstereceğim." Gömleğimi başımın üzerine çekti.

Günlük sütyenimi giydiğimi hatırlayınca inledim. Evden çıkmayı planlamadığım ama desteğe ihtiyaç duyduğum zamanlarda giydiğim balensiz, düz beyaz sütyenimi.

Tüm çocuklarımı en az birkaç ay emzirdim. Ayrıntılar zamana, iş yerinde gerçekten pompalayıp pompalayamayacağıma ve çok az yardım veya destek aldığım için baskı altında boyun eğmeye ne kadar yakın olduğuma bağlı olarak değişti.

"Bunlar benim bebeklik öncesi göğüslerim değil," diye uyardım onu. Geri çekilmesi için ona her türlü şansı veriyordum. Bu bir zorunluluktu. Daha genç, daha diri modelim için bir kez bile pas geçilmişim.

"Tek istediğim göğüslerin..." Sütyenimi çıkarmak için arkama uzanırken bakışlarımı tuttu. Hiç uğraşmadı. Sütyenim saniyeler içinde serbest kaldı. "...şimdi olduğu gibi."

"Bu konuda gerçekten çok iyisin," diye nefes aldım.

Ancak o zaman durakladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Lanet olsun, neredeyse aramızdaki anı ağızımla mahvediyordum. "Hayır. Eğer ikimiz de benim kadar gergin olsaydık, hiçbir yere varamazdık."

Ağızının köşesi yukarı kalktı. "Gerginim, Em. Ama bunu yine berbat edersem aletim beni affetmeyecek."

"Daha önce berbat etmemiştin." Ellerini tuttum ve göğüslerimin üzerine koydum.

Gözlerinde sıcaklık alevlendi ve etime masaj yaptı. İş yorgunu elleri tenimin üzerinde gezinirken rahatladım. Ve itiraf etmeliydim ki, göğüslerimin onun tutuşunun kenarlarından döküldüğünü görmek büyük bir tahrik ediciydi.

"Tam düşündüğüm gibi. Mükemmel." Ağzını bir meme ucunun üzerine kapatmak için başını eğdi.

İnledim ve uzandım. Göğsümdeki o ağız? Nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Ellerimi saçlarının arasına soktum ve bu hissin tadını çıkardım.

İçine girdim ve o da taraf değiştirdi. Bunu bir süre yapabiliyordum. Gömleğimi çıkarmıştım. Gün ışığı ince pencere perdelerinin arasından süzülüyordu. Ama beni rahat hissettirdi.

Ta ki pantolonumu indirmeye başlayana kadar.

Sertleştim ama bakışlarını benimkilere kaldırdı. Koyu renk gözlerindeki vaat beni hareket etmekten, ona hava kararana kadar bekleyip bekleyemeyeceğimizi sormaktan alıkoydu.

Pijama pantolonum ve iç çamaşırlarım kalçalarımın altına kaydı. Holden'ın onları kalçalarımın altına indirmesi ve geri kalanını çıkarması için kendimi yeterince kaldırdım. Ancak o zaman bakışları benimkileri terk etti.

Bakışları kalçalarımı süsleyen ve bikini çizgimi çevreleyen çatlakların üzerinde gezinirken etrafındaki yoğunluk arttı. Dizlerimi bir arada tuttum, nefesim sığılaştı. Bu, tişörtümü çıkarmaktan çok daha zordu.

Öpmeye ve diliyle her bir çatlak izini takip etmeye başladığında nefes alamadım. Eski kocam onlara klinik bir incelemeden başka bir şey yapmamıştı. Bunun ötesinde, onları görmezden geldi. Riley'ye hamile kalmadan bir yıl önce, göğüs estetiği yaptırmak istersem kenara para ayırabileceğimizi söylemişti. Bundan hiç bahsetmemiştim.

Siktir et onu.

Holden diğer tarafa doğru ilerlerken nefes nefese kaldım.

Bacaklarım gevşedi ve o da kalçalarımın arasına girdi.

Bacaklarım onun güçlü omuzlarını çevreliyordu ve o ana kadar cinsel olarak yaptığım hiçbir şey, hiçbir şey bu manzaranın çekiciliğiyle boy ölçüşemezdi. Holden gibi erkeklerin dikkatini çekmedim.

Bu çok saçmaydı.

Ama sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben her şeyi unuttum. Dünyam ona ve bana yaptıklarına daraldı.

Adam bir ustaydı. Benim deneyimlerimi kendi deneyimleri kadar önemseyen bir ortağa daha önce hiç sahip olmamıştım.

Geri çekildi ama beni dillemeyi bırakmadı. Bacaklarımdan birini omzunun üzerine koydu. Açığa çıkmıştım. Her . Ve beni yuttuğu gibi yuttu

yeterince alamadım. Sonra baskıyı artırdı ve bir parmak ekledi. Beni daha yükseğe çıkarırken vücuduma tutunacak bir şey vermek sadece yörüngemi hızlandırdı.

Sırtım yatağa doğru eğildi. Beni bu kadar hızlı boşaltmak istediğini sanmıyordum ama öyle oldu.

Ellerimi yatak örtüsünün içine soktum. Adını haykırmadan önce dikişlerin yırtılma sesi zar zor duyuldu.

Ve adını tekrar seslendi.

Yatağa yığıldım ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Onu terk etmemiştim.

Vücudumda süründü. "Tanrım, Em. Bu çok güzeldi."

Diz çöküp prezervatifi takarken nefesimi tuttum. Ve içime girerken, beni öyle bir doldurdu ki, sanki daha önce bilmiyormuşum gibi, şimdiye kadarki en vanilya seksi yaptığımı söyledi.

Aşırı röntgencilikten, fetişleri keşfetmekten, BDSM'den, sallanmaktan veya başka herhangi bir görev pozisyonu olmayan cinsel ilişkiden bahsetmiyordum. Sulandırılmış, her iki partnerin de sadece hareketleri yaptığı, o kadar kutunun içinde ki kutunun küçüldüğü ve önemli bir şey tutamadığı seks türünden bahsediyordum.

Çünkü Holden'la misyonerlik geçmişteki tüm deneyimlerimi sudan çıkarıyordu. Tıpkı arka koltukta seksin yaptığı gibi.

Bacaklarımı ayırmış, iri ellerini dizlerime koymuş, yavaşça sokup çıkarıyordu. Kendini beğenmiş ifadesi tamamen bağlandığımız yerle ilgiliydi, sanki içime girip çıkmasını izlemek memnuniyetin zirvesiymiş gibi. "Çok ıslaksın, Em." Açıyı değiştirdi ve gücü arttırdı. Vücudumun içinde havai fişekler ateşlendi, onlarla birlikte patlayacağımı düşünene kadar daha sıcak yanıyordu. Göğüslerim zıplıyordu ve kollarımı onların üzerinde kavuşturmak için seksi bir poz vermek üzereydim ama onun sıcak bakışları onları. "Göğüslerine bayılıyorum."

"Vücudunu seviyorum." Kulağa anlamsız geliyordu ama gerçek buydu. O benim üzerimdeydi, içimdeydi, beni tüketiyordu.

"Bu sefer boşalmanı izlemek istiyorum."

Onun içinde kaybolmuştum ama isteği beni yüzeye yaklaştırdı. Boşaldığım diğer zamanlarda sırtım ona dönüktü ya da yüzü saçlarıma gömülmüştü. Düşüncesi ne kadar sinir bozucu olursa olsun, bunu ona vermek istedim. "Ama ben zaten geldim."

"Yine geliyorsun." Bunu büyük bir güvenle söyledi.

Neredeyse gülüp geçecektim ama içimde bir baskı oluşmaya başlamıştı. Aman Tanrım.

Tekrar orgazm olabileceğimi düşündüm.

O kadar ani durdu ki etrafıma bakındım. Bir sorun mu vardı? "Daha önce bir gecede iki kez gelmedin mi?"

Dirseklerime kadar yükseldim, göbeğimin kakasını nasıl gösterdiğini görmezden geldim. "Hayır mı?"

"Hayır, hatırlamıyorsun ya da hayır, hatırlamadın mı?" Başını iki yana salladı. "Eğer hatırlayamıyorsan, o zaman olmamış demektir."

"Mantiken bunun mümkün olduğunu biliyorum ama-"

"Oh, bu mümkün. Sadece izle." Dilini başparmağının üzerinde gezdirdi. Elini bağlandığımız yere kadar takip ettim ve başparmağını klitorisimin üzerinde kaydırды.

"Oh!" diye bağırdım ve bu bir itiş gibi davrandı. Kombinasyon çok iyiydi.

Momentumu devam ettirdi. Merkezimdiki eli, içime girip çıkan siki ve bacağımyı tutan güçlü kolu bu lezzetli baskıyı artırdı.

Kalçalarımı sallayana, bana dokunan tüm parçalarını cesaretlendirene kadar daha sıkı ve daha sıkı sıkıyaya devam ettim - ve sonra patladım.

Son doruktan sonra hassaslaşmışım ve bu seferki öncekinden daha şiddetliydi. İnledim, bağırdım ve *olay çıkardım*. Sırtını kamburlaştırarak ve dişlerini sıkarak bana karşı mastürbasyon yaparken ben de devam ettim. İçimde nabız gibi atarak volkanik deneyimimi tamamladı.

Zorlukla nefes alarak yorgana yaslandım. Üstüme yayılmıştı.

Be

n. Onun katı vücudu benimkinin üzerindeydi. Üzerimden istemediğim bir ağırlık. "Haklısın," diye mırıldandım. "Bunu unutmayacağım."

Kıkırdadı ve yana doğru yuvarlandı. Onu içimde özlemiştim ama kıvrılıp güzeldi. Gerçekten güzeldi.

"Seni üçüncü kez boşaltana kadar bekle."

Başımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

Bakışları kesinlikle ciddi olduğunu gösteriyordu. "Sana biraz zaman vereceğim ve sonra sana göstereceğim."

Bu harika bir kişisel bakım günü olacaktı-

Paravan kapısı çarparak açıldı ve Avery "Anne!" diye bağırdı.

* * *

Holden

Ergenlik dönemimden beri bir kızın yatağında yakalanmaktan hiç endişe etmemiştim.

"Bekle! Buraya geri gelme." Emery yataktan fırladı ve o kadar hızlı giyindi ki manzarayı seyretmeye fırsat bulamadım. Sütyeniyle boğuşurken bir yandan da pantolonunu düzeltmeye çalıştı. Sonra gömleği kafasına geçirdi, pantolonunu yukarı çekti ve bir pamuk ve fanila telaşıyla gitti.

Yataktan çıkmak güvenli olana kadar battaniyenin bir köşesiyle üzerimi örttüm. Tüm çıplaklığım beni olduğum yerde dondurdu.

"Ne yapıyorsun geri döndün?" Sesi sakın ve derli topluydu. Kapıyı arkasından kapatacak bilince sahipti.

Kapının korumasıyla prezervatifi sarmak için bir kağıt mendil kutusu buldum. Bir çöp kutusu vardı ama prezervatifi tamamen sarmak için iki kağıt mendil daha aldım. Sonra tişörtümü ve eşofmanlarımı giydim.

Ben giyinirken sesler odaya doluştu. Sanki tüm çocuklar yatak odasına hücum edecek ve orada ne yaptığımı öğrenmek isteyeceklermiş gibi içimde bir panik oluştu. Bunu nasıl açıklayacaktım? Pencereyi mi tamir ediyordum? Çocuklara yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama gerçeğin ne olduğunu bilecek kadar büyükler miydi?

Çocukların seslerini ayırt etmek zordu, hepsi birbirinin üzerine konuşuyordu.

Landon en yüksek sesle konuşan ve en öfkeli olanıydı.

Emery gürültünün içinden, "Yavaşla, yavaşla," diye seslendi. "Henry?"

"Landon futbolla ilgili bir kriz geçirdi." Savunmadaki adam Henry olmalı.

"Susmadı ve bağırmaya başladı. Yeni yavru köpeğimiz çok heyecanlandı."

"Yani?" Emery'nin bıkkın sesi neredeyse beni gülümsetiyordu. Yavru köpekleri severdim ama çocuğum üzgünse onlar öncelikli olmaz mıydı?

"Bakın, hepsi saygısız ve kaba davrandılar ve böyle davranamazlar. Jenni böyle davranılmayı hak etmiyor-"

"Sen onların babasısın, Henry. Onlara nasıl düzgün davranacaklarını öğretmek senin görevin, pes etmek değil."

"*Em-Emery.*" Bu adamın ses tonundan gerçekten hoşlanmamıştım. "Bu-"

"Çocuklar," dedi Emery, "neden yukarı çıkmıyorsunuz- Ah, Riley, mutfakta olmaz. Bodrumun kapısı yukarıda değil."

Sonra Landon sordu, "Anne, Koç B burada mı?"

Oturma odasına sessizlik çöktü. İçimde biraz öldüm, canlandım, sadece tekrar solmak için. Yakalandım.

Kahretsin.

"O, şey, seni kontrol etmek için aramıştı... ve..."

Zavallı Emery. Benimle yakalanana kadar aklını başına toplamıştı. Ya burada olduğumu saklayacak ve zayıf bahaneler uyduracaktı ya da çekip gidecek ve her şey normalmiş gibi davranacaktı. Çocuklar babalarını başka bir kadınla görmeye alışkın oldukları için ben ikincisini seçtim.

Kıyafetlerimi düzelttim ve kapıyı açtım. Kızgın boğalarla karşılaşmışım. Bunu mevsimsel olarak yaptım. Bunu da yapabiliirdim. Kafalar bana doğru döndü.

Emery'den birkaç santim daha uzun ama benden birkaç santim daha kısa olan adam şaşkınlıktan öfkeden *deliye* döndü. Koyu renk gözleri parladı ve kusursuz bir şekilde jölelenmiş saçlarının, parmağını prize sokmuş gibi düzleşmesini bekledim. Üniversiteden yeni mezun olmuş gibi görünen bir kadın, biri ona izin verir vermez koşarak uzaklaşacakmış gibi kapının yanında duruyordu. Gözleri irileşti ve takdir dolu bakışları vücudumdan aşağıya indi, ancak tekrar yukarıya doğru taramak için zaman ayırdı. İnançsızlık gözlerini doldurmuştu.

O Jenni olmalı.

Landon sanki annesinin yatak odasından çıkmam her gün olan bir şeymiş gibi gülümsedi. "Koç B!"

"Selam dostum. Bugün seni özledik." Kahretsin. Bu tartışmayı yeniden canlandırır mı? Başka ne demeliyim?

Yüzü düştü. "Babam gitmeme izin vermedi."

"Sen de kimsin be?" Henry ellerini ince kalçalarının üzerine koydu.

"Holden bana ata binmeyi öğretiyor." Avery'nin sesi kayıtsız bir heyecan.

Bu durumu olduğundan daha gergin hale getirmek istemedim. Ona doğru ilerledim ve elimi uzattım. "Holden Barron. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elime baktı ama tutmadı. Emery'ye baktım. Yanaklarında parlak pembe lekeler vardı ve Henry'nin elini sallamamasının en iyisi olduğunu anladım. Temizlenememişim.

Kaşlarımı çattım ve omuz silktim. Durumun tuhaf beklenmedikliği onu kıkırdatabileceği gibi yanağının içini ısırdı.

"Ben bir cerrahım," dedi Henry, ses tonu kibir doluydu. "Ellerimi nereye koyduğuma dikkat etmek zorundayım."

Bakışlarım diğer kadına kaydı ve sadece yakınımıdaki yetişkinlerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Öyle misin?"

Henry nefesini içine çekti ve bakışlarıyla beni ikiye bölebilseydi, işim biterdi. Emery tükürdü ve öksürdü. Genç kadının gözleri yuvalarından fırladı. Neredeyse gülecektim ama haddimi aşıp aşmadığımdan emin değildim.

Henry'nin burun delikleri alevlendi. "Dışarıda konuşmamız gerek."

Başka kimse ona karşı koyamazken Emery'yi azarlamak için onu yalnız yakalamak istiyordu. Kadın gitme şansını gördü ve kapıdan geri döndü.

Emery Henry'ye ters ters baktı. "Eğer o da dahilse, Holden da dışarı çıkıyor demektir."

Bir şey anlatmak için kullanılmış olmam umurumda değildi. Henry gibi adamlarla böyle başa çıkılırdı. Bana Cameron amcamın daha az nazik bir versiyonunu hatırlatıyordu. Hayatını kazanmak için yaptığı şey yüzünden sevmeye alışmış ve bazı sonuçları hak ettiğinde kızmıştı.

Henry iğrenç bir ses çıkardı ve gitti.

Ben oyundaydım. Bu adam eski karısına her türlü çifte standardı uygulayacaktı ve ben buna hazır değildim.

"Avery, diğerlerine göz kulak olabilir misin?" Emery kapıdan çıkmadan önce sordu. Ben de onu takip ettim.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Henry, Emery'nin üzerine yürüdü. "Koçu mu? Onun koçunu mu beceriyorsun?"

Tabii ki oraya gidecekti. Ellerimi *yavaşılatılmış* bir hareketle uzattım. "Hey-"

"Stajyerim mi? Stajyerimi mi beceriyorsun?" Emery alaycı bir ses tonuyla tısladı. "Tanıdık geliyor mu?"

Henry'nin çenesi kapandı ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Ateşlenmiş bir Emery'ye alışık değildi. Onu istediği şekle sokmuştu; gerçek Emery'yi tanıımıyordu.

Yaptım.

Bir cevap düşünmek için zamanı olacağını düşündüyse de Emery ondan önce davrandı. "Çocuklarının çatısı altında senden habersiz bir adam var diye sızlanmadan önce git aynaya bak. Jenni'yi buraya taşıdığına bana söylemedin. Çocukları almaya seninle geleceğini de söylemedin. Özel hayatında ne yaptığını bana söylemek zorunda hissetmiyorsun, ben de hissetmiyorum." Eski sevgilisi üzgün bir ifadeyle doğruldu. "Ve koçla evde ne yaptığın konusunda söylenmeden önce, yarına kadar o evde yalnız olmam gerektiğini hatırla."

Henry'nin elleri yumruk oldu. "Patronum bana ulaştı ve hafta sonunun geri kalanında nöbetçi olmak zorundayım ve Jenni de bu gece mesaiye başlıyor."

Emery'nin annesinden istediği gibi onlara bakacak birini bulmak onun görevi değil miydi? Neden ilk geldiğinde çocukları suçluyormuş gibi konuşmuştu? Adam kendi sorumluluğunu almaktan hoşlanmıyordu.

Emery kollarını kavuşturdu. "Bu onlara ne tür bir mesaj gönderiyor Henry? Son hafta sonunu kaçırdın. İş için hafta sonlarının yarısını kaçırdın."

"İyi bir iş ahlakına sahip olduğumu." Gözlerini devirdi.

"Elbette."

Henry parmağıyla Emery ve benim aramda bir işaret yaptı. "Yani, bu bir şey mi? Çocuklarımın yanından geçen bir sürü erkek için endişelenmem gerekiyor mu?"

Bir şey söylemek üzereydim. Hiçbir kadınla böyle konuşulmamalı.
-Ama Emery halletmişti. "Bu seni ." "Çocuklarıma erişebilen erkekler beni ilgilendirir."

"Hayır, Henry. Öyle değil. Evden taşındığında ve mümkün olan en az kısmi velayeti kabul ettiğinde, bana ve çocuklarla ilgili kararlarıma güvendiğini de söylemiş oluyorsun. Bu yüzden bana güvenmek zorundasın."

Gurur göğsümü kabarttı. Beni savunmuştu.

Henry'nin burun delikleri yeniden alevlendi. Bu adam sorgulanmaya alışık değildi. Emir vermeye ve Jenni gibi genç hemşirelerin ona insanlar arasında bir tanrıymış gibi bakmasına alışkındı. Hastalarının ona yaltaklanmasına ve onu hayranlıkla izlemesine alışkındı.

Eski karısının kendini savunmasından hoşlanmıyordu.

Henry'nin gözleri bir sonuca varmak üzereymiş gibi kısıldı. Kararlılık bakışlarını doldurduğunda ifadesi sert bir dönüştü. "Onlara veda edeceğim."

Yanıt beklemedi ve beni, Emery'yi ve Jenni'yi etrafta bıraktı.

Emery Jenni gibi davrandı, ben de aynısını yaptım. "İyi misin?" diye sordum.

"Olacağım." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Pijamaları, yeni sikilmiş saçları ve haklı bir öfkeyle muhteşem bir görüntüydü.

Birkaç dakika sonra Henry hışımla evden çıktı ve tek kelime etmeden yanımızdan geçti. Henry direksiyona geçerken Jenni de hiç konuşmadan Suburban'a bindi ve yola koyuldular.

Emery elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve düğümleri çekiştirdi. Eski sevgilisini yeni kız arkadaşının önünde çıplak ayakları ve pijama pantolonuyla yakalamıştı.

Beni ona çeken şey de buydu. O gerçektir. Birlikte olduğum diğer kadınlar da gerçektir elbette ama ben o yönlerini hiç görememiştim. Biriyle barda tanışmanın dezavantajı, onun hangi yönünü gördüğümü asla bilememem ve bunu öğrenecek kadar iyi tanıyamamamdı.

Ama kötü tavlama cümleme dizginlenemez kahkahasından sonra, bunun gerçek o olduğunu ve başka bir şey olamayacağını anlamıştım.

"Gidip yemek hazırlasam iyi olacak." İçini çekti. "Yemek yediklerinden şüpheliyim."

Ellerimi ceplerime soktum ve midemi sıktım. Onun etrafında hırlamasına izin vermeyecektim. Endişelenmesi gereken yeterince şey vardı.

"Eve gidip ben de işe gitmeliyim." Kalmayı teklif ederdim ama bugün gerçekten yapmam gereken işler vardı.

"Tamam." Omuzları çöktü. "Uğradığın için teşekkürler." Yüzünü buruşturdu.

Eğildim ve sesimi alçalttım. "Ne zaman istersen."

Kızarması geri döndü ama kıkırdadı. "Hoşça kal Holden."

Gitmedim. "Bu hafta antrenmandan sonra pizza getirebilir miyim?"

Gözlerini kırıştırdı ve bakışları temkinli bir hal aldı. Zamanlamama lanet ettim. Eski az önce bana kızmıştı. Düşünmesi gereken çocukları vardı. "Sana haber verebilir miyim?"

"Sorun değil. Çocuklara onları sonra göreceğimi söyler misin? Olanlardan sonra içeri girersem-"

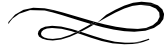
"Zaten dağınık olan sabahı daha da mı bulandıracak? Evet. 'Hadi hep beraber kanepeye oturup sarılalım ve bazı duygular hakkında konuşalım' anlarından biri."

"Teşekkürler. Sen iyi bir annesin." Bana sineye çekmem ve bu işe karışmamam söylenirdi.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti.

Ayrılmadan önce ona bir öpücük vermek istedim ama bunun için çok erkendi. Sadece çocukları değil, mahalledeki herkes görebilirdi. Hepsi benim kim olduğumu biliyordu. Kamyonetime doğru yürüdüm ve pizza konusunda ondan haber almayı umdum. Onun için iyi vakit geçirmekten daha fazlası olmak istiyordum.

On üç



Emery

O sonra kaldırımda kaldım. Bana tekrar çıkma teklif etmişti. Sayılır. Ama beni tekrar görmek istiyormuş gibi davrandı. Sadece bana değil, herkese pizza getirmeyi teklif ediyordu.

Bunun ciddi olmaması gerekiyordu. Çocuklar babalarına gitmiş ve onun hayatındaki yeni kadınla uğraşmak zorunda kalmışlardı. Onlara Holden'la aramızdaki *şeyin ne olduğunu bilmediğimi* söyleyemezdim. Futbol bittiğinde ve Holden'ın etrafımızda olması için bir neden kalmadığında, hayatına devam edecek miydi? Seks yapmıştık. Yenilik bitmişti.

Benim için değil. Hem de hiç. İnanılmazdı ve vücudum adrenalinden etkilenmeden tüm drama boyunca mırıldanmıştı. Ama ben Holden değildim.

Futbol sezonundan sonra bu ne kadar sürecekti? Rattler's'da, tek bir erkekle bile olsa keyfi olarak etrafta dolaşamayacağımı anlamıştım. Ama bir ayrılığa daha katlanmak istediğimden emin değildim.

Henry tarafından ihanete uğrayana kadar ona aşıktım. Randevu gecelerini ve birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyordum. İkimizin de evde olduğu ve çocukların fazladan otuz dakika uyumamıza izin verdiği o nadir sabahları. Ailemizi, vardiyalı çalışmayı ve çocuk bakımıyla uğraşmayı seviyordum.

Kalbimi kırmıştı.

O sevgi gitmişti. En azından çocuklarımın babasını sevmek isterdim ama Henry hem bana hem de çocuklara daha iyi davranana kadar bu olmayacaktı.

Yani yeni bir ilişki mi?

Holden biraz daha ciddi olmak isteyebilirdi ama ben kısa süreli ciddiyeti kaldıracak bir kız değildim. Daha da kötüsü, bir ya da iki yıl sonra işler yolunda gitmediğinde ne olacaktı?

Çocuklar duymasın diye yatağımın yorganına sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlayacak mıydım? O günlerin bitmesini istedim.

Coal Haven, Bismarck'tan çok daha küçüktü. Holden'ı şehirde görmeliyim.

Kaldırımın serinliği ayak parmaklarıma kadar sızdı. İçimi çektim ve çıplak ayaklarıma baktım. Eski sevgilimle tartıştıktan sonra pijamalarımın bahçeye çıkmıştı, yeni kız arkadaşı ve seks yaptığım adam da beni izliyordu.

İçimden bir kahkaha yükseldi.

Hayatım nereye gitmişti?

Sorunlarıma dışarıda cevap bulamazdım.

Evde Landon ve Afton televizyon izliyorlardı. Muhtemelen Avery'nin onları dışarı çıkmaktan alıkoymasının en iyi yolu buydu. Onu mutfakta Riley'ye kızarmış ekmek yedirirken buldum.

"Yardımın için teşekkürler Avery." Riley'nin diğer tarafındaki masaya oturdum.

"Sorun değil. Fırını peynirli galeta atmak için çalıştırdım."

"İyi fikir. Bunları hepimiz seviyoruz." Gözlerimde sıcak yaşlar toplanmak üzereydi. İnanılmaz küçük bir kızdı ve onun yardımına bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. "Bugün ne yapalım?"

Avery yola bakan mutfak penceresinden dışarı baktı. "Artık evde olduğumuza göre, Holden'lara tekrar ata binmeye gidebilecek miyiz?"

"Oh, uh... Bu hafta sonu gelmeyi planladığını sanmıyorum. Çalışması gerekiyor."

Avery sandalyesine yığıldı. "Tamam."

"Hâlâ eğlenceli bir şeyler yapabiliriz." Etrafta dolanmalarına izin veremezdim. Kendi başımıza eğlenebilirdik, lanet olsun.

"Burada eğlenceli bir şey yok anne."

Fırın hazır olduğuna dair bip sesi çıkardı. Kalkıp buzluktan galetaları çıkardım ve bir fırın tepsisine dizdim. Tamamen pratik nedenlerle taşınmamıştık. Tamam, taşınmıştık ama hamster çarkından kurtulmak için taşınmıştık.

Tavayı fırına attım ve Avery ile yüzleştim. "Belki de yeni kasabamızı keşfetme zamanı gelmiştir." Bakışlarında bir parça ilgi vardı. Doğru yoldaydım.

iz. "Nehre gidebiliriz. Sanırım yakınlarda bazı rekreasyon alanları var."

Sırıttı. "Kamp yapabiliriz!"

Hayır. Kesinlikle olmaz. Sadece benimle kamp yapmak mı? Sadece Traverse'imiz vardı. Karavanım ya da kamp aracım yoktu. Yılın bu zamanında güzeldi ama geceler bir çadır için serin oluyordu.

"Evimize yakınız."

"Anne!" Landon elinde telefonumla mutfığa koştu. "Çalıyor."

Kimse aramadı ama Holden'dan bir mesaj aldım. **Hepiniz yarın hala ata binebilirsiniz.**

İnsanlar Holden hakkında konuşmayı severdi, ama onun ne kadar düşünceli olduğu hakkında hiç dedikodu yaptılar mı?

Avery ayağa kalktı ve gerindi. "Gidip oynayabilir miyim?"

"Elbette." Sandalyesini aldım ve Holden'ı aradım. Uzun bir açıklamayla cevap vermektense aramak daha kolay görünüyordu.

Aramızdaki bu şeyin nasıl ve ne zaman biteceğine dair şüphelerimden sonra, onu da özledim ve burada kalmasını diledim. Ama benim çocuklarım, onun da işi vardı.

"Bu bir 'Evet Holden' mı? Gelip ata binmeyi çok isterim' mi?"

Güldüm. "Neden hayır diyeceğimi düşünüyorsun?" Aradığımda bu kadar ilerisini düşünmemiştim.

"Yarın görüşürüz' derdin."

Ben olsam yapardım. "Avery sordu ama ona bunu planladığını sanmadığımı söyledim. Ama ne yapmak istediğini sorduğumda ve yeni memleketimiz hakkında bilgi edinmemizi önerdiğimde kampa gitmek istediğini söyledi."

"Bu eğlenceli olurdu."

"Çocukların vahşi doğada kaybolmasını, nehirden çıkmasını ve oltasız kalmasını engellemem gerekirdi."

Kıkırdaması beni gülümsetti. Endişelerimi görmezden gelmesinden korkuyordum. Bunu çocuklar için yapmak istiyordum ama babamla kamp yapmışım. Bana ateş yakmayı ve söndürmeyi öğretmişti ama bunu bir yetişkin olarak hiç yapmamışım. Bir de yemek meselesi vardı.

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ama yiyecek almam, eşyalarımı toplamam, nereye gideceğime karar vermem ve -ah, kahretsin- oltaları bulmam gerekecek." Riley'nin yüzünü sildim.

"Çadırınız var mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, gerek olmayan tek şey buydu. Garajdaki rafta duruyordu. "Evet, yeni bir tane almıştık, gitmeyi planlıyorduk ama sonra Riley çıkageldi."

"Pekâlâ. Sana yol tarifi göndereceğim. Sadece sen, çocuklar ve bir çadır getir."

"Ne demek istiyorsun?" Kampı kastetmiş olamaz. Şu anı kastetmiş olamaz.

"Stetson'ın Sakakawea'da bir göl kulübesi var. Herkes sığmaz ve eminim çocuklar zaten çadır ister ama yedek ve banyo için orada. Ateş yakacak kadar yağmur yağdı mı bilmiyorum ama ateş yakmak için bir şeyler hazırlayabiliriz."

"Yapamam-"

"Yapmayacaksın. Birkaç arama yapmama izin ver. Belki Stetson gelir. Nora bütün hafta sonu şehirde. Göle gitmeyi çok sever ama sakın badem unlu graham krakerlerini yeme. Yıl boyunca s'mores'un tadını mahvederler. Ve bunu söylediğimi ona söyleme."

"Bana şantaj malzemesi mi veriyorsun?" Riley'nin yükseltici kemerini çözmesine ve aşağı inmesine yardım ederken sııttım. Diğerleriyle birlikte paytak paytak oturma odasına doğru yürümesini izledim.

"Evet. Nora karışımları konusunda hassas. Bazıları iyi ama graham krakerleri değil."

Durakladım. Kamp yapmak. İyi tanımadığım insanlarla. Çocuklar buna bayılırdı ve çocuklarıma göz kulak olacak başka insanlarla ben de eğlenebilirdim. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Sadece çocuklar ve çadır mı? Bir şeyler getirebilirim."

"Çocukların ihtiyacı olan ve benim gibi bekar bir adamın bilmediği ne varsa getirin, ben de kamp için gereken diğer her şeyi getireceğim ve her çocuğa en az bir kişinin bakmasını sağlayacak kadar yetişkin bulmaya çalışacağım."

"Bir kadınla nasıl tatlı dille konuşulacağını biliyorsun, Holden Barron."

Derin kahkahası gözlerimi kısa süreliğine kapatmama neden oldu. Onunla ilgili lezzetli olmayan hiçbir şey yoktu. "Sadece talimatları takip et. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı ve ben de hülyalı bir iç geçirdim. Bu adam sadece-

Saatlerce. Sıçrayarak kalktım. Üzerimde hala pijamalarım vardı ve çocuklar babalarının evine gitmek için toplanmışlardı.

Koşarak oturma odasına girdim. Dört yüz bana bakıyordu. Landon halının üzerinde yarış arabaları sürüyor, Riley ise onları izliyor ve muhtemelen bir tanesini kapmak için plan yapıyordu. Avery, Afton'u bebek evinden çıkarmaya çalışıyordu ama Afton tüm bebekleri kendi tarafına yığmıştı.

"Yemekten sonra," diye duyurdum, "kampa gitmek için hazırlanacağız." Avery ayağa fırladı ve neşelendi, kız kardeşiyle olan oyuncak savaşını unutmuştu.

Afton sırttı ve muhtemelen eşyalarını toplamaya başlamak için odasına koştu. Landon kükredi ve yatak odasına doğru koştu. Riley gürültünün mutlu sesler olduğundan emin olmak için durakladı, sonra sırttı ve alkışladı.

Holden'in şu an burada olmasını isterdim. Bunun için onu öpebilirdim.

* * *

Holden

Stetson gelmeden kulübeye varmıştım. Burası bir av kulübesinden biraz daha fazlasıydı - iki dönümlük güzel bir kulübe ve yeterli miktarda kıyı şeridi vardı. Tekne iskelesini henüz sudan çıkarmamıştı, bu yüzden çocukların balık tutmak için güvenli bir yeri vardı. Yazın kurak geçmesi nedeniyle sığdı ama kıyı balıkçılığı için iyi olurdu. Hepimiz bir sürü yabani ot yakalayabilirdik.

Arazide bir ateş çukuru vardı ve açık verandadaki mobilyalar hâlâ dışarıdaydı. Gelecek ay Stetson beni arayacak ve buraya gelip evi kışa hazırlayacaktık. Neredeyse kulübenin büyüklüğündeki bir kulübe kötü hava koşullarında garaj işlevi görüyordu ama kışın çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu.

Evinin etrafında ona biraz mahremiyet sağlayacak kadar ağaç vardı ve Nora'nın, annem ona söylenmeden sebzelerini yetiştirebilmesi için düzgün bir bahçe hazırlamıştı.

Annem bahçıvan değildi ve Nora'nın herkesin ektiği standart salatalık ve domateslerden daha fazlasını yetiştirmesinin onu neden rahatsız ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çeşitli salatalık ve domateslerin yanı sıra her kabak, biber, yapraklı yeşillik, ot ve tadının güzel olacağını düşündüğü her şeyi yetiştirirdi.

Nora'nın Stetson'dan küçük bir köşe istediğinden şüpheleniyordum çünkü Nora her şeyi organik tutmaya çalışırken annesinin ürünlerini sert kimyasallarla vuracağından korkuyordu.

Evet, annemin bunu yaptığını görebiliyorum.

Stetson, kamyonetinin kasasına bağladığı kanolarla geldi.

Yaz kuraklığının avantajı, sıcaklığın yetmişe yaklaştığı ılık bir Eylül ayı . Sabahki eşofmanlarımı giymiştim ama kapüşonlumu kamyonette bırakmışım.

Stetson dışarı çıktı ve kamyonetin arka kapısını açtı. O da benim gibi siyah eşofman giymişti ama üzerinde kolları yırtılmış eski bir Coal Haven Drillers tişörtü vardı. Kasketi ters takılmıştı. "Kız arkadaşın ne zaman gelecek?"

Getirdiğim her şeyi henüz boşaltmamışım ama önce Stetson'a yardım edecektim. "Bir saat içinde burada olacak. Ve belki de ona kız arkadaşım deme."

Homurdandı. "Doğru ya. Kiminle konuştuğumu unutmuşum." "Ahmak." Niyetimden daha ateşli bir şekilde söyledim.

"Bekle." Beni inceledi. "Bunu duymak istemediğin o mu?" "Başında bir sürü şey var."

Kollarını kavuşturup, pazularını şişirerek bana baktı. Hayatı boyunca onunla birlikte büyümemiş bir adamın gözü korkabilirdi. "Ciddi mi olmak istiyorsun?"

"Ben ciddiylim. Ama ağırdan alıyor."

Gözleri kısıldı. "Yavaş bir şeyi nasıl alırsın? Ohhh." Başını salladı. "Çünkü ikiniz çoktan sikiştiniz ve o davetiyeyi bir daha açmadı."

Yaşadığım en iyi seks konusunda onu düzeltmedim. "O çok . Eski sevgilisi ona tam bir pislik gibi davranıyor."

"Hepsi öyle der." Stetson benim gibi ilişkilerden kaçınmazdı. Onlara asla evlenme teklif etmeyeceğini anlayana kadar herkesle çıktı. Biz iki farklı bağlılık türünden kaçındık.

"Ben gördüm. Çocuklarla geçirdiği hafta sonu kaçtı ve ona bağıırıyordu ve-"

"Vay anasını." Stetson'ın derin kahkahası mülkünde çınladı. "Siz ikiniz seks yapıyorsunuz, ama geri kalanını sen istiyorsun ve o vermiyor."

Kaşlarımı çattım. Kendi kamyonetini boşaltabilirdi. Pikabıma doğru döndüm. "Bu yeni. İkimiz için de."

Ayıldı. "Ve senin adına mutluyum, dostum. Ama... sence hayatında bir sürü boktan şey olan bir kadını seçmiş olabilir misin, böylece o her şeyi gerçekten mahvettiğinde, omuz silkip 'biliyordum' diyebilir ve sonra etrafta sikişmeye geri dönebilir misin?"

Bu davranış, çok uzun süre devam etmesine izin verdiğim zor bir dönemi atlatmamı sağlamıştı. Bir ilişkiye hazır olabilirim ama herhangi biriyle değil. I

Emery'yi istedi. "Onu ben 'seçmedim'. Bu doğal bir şekilde, ama yavaş yavaş oluyor. Onu aceleye getirip korkutmayın."

"Çocuklar seni rahatsız etmiyor mu? Küçük olan bile mi?" Sorusu endişe doluydu.

"Onunla konuştum."

Stetson, Riley ile oturup takıntılarım hakkında sohbet ettiğimi değil, Emery ile olan geçmişimi konuştuğumu kastettiğimi anlayınca kaşları çatıldı. "Vay be."

"Evet. Ve çok yardımcı oldu."

"Güzel." Ciddi olduğumu nihayet anlamış gibi ifadesi yumuşadı. Emery özeldi; o bir oyun değildi.

Stetson sadece kuzenim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı ama bu konuşma garip bir hal almaya başlamıştı ve ikimiz de kucaklaşmayı sevmiyorduk. "Bu gece geldiğin için teşekkürler."

Güçlü bir omzunu kaldırdı. "Tarlalara gübre serpmek bekleyecek. Geçerken Rattler'ın yerinde Krystal'ın arabasını gördüm. Bu gece oraya yaklaşmamın imkanı yoktu."

"İşinin bittiğini anlaması için onunla konuşman gerektiğini biliyorsun."

"Bunu üç kez daha denedim ve sonunda eskisinden daha da mutsuz bir şekilde ona geri döndüm."

Gözlerimi devirdim. "Onunla konuşurken kıyafetlerini çıkarma." "Hayır, dostum. O zor biri. Bana kendimi bir kadın gibi hissettiriyor. Her şey benim hatam ve ben korkunç bir insanım, sonra bir bakıyorum, onun yanıldığını kanıtlamaya çalışıyorum ve döngü yeniden başlıyor."

Ona bir bakış attım çünkü her seferinde neden onun yörüngesine girdiği belliydi.

"Evet, pislik. Kimin sesine benzediğini biliyorum. Şimdi neden ondan uzak durmak istediğimi biliyorsun."

Stetson'ın annesi usta bir manipülatördü. Benim annem bile Naomi'ye bulaşmazdı.

Krystal'da Stetson'ın annesindeki incelik yoktu ve belki de bu yüzden ona aşık oldu. Başına gelecekleri bildiğini ve onunla başa çıkabileceğini düşünüyordu ama Krystal hepimizin düşündüğünden daha çok annesine benziyor olabilirdi. Ve bu yüzden kurtulmaya çalışıyordu.

O bir pervaneydi ve eğer tütsülenecekse bunun tanıdık bir alevle olabileceğini düşündü.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedim çünkü Krystal onu kendisi olduğu için azarlarken başka bir suratsız Stetson'a ihtiyacım yoktu. "Ona bunu söyle ve sonra da 'daha iyisinin' asla onunla olmayacağını söyle."

"Bu biraz sert oldu."

"Bazen öyle olmalısın. Krystal'a seninle konuşmayı bırakmasını söylediğinde kimse senin baban olduğunu düşünmeyecek."

"Kimse benim babam olduğumu düşünmüyor." Homurdandı. "Güven bana."

Onunla birlikte büyüdüm. Ailesinin geride bırakabileceği kötü duyguları dengelemek istercesine, herkesin sevdiği sevimli Barron olduğundan emin olmuştu. Kamyonetini karıştırmak için döndüğünde, bu artık bu konuda konuşmayacağına dair bir işaretti.

Elinde bir spor çantası ve birkaç poşet yiyeceklerle geri çekildi. "O çocuklarla çadırdaysan kulübeyi almak kendimi bok gibi hissettiriyor."

"Onlar çocuk. Sence biz onların yaşındayken kulübede olmak ister miydik?"

"Doğru. Ama gece sorun yaşarsa seslenmen yeterli. Eve gidip uyuyabilirim." Siyah kasketini düzeltti ve ters çevirdi. "Nerede uyuyorsun?"

"Çadırımı onunkinin yanına koyacağım, böylece burada tek olduğunu hissetmeyecek."

Bir motorun yaklaşması bizi duraklattı. Nora, Isla'yı Malibu'sunun yolcu koltuğuna, Lyric'i de arkaya oturttu.

Dışarı döküldüler. Üçü koordineli miydi? Hepsi de aynalı güneş gözlükleri takmış ve saçlarını arkadan bağlamıştı. Nora ve Isla düz mavi kot pantolon giymişti ama Lyric'inki daha çok kişiliğine benziyordu. Kenarları yıpranmış ve bol mürekkepleydi.

Lyric, Nora'dan çok daha yaşlı değildi ama birkaç dövmeden fazlasını yaptırmıştı. Nora'nın bir dövme salonunun adını bildiğinden ya da nasıl randevu alınacağını bildiğinden bile emin değildim.

Benim de yoktu. Stetson'ın da yoktu ama yıllar önce Bruce amcamızın, en büyük kuzeni Evander'ın vücuduna boyama kitabı gibi davrandığını söylediğini duymuştum. Muhtemelen Evander'ın izinli olarak eve gelmeyi bırakmasının birçok nedeninden biriydi. Isla dövme yaptıрма konusunda annesine karşı gelmeye cesaret edemezdi. Eğer isterse, Lyric'in yerine geçerek yaşamak zorunda kalacaktı.

Isla avlunun etrafına baktı. Güneş saçlarını aydınlatmıştı ama sarı bukleleri farklı görünüyordu. Saçlarını neredeyse keten rengini andıran soluk bir lavantaya mı boyamıştı? Isla için cesur bir hareket. Neredeyse yirmi dört yaşındaydı,

Ama annesi ne isterse Isla onu yapıyordu ve hâlâ ailesiyle birlikte yaşadığı için Isla da kendisine söyleneni yapıyordu.

Isla neredeyse mor olan saçlarını geriye itti. "Bütün çadırları nereye istiyorsunuz? Yoksa Emery ve çocuklar kulübeyi mi alacak?"

Başımı salladım. "Hayır, çadır deneyimi istiyorlar."

Stetson ateş çukurunun karşısındaki ama eve daha yakın olan açıklığı işaret etti. "Oraya kurun. Çocukların gece yarısı tuvalete gitmeleri banyoya yakın olmalarını istiyorum."

Kızlar paylaştıkları çadırı kurdular, ben de kendi çadırımı kurdum. Bu görev bana heyecanımdan kurtulma fırsatı verdi. Emery'nin çadırının yerini hazırlamıştık, girişleri içeri bakacak şekilde gevşek bir üçgen oluşturduk.

Stetson tüm malzemelerini kulübe taşıdı.

Arka koltuktan çantaları topladım. Döndüğümde Nora bana bakıyordu, elleri kalçalarında idi.

"Yani," dedi.

"Yani," dedim. Bir yetişkin olarak onun yanında nasıl davranmam gerektiğinden her zaman emin olamıyordum. Bu yıl üniversiteden mezun oluyordu. Yasal bir yetişkin. Onu ben büyütmişim. Annem onu disipline etmişti. Ben onun ebeveyni değildim ama o kadar uzun zamandır bir kardeşten fazla sorumluluğum vardı ki nasıl sadece bir kardeş olacağımı bilmiyordum. "Okul nasıl?"

Altın rengi kaşlarını kaldırdı. Annem Nora'nın doğal parlak rengine sahip olmak için adam öldürürdü. Bazen annemin ona bu kadar sert davranmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ederdim. Gençliğini çaldığı için Nora'yı mı suçluyordu? İki erkek farklı olabilirdi. Annem bir kızla ne yapacağını bilemezdi.

"Okul iyi," dedi ve ellerini market poşetleri için uzattı. koltuğa daha fazlası yığılmıştı. "Emery iyi birine benziyor." "Öyle."

"Ve bu hafta sonunu onun için planladın."

Bu bir soru değildi ama "Evet" dedim. Beklenti dolu bakışı kaybolmadı ve ben de iç çektim. İstedğim zaman susturabileceğim bir kız kardeş değildi. O bir yetişkindi. Gerçek bir konuşma yapabileceğim biriydi. "Sakın bana tüm söylentileri duyduğunu söyleme?"

"Lyric bizi haberdar ediyor."

Her şeyden çok yenilgiden dolayı homurdandım. Barron kızlarının etrafında kimse dedikodu yapmayacaktı. Kasaba annelerinden korkuyordu. Ama Lyric

açık sezondur. İslam aracılığıyla bize doğrudan ulaşabildiği için insanlar ondan bilgi almayı umuyordu.

Lyric iyiydi ve bildiğim kadarıyla bizim hakkımızda kötü konuşmazdı. Ama en ince ayrıntısına kadar kız kardeşime anlatmak zorunda mıydı?

"Holden, sanırım annem Teagan yüzünden küplere bindiğinden beri bir kız arkadaşın olmadığını fark ederdim."

Nora sorunun annemde olduğunu düşündüğü sürece. Bir yeğenini kaybettiğini öğrense yıkılırdı.

Ya Nora da aynı şeyi yaşasaydı ve bana söylemeseydi? Mide asidi boğazıma doğru ilerledi.

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissedirdim. Neden bana gelemeyeceğini düşündüğünü merak ederdim. Ona destek olamadığım için pişmanlık duyardım.

"Annemin Emery'ye de zorluk çıkaracağından mı korkuyorsun?" diye sordu. "Bu yüzden mi o zamandan beri kimseyle kalmadın?"

Lanet olsun. Annemin beni ve Teagan'ı yoldan çıkardığını düşünüyordu. Annemin bir yardımı olmamıştı ama Nora'nın suçlunun annem olduğunu düşünmeye devam etmesine izin vermek doğru gelmiyordu. Ben onun ağabeyiydim. Ama o artık bir yetişkindi.

Zamanı değerlendirdim. Emery geldiğinde yanımda olduğumdan emin olmak istiyordum ama kız kardeşimle de konuşmam gerekiyordu. En kötü zamanlarımda sahip olmadığım destek ağını kurmam gerekiyordu. Emery kampa hazırlanacak beş kişi varken erken gelmeyecekti.

"Hey, bunları kulübeye koyduktan sonra seninle biraz yürümeye ne dersin? Seninle konuşmam lazım."

On dört



Emery

Yol sadece kırk beş dakika sürmüştü. Tekne, duba ve kampçı taşıyan her türlü kamyonetin yanından geçmiştım ama Stetson'ın kulübesine giden dar yoldan aşağıya döndüğümde huzurdan başka bir şey yoktu.

Bu küçük cennet parçasının sahibiydi. Onunla, Landon ve Holden'la birlikte özel iskelesinde oturuyorduk. Uzaktan tekneler suyun üzerinde yüzüyor ya da hızla ilerliyordu ama göl neredeyse bize ait gibiydi.

Nora ve Avery birer kayıkla yanımdan geçerken kalbim boğazıma doğru tırmandı. Avery'nin can yeleği mükemmel boyuttaydı. Stetson'ın getirdiklerinin hepsi yetişkin boyuydu ama Holden dışarı çıkmadan önce benzin istasyonunda durmuştu. Kasabanın kenarındaki bu yer bir marketten çok spor malzemeleri satan bir dükkân gibiydi.

Onun bu düşünceli tavrı beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı.

Nora, Avery'nin kayıkla kıyıdan izin vermemişti ve Riley ile Afton'un yanında suya girerek tüm çocukları yanına almıştı. Holden'ın kız kardeşi gençti ve ilk bakışta çekingen ve utangaç görünüyordu. Ama kızın kendine güveni vardı.

Üç büyük çocuğu oturtmuş ve su güvenliğini gözden geçirmişti. Sonra kanoyu ve ne beklemeleri gerektiğini anlattı. Konuşma prova edilmiş gibiydi ve eskiden nehirdeki yaz kamplarında gençlik danışmanı olduğunu açıkladığında mantıklı gelmişti. Teker teker her çocuğu dışarı çıkardı.

Şimdiye kadarki deneyim paha biçilemezdi. Çocuklar babalarının hafta sonlarının yarısını birlikte geçirdiklerini unutmışlardı.

Landon ve ben yabancı otlardan fazlasını yakalayamadık ama Afton'la birlikte kurbağaları, kaplumbağaları, bir misk sıçanını ve hatta bir pelikanı işaret ettiler.

"S'mores zamanı mı?" Landon sordu.

Holden diğer tarafımdaydı. Landon ve Afton çubuklarına olan ilgilerini kaybetmişlerdi. Afton, Isla ile sanki kendi kişisel Barbie bebeğiymiş gibi oynuyordu. Çimenlerin üzerinde taklalar atıyorlardı. Riley, Lyric'le onları taklit etmeye çalışarak onlarla iskele arasında bir ileri bir geri koşuyordu. Ona göz kulak olmak için sandalyemi eğdim, mecbur olduğumdan değil ama yapmadan edemezdim.

Holden kapüşonunu geri giymişti. O bunu yaptıktan sonra balık tutmaya odaklanabildim. Stetson ayaklarını korkuluğa dayamış, oltasını korkuluğa kaynaklanmış bir tutucuya takmış ve kasketini gözlerinin üzerine eğmişti.

Landon her iki koçunun da bizimle kamp yaptığını gördüğünde çok şaşırmıştı.

"Önümüzdeki bir saat içinde," diye yanıtladı Holden. "Ama annen önce sağlıklı bir şeyler yemenizi istiyorsa, Stetson ve ben herkes onun emirlerine uyana kadar s'mores yapamayacağımızı biliyorsun."

Landon gözlerini devirdi ama sırtıttı. Kollarını korkuluktan sarkıttı ve suya baktı. "Sence balık yakalayabilecek miyiz?"

"Bilmiyorum." Holden yavaşça geri çekildi. "Yılın bu zamanlarında Garrison Barajı'nda balık avı gerçekten çok iyi olur."

"Anne, oraya gidebilir miyiz?"

"Belki başka zaman." Ellerimi pembe kapüşonumun ceplerine soktum. Garrison Barajı'nı yıllardır düşünmemiştim. "Dedemle oraya balık tutmaya giderdik."

"Ne yakaladın?" Holden sordu. "Babanla gittiğinde?" "Walleye."

İnledi ve elini karnına götürdü. "Denizin filet mignonu."

Stetson homurdandı. "Eğer bir kuzeyli yakalarsan, o şeyi geri at. Rıhtımımı balıkla kaplamasını istemiyorum."

"Hiç bir kuzeyin dişlerini gördün mü?" Holden Landon'a sordu.

"Balıkların dişi olmaz!"

Holden oltasını attı ve tutucuya yerleştirdi. Landon'la birlikte Holden'ın telefonuna eğildiler ve gölde yaygın olarak görülen walleye, kuzey ve diğer balıkların resimlerini incelediler.

"Anne!" Afton seslendi. "Bak!"

Bütün gün gördüğüm en iyi taklayı attı. Isla onu alkışladı. "Bu harikaydı, tatlım!"

"Mama-wook!" Lyric bacaklarını havaya kaldırırken Riley de ellerini çimlere koyarak aynı şeyi yapmaya çalıştı.

Afton bana *"Beni taklit ettiğini biliyorsun, değil mi?"* der gibi baktı, ben de başımı salladım ama Riley'yi alkışladım.

Balık bilgisinden sonra yeniden canlanan Landon oltayı aldı ve çekti. Oltayı kendisi attı ve Holden ona iltifat edince yüzünde bir gülümseme belirdi. İçimi tepeden tırnağa bir sıcaklık kapladı ama bu sıcaklık Holden'ın genelde neden olduğu sıcaklıktan farklıydı. Oğlum oltanın sapını tutucuya yerleştirdi ve tıpkı Holden gibi oturuşunu kontrol ettikten sonra ayaklarını Stetson gibi korkuluklara dayayarak oturdu.

Holden'la eğlenen bir bakış alışverişinde bulundum. Landon beni yakaladı ve yüz ifadesi merakla değişti.

"Siz çıkıyor musunuz?"

İçim Ocak ayındaki kutup girdabının ortasındaymışım gibi dondu. Holden'ın bakışlarıyla karşılaştım. Telaşlanmıştı ama cevap vermek için bana bakıyordu. Stetson kasketini gözlerine siper etmiş, uyuyormuş ve konuşulanları duymamış gibi davranıyordu.

Nora ve Avery, Nora'nın sarı, Avery'nin kırmızı kanosuyla kürek çekerek yaklaştıkları virajda belirdiler. Diğer iki kız da aynı yerde oynuyordu.

Onu başından savabilirdim. Etrafımızda kullanabileceğim bir sürü dikkat dağıtıcı şey vardı. Ama bu Landon'ın sorusuna cevap olmazdı ve bunu bilmek için haklı bir nedeni vardı.

Landon'a "Biz olsaydık ne düşünürdün?" diye sormadan önce Holden'ın bakışlarını bir süre tuttum.

Omuz silkti. "Jenni babamın elinde."

"Öyle," diye kabul ettim. "Ama Holden'ın kendi evi var, bizim de kendi evimiz. Eğer çıkarsak, bu senin için sorun olur mu?"

"Atları ve kedileri tekrar sevmek için onun evine gitmemiz gibi mi? Sally ile oynayabilir miyim?"

Yardım için Holden'a baktım. Evet demek istedim ama onun yerine cevap vermek istemedim.

Holden bacağını indirip öne doğru oturarak, "Evet," dedi. "Ama anneni bir dışarı çıkarmak istiyorum, sadece o ve ben."

Sen ve kız kardeşlerin için uygun mu?"

"Bizim için sorun olur mu?" Avery, Nora'nın soğuk suya girmek zorunda kalmamak için kanosunu ileri ittiği rampadan sordu. Çocuklar en uygunsuz zamanlarda bile süpersonik duyma yetisine sahipti.

Landon, "Annem ve Holden çıksaydı," diye cevap verdi.

Nora kayıkla boğuşurken dudaklarını içine bastırdı.

Afton iskeleye koştu. "Siz çıkıyor musunuz?"

Stetson'ın göğsü gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi titriyordu. Holden onu o güne kadar gördüğüm en korkmuş haliyle karşımdaydı. Ben de aynı şeyi hissettim. Bu konuşmanın pek çok tanığı vardı.

"İsteriz," dedim. "Sizin için sorun olur mu?"

Avery kalçasını dışarı çıkardı, kanosunu unutmuştu. Babalarıyla aramızdaki ilişkinin bittiğine ve bir daha asla birlikte yaşamayacağımıza dair pek çok tartışma yapmıştık. Bir randevu tartışması beklemiyordum. Ama işte buradaydı.

"Holden ve ben..." Boğazım düğümlendi.

Bu iş beni aşıyordu. Holden'ın karasevdasının geçici olduğunu yazıp durmak başka bir şeydi. Kimse bizi gerçekten bilmiyordu. Bu, hayatımdaki en önemli insanlara hayatıma devam edeceğimi duyurmaktı. Yapmayı planlamadığım bir şey. Bu atletik, ateşli adamın beni, çoğu zaman önlük ve pijama giyen anneyi istediğini kendime itiraf ediyordum.

Kendime .

Holden beni kurtarmak için içeri daldı. "Annemi dışarı çıkarmak istiyorum. Ve hepinizle takılmaya devam etmenin gerçekten harika olacağını düşünüyorum. Ama annemi falan öpersem kızarmısın?"

Landon'ın cevabı "Ew" oldu.

Avery omuz silkti. "Sanırım. Yani, babam Jenni'yi öpüyor."

Afton burnunu kırıştırdı. "Jenni sinir bozucu." Bu onun için sorun olmadığı anlamına mı geliyordu?

Avery gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere Jenni'ye onun sinir bozucu olduğunu düşündüğünü söyleme."

Kekeledim, flört konuşması büyük ölçüde unutulmuştu. "Bunu ona sen mi söyledin?" Afton sanki herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi,

"Evet, öyle," dedi.

Avery ile Afton'a sinir bozucu dediği için aynı tartışmayı yaşamıştık, muhtemelen Afton'un Jenni'ye düşüncelerini bu kadar rahat söylemesinin nedeni de buydu.

"Kaba olma." Ses tonum inandırıcılıktan yoksundu. Bazı günler yetişkin olmak zordu.

"Neden? Önce o kabaydı."

Yanağımın içini çiğnedim. "Bir şey mi söyledi?" Afton alt dudağını dışarı çıkardı. "Bana hap dedi."

Daha kötü isimler de vardı ama duygu oradaydı. Henry ile konuşmam ve umursamasını ummam gerekebilirdi.

Avery suçlu bir ifadeyle başını salladı. "Riley ve Afton köpeği uyandırıp duruyordu. Jenni bize kızıyordu, sonra da babam sinirleniyordu."

"Sana kızdı mı?" Onlara kalışlarının nasıl geçtiği hakkında daha fazla soru sormalıyım ama babalarıyla ziyaretleri sırasında benim dışarıda kalmam gerektiğine karar vermiştim. O hafta sonları yetkili ebeveyn oydu.

"Hayır, Jenni'ye bağırdı. Sadece bir şey olduğunu söyledi..." Bakışlarını etrafta gezdirdi ve sesini alçalttı. "Bir *bip* köpeği ve eğer bir sorun olacaksa, ondan kurtulması gerekiyordu."

"İlk etapta bunu sorun etmemesine şaşırdım." Jenni'yi çocuklarla nasıl ilgilendiği konusunda azarlamasına da şaşırmıştım ama ailesinin köpeğine karşı ikinci planda kalma geçmişi düşünüldüğünde bu gayet mantıklıydı. "Köpekleri sevmez."

Landon en ciddi sesiyle, "Yavru köpeği sevdiğini sanmıyorum," dedi.

"Ama o çok tatlı anne." Afton kıpırdandı.

"Tamam." Gözlerimi kırptım ve sonunda herkesin bu değiş tokuşu izlediğini hatırladım. Demek öyle. Her şey ortadaydı. Yargılayacaklarını düşünmemiştim. Yabancıların hayatları hakkında fikir yürütmelerinin nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı. "Pekâlâ, o zaman anlaştık sanırım."

Holden oltayı kaldırdı ve sarılmaya başladı. "Sosisli sandviç ve s'mores isteyen var mı?"

Landon kız kardeşleriyle yarışmak için iskeleden koşarak ateş yakmaya gitti. Holden beni yine kurtardı. *Teşekkür ederim*, dedim ona.

"Sorun değil." Ayağa kalktı.

Stetson da aynısını yaptı ve oltasını çekti. Lyric, Nora'nın kanoları çekmesine yardım ediyordu. Bakmaktan korkmasam, Stetson'ın Lyric'in kışına gizlice baktığını düşünebilirdim. Ama Lyric de ben geldiğimden beri aynı şeyi ona yapıyordu.

"Sandalyeleri bırakın." Holden şişesini kaptı ve oltayı tuttuğu elinin parmaklarına taktı. Diğer eliyle

parmaklarını benimkilere doladı. "Artık sana resmi bir randevu teklif etmeme izin var mı?"

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Sinir bozucu olarak görülmedin, bu yüzden bence yapabilirsin."

Başını yaklaştırdı. "Bir geceliğine kaçabileceğini düşünüyor musun?"

"Bundan emin değilim." Bedenim evet diye bağıırıyordu. Bakışlarımı ona kaydırdım. "Ama belki yine Crocus Vadisi'ne gidebiliriz? Orada park etmek için özel bir yer olduğunu duydum."

Güldü ve elimi sıktı. "Sanırım yeri biliyorum."

* * *

Holden

Ateşin ışığı hepimizin önünde dans ediyordu. Stetson kapüşonlu bir tişört giymiş ve ateşle ilgileniyordu. Nora ve Isla isteseler de Avery ve Afton'dan kurtulamazlardı ve Landon yanımdaki sandalyesine oturmuş, yorgun değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Emery, rüzgâr biraz sağa sola kaydığında dumandan uzak durmak için kamp ateşinden daha uzağa oturdu. Kucağında battaniyeye sarılmış uyuyan bir Riley vardı. Emery yemek bittikten sonra ona ayaklı pijamalarını giydirmişti. Riley'nin bukleleri battaniyenin etrafından dışarı çıkmıştı ve nefes almamı zorlaştırmak yerine onun çok sevimli olduğunu düşünmüştüm. Neredeyse onu bu şekilde kucaklayan kişinin ben olmasını dileyecektim. Bir gün.

S'mores hayal ettiğimden daha az dağınıklıkla sonuçlandı. Marşmelovları kızartmak kısa sürede çikolata ve graham krakerlerini eklemekten daha öncelikli hale geldi. Nora ev yapımı graham krakerlerini getirmişti ama Emery bir tane alana kadar onun aldıkları dışında krakerlere dokunulmamıştı.

Yedi ve tüm bu süre boyunca bakışlarımdan özenle kaçındı.

Emery doğrulup Riley'yi kucakladı. "Sanırım onu yatırabilirim ama içeride onunla kalmam gerekebilir." Diğer kızlara seslendi, "Çocuklar, yatma vakti geldi."

Avery'nin ağzı trajik bir şey duymuş gibi açık kaldı. "Ah, hadi ama."

"Geç oldu ve hepimiz aynı anda yatarsak daha az gürültü yaparız." Emery ayağa kalkarken Riley'yi kendine yaklaştırdı ve takılıp düşmemesi için battaniyeleri düzeltti.

El fenerini aldım ve ayağa fırladım. Işık huzmesini yolunun üzerinde tutarak onunla birlikte çadıra doğru yürüdüm. Nora ve kuzenlerim arasında kalan diğer üç çocuk banyoya gitmek için kulübeye doğru ilerliyordu.

"Unutma," dedim Emery'nin çadırının fermuarını açarken ve bohçasıyla içeri girerken kapağını tutarken. Işığı Riley'nin yüzünden uzak tutarak içeriyi onun için aydınlattım. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım."

"Teşekkür ederim."

Riley battaniye yuvasında kozalandıktan sonra Emery döndü ve sürünerek dışarı çıktı.

Saçlarını fırçaladı. "Diğerleri dönüp yerleştikten sonra tualete gideceğim."

Nora ve Isla kulübedeydi. Birkaç dakikalığına sadece ben ve Emery kalmıştık. El fenerini kapattım.

"Ooh, karanlık," dedi sahte bir masumiyetle. "Korkuyorum."

"O zaman bana yakın durman gerekecek," diye mırıldandım öpmek için eğilirken. Dudaklarını kolayca buldum. Daha bugün mü içine girmiştik?

Olamazdı. Çünkü kontrolümü kaybedersem, kıyıdaki kayalar kadar sert olurum. Gölgem beni ele verecek kadar kötü terlerdim.

Öpücüğü hafif tutmadım, bunun yerine kollarımı ona doladım ve dilimi ağzına soktum.

İniltisini bastırmaya çalışmış olabilir ama ben onu duyduğum kadar hissettim de. Onu yuttum, dudaklarında çikolata ve şekerlemelerin tatlılığı vardı.

Kabin kapısının sesi bize ulaştığında geri çekildim ve başparmağımla alt dudağını okşadım. "Tadın çok güzel. Marşmelovlarını yaksan bile."

Skandal yaratan bir nefes verdi ve kazağını daha sıkı kavradı. "Neredeyse hiç kahverengi almıyorsun. Ne anlamı var ki?"

"Kahverengi, kömürleşmiş değil."

O çocukları yatırırken ben de tualeti kullandım. Dışarı çıktığımda evde country müzik yayılıyordu. Isla küçük adada bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Elinde kartlar tutuyordu. Lyric onun karşısındaydı.

"Nora pinochle'da daha sinsi olmaya başladı," dedim.

Stetson homurdandı. "İşte bu yüzden Lyric onunla ortak olamaz. Isla'nın hile yapmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

Nora gözlerini devirdi. "Ben hile yapmam." "Ama Ricky'nin yapmasına izin veriyorsun."

Lyric, Stetson'ın omzuna bir tokat attı. ", *Stoney*. Oh, bekle, yapamazsın."

Ona bok yiyen bir sırtış attı. Ona taktığı lakaptan dolayı homurdandı ama hoşuna gittiğinden şüpheleniyordum.

Lyric'in ona verdiği isimden çok daha fazlasını sevdiğinden şüpheleniyordum. Ama her ne sebeple olursa olsun, Lyric annesinin isteyeceği şeyin tam tersi olduğu için mi yoksa Isla ile en yakın arkadaşının arasına giriyormuş gibi hissetmek istemediği için mi, Lyric peşinden gitmediği tek kadındı.

Kulübenin kapısı itilerek açıldı ve Emery içeri adım attı. Üzerinde hâlâ kot pantolon ve pembe kapüşonlu tişörtü vardı ve küçük bir sırt çantası taşıyordu.

"Hey. Ben de tam temizlik yapacaktım." Oturma odasının çadıra bakan penceresinden dışarı baktı.

Neden gergin olduğunu çok iyi biliyordum. "Korkarlarsa diye ben dışarı çıkacağım."

Bana rahatlamış bir bakış attı ve aceleyle banyoya gitti.

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki Isla "Holden" diye fısıldadı. Durduğumda o kadar öne eğilmişti ki bir milimetre daha kıpırdasa yüzü ahşap zemine düşecekti. "Bir süre oyun oynayacağız. O yüzden işi bittiğinde acele etme."

"Tamam." diye fısıldadım. Ama kocaman bir sırtışla kapıdan çıktım.

Çadırların etrafında dolaşp çocukları dinledim. İçeriden gelen hışırtılar birkaç dakika sonra kesildi.

Birkaç dakika sonra Emery dışarı çıktı, karanlıkta telefonunun ışığıyla yolunu bulmaya . Daha iyi görebilsin diye el fenerimi açtım.

Bana ulaştığında "Teşekkür ederim," dedi.

Işığı kapattım ve çadırımın girişine koydum. Sonra onu kollarıma çektim, direnmeden geldiğinde gülümsedim. "İçeride bir süre kâğıt oynayacaklarını duydum."

Başını sallarken saçları beni gıdıkladı. "Oh?"

Kulağına fısıldadım. "Birkaç dakika sessiz sevişmek için çadırıma gelmek ister misin?"

"Gerçekten hızlı ve gerçekten sessiz bir şekilde çok şey yapabilirim"
derken sıcak nefesi kulağımı okşadı.

Bütün gece dizginlediğim kontrolüm bir anda dibe vurdu. "Bunu
kanıtlaman , Em."

On beş



Emery

Kamp gezisinden bu yana iki hafta geçmişti. Futbol neredeyse bitmişti ve çocuklar her gün okuldan eve gelip Cadılar Bayramı'nda ne olacaklarını konuşuyorlardı.

Neredeyse Ekim ayıydı ama zaman su gibi akıp geçiyordu. Çocukları bu gece babalarının alması gerekiyordu ve benim Holden'la planlarım vardı. Eğer Henry kaçarsa, Holden pizza getirecek ve hep birlikte film izleyecektik. Her iki durumda da bu gece için heyecanlıydım.

İşimi bitirdiğimde Henry'den onu aramam için bir mesaj aldım.

Pizza ve film gecesi gibi görünüyordu. Arabama onu geri aradım.

Hoş bir şekilde cevap verdi, "Selam Emery. Gerçekten üzgünüm ama bir ameliyat gecikti ve bugünkü vakalarım ertelendi. Çocukları aşağı getirebilir misin? Aksi takdirde eve geç geleceğim ve araba kullanmak zorunda kalacağım. Onlarla geçireceğim gece mahvolur."

Bilerek mi zorluk çıkarıyor diye düşünmedim. Aslında çocuklarla vakit geçirmek istediğinden bahsettiğine göre, yardım etmeye hazırdım. Holden'a plan değişikliğini haber vermem gerekecekti.

"Bunu yapabilirim. Onları oraya ne zaman götürmeliyim?"

"Yedi çalışmalı. Hastanede temizlik yapacağım ve belki biraz pizza alırım. Gerçekten minnettarım."

Kulağıma kadar gelmeseydi telefona yan gözle bakacaktım. Nazikti, neredeyse özür diliyordu. Pazar günü de Bismarck'a gitmemi isteyecek miydi? Yoksa Cumartesi'ye kadar bırakmayı mı planlıyordu? "Sorun değil. Cumartesi futbol hala uygun mu?"

"Evet, sorun değil."

Henry beni üzeceğini bildiği bir şey mi istiyordu? Bilmiyordum ama şüphelenmekle vakit kaybetmeyecektim. "Görüşürüz o zaman."

Holden'a bir mesaj gönderdim. Benim gibi o da hayal kırıklığına uğrayacaktı ama başka türlü bir sorun yaşayacağını sanmıyordum.

Ben eve varana kadar geri aramıştı. Cevap verdiğimde, "Benim de gelmemi ister misin? Bismarck'ta bir yerde yemek yiyebiliriz."

Ooh, şehir dışında bir randevu gecesi. Rattler's'ı severdim ama Bismarck'ta yaşarken yemek yiyemediğim o kadar çok yer vardı ki. Küçük çocuklarımız olması ya da zamanımızın olmaması bizi kısıtlıyordu. "Bir saat içinde çıkacağız."

"Orada olacağım."

İçeri daldığımda sırtıyordum. Annem mutfaktaydı, çocuklara bir şeyler yediriyordu. Kaşları, Henry'nin hafta sonunu yine berbat etmesini bekliyormuş gibi kalkmıştı.

"Planlar değişti çocuklar. Geç saate kadar çalışması gerektiği için sizi babanıza götüreceğim. Holden da benimle geliyor, eğer sorun olmazsa."

Holden'ın varlığı sayesinde haberler beklediğim gibi iyi gitti. Çocuklar onunla takılmaktan keyif aldılar. Annem çocukları hazırlamama yardım etti. Holden geldiğinde, çantalarını arabama yükledi.

Yolculuk onun eşliğinde çok hızlıydı. Henry'nin evinin önüne geldiğimde Holden nefesinin altından kısıp bir ısıp çaldı. Ev, Henry'nin şimdiki işine başladıktan sonra satın aldığımız milyon dolarlık ev değildi ama yine de büyük bir yerdi. İki katlı ve bodrumluydu. Nehir kenarında olmak yerine, diğer yarım milyon dolarlık evlerle çevrili güzel bir mahalledeydi.

Ama sonra, borcunun yarısını üstlendiğimde ve nafakadan mahrum kaldığımda finansman bulabildi.

"Benim evimden biraz daha büyük, değil mi?" Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle ve sesimde kalan acıyı dışarıda tutarak söyledim. "Burada bekleyebilir misin?"

Holden'ın herkesle birlikte kapıya kadar yürümesini sağlayarak Henry ile aramızdaki düşmanlığı daha da arttırmak istemedim. Henry'yi unutmuş olmama rağmen Jenni'yi görmenin beni nasıl hissettirdiğini biliyordum.

"Hiç de değil." Kemerlerini çözüp eşyalarını toplamanın çeşitli aşamalarında olan çocuklarla konuşmak için başını çevirdi. "İyi hafta sonları."

Holden'a hoşça kal diyerek dışarı çıktılar ve valizlerini aldılar. Eve vardığımızda garaj kapısı açılmıştı. Henry evin kapısında bekliyordu. Büyük üç çocuk ona hızlıca sarıldı ve içerideki kapıdan geçerek çamurluğa doğru ilerledi. Ben Riley'yi tutarak yaklaştım.

Her çocuk teker teker geri çekilip bana sarıldı. Riley'nin kolları boynuma dolanmıştı.

"Babanın evinde eğleneceksin." İçeri girmedim. Riley ağlamaya başlarsa, bu altta yatan gerginliği artırabilirdi. Henry'yi sevdiğini biliyordum ama onunla rahat ederse hepimiz için daha kolay olurdu.

Jenni'nin çocuklara eşyalarını nereye koymaları gerektiğini söyleyen sesi, Henry garaja girerken peşinden geliyordu. Sade bir kot pantolon ve UND marka kapüşonlu bir tişört giymişti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar yeniydi. Benim arkamdaki dev Suburban'ın ve Jenni'nin iki çocuktan fazlasını sığdıramayan spor arabasının acısını hafifletiyorlardı. Halsiz görünüşü, garajının neredeyse evimin birinci katı kadar bir alana sahip olduğunu görmezden gelmeme yardımcı oldu.

"Hey, kıvrıcık kız." Kollarını uzattı ve kız mızızlanarak kollarımın arasına girdi. Gülümsemesi düştü.

"Sanırım yorgun," dedim yardımcı olmaya çalışarak. Henry'nin yaptıklarından ve boşandıktan sonraki davranışlarından nefret ediyordum ama çocuklar ve kendi stres seviyem için bu sürecin sorunsuz geçmesini daha çok istiyordum.

Başını salladı ve tekrar denedi. "Diğerleriyle birlikte içeri girmek ister misin? O zaman sana yarın futbol maçından döndükten sonra penguenleri görmek için hayvanat bahçesine nasıl gideceğimizi anlatabilirim."

"Kalem tabancası mı?" Riley elimden kurtulmak için kıpırdandı, aynı anda Avery de kapıdan kafasını uzattı.

"Köpek yavrusu nerede?"

Henry'nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Jenni'nin arkadaşlarından biriyle yaşamaya gitti. Bir köpek için çok uzun vardiya çalışıyoruz."

Sebebin bu olmadığına dair bir his vardı içimde. Jenni'nin Henry'nin fikrini sormadan bir köpek yavrusu aldığından emindim. Konu köpek olmasa bile bundan hoşlanmazdı.

"Oh. Tamam." Avery Riley'nin elini tuttu ve içeri girdi. "Duydun mu? Penguenleri görmeye mi gideceğiz?"

"Onları aşığı getirdiğin için teşekkürler." Henry'nin bakışları Holden'ın telefonunu karıştırdığı benim aracıma kaydı. Alnında bir çizgi oluştu. "Onu neden getirdin?"

Cevap vermemek cazip geliyordu ama samimi kalmak daha iyi olacaktı. "Bu gece için planlarımız vardı. Nasıl olsa buraya geleceğim için onları Bismarck'a çevirdik."

Henry'nin dudakları birbirine yapıştı. "Yani işler ciddileşiyor mu?"

"Olaylar sadece olaylardır, Henry." Omuz silktim. Başka ne diyebilirdim ki? Holden ve ben ciddi sayılır mıydık bilmiyordum. Otuzlu yaşlarımda bir yetişkin olarak biriyle çıkmak benim için yeniydi. Ama Henry de bu konuda kişi değildi.

"Çocuklarla arası iyi mi?"

"Jenni öyle mi?"

Kaşları daha da çatıldı. "O iyi." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni duraksattı. Savunmacı bir tavır vardı ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Jenni gençti. Çocuklar konusunda kararsız olabilirdi. Onlardan gerçekten hoşlanıyor da olabilirdi ama ben durumun böyle olduğunu hissetmiyordum.

Ya da kendi bulduğu cerrahla geçirdiğı zamanı dört çocuğun bölmesine içerleyebilirdi.

"Holden kendini kaybetmedi ve onlara hap dedi. Bunu biliyor muydun?"

Henry'nin ifadesi karardı ve ses tonu ısındı. "Onunla bu konuyu konuştum."

"Teşekkür ederim." Avery ile yaptığı konuşmayı duymuştum ama sormadan edemedim. "Yani, başka köpek yavrusu yok mu?"

Bana *oraya gitme* der gibi baktı. "Jenni onu istiyordu ama on iki saatlik vardiyalarla çalıştığı için bu mümkün değil."

Bunu söyleme şekli sürpriz değildi. Yavru köpeğin bakımına yardım etmezdi. Bırakın kakasını toplamayı, bir köpeğı gezdirdiğini bile düşünemiyorum. Bir köpeğin bakımını isteyerek üstlenmeden önce neden ailesinin sahip olduğu Yorkie'lere yetişemeyeceğini düşündüğü konusunda çok fazla terapiye gitmesi gerekirdi.

Garaj kapısına doğru birkaç adım attım. "Bir şeye ihtiyacın olursa telefonum yanımda olacak."

"Onları Pazar günü geri getireceğim."

Bunu zaman gösterecekti. Taşındığından beri bütün bir hafta sonunu onlarla geçirmemişti. Ama ona bir gülümseme ve el salladım, minnettarım.

Bu el değiştirme geçen seferkinden daha iyi gitti.

Arabaya geri döndüm. Holden soru soran bir kaş kaldırdı.

"Her şey gitti. Pislik gibi davranmadı ve Jenni'yi görmek zorunda kalmadım." "Orada iki tane var. Nerede yemek istersin?"

Evden uzaklaştım. Çocuklarım babalarında oldukları için kavga etmemişlerdi. Henry ile tartışmadım. Ve bütün geceyi ateşli bir adamla geçirecektim, bu da ayak parmaklarımı kıvrandıran bir seksle son bulacaktı. Boşanmış hayatım nihayet düzelmeye başlamıştı.

* * *

Holden

Yan tarafıma bastırılmış yuvarlak bir kıla uyandım. Kolum yüzüme doğru sarkıtılmıştı ve şeftali-krem kokusu etrafımı sarmıştı.

Kolumu hareket ettirdim ve gözlerimi kırıştırarak açtım. Güneş doğmuştu. Kahretsin. Futbol maçından önce yapmam gereken işler vardı. Annem önümüzdeki birkaç hafta boyunca çalışmak ve sığırları taşımak istiyordu ve ben tüm çitleri kontrol etmemiştim ya da neye ihtiyacım olduğunu görmek için envanterimi gözden geermemiştim.

Ama acele etmedim. Emery baygındı, derin nefes alıyordu. Bu benim ilk gecelememdi. Uzun zamandır ilk kez seksten sonra aceleyle uzaklaşmamıştım, böylece kendi yatağımda uyuyabilir ve olabilecek sonuçlara atlamaktan kurtulabilirdim.

Hiçbir yere acele etmek istemiyordum. Yan dönmek ve büyüyen ereksiyonumu onun yemyeşil kıına sürtmek istedim. Yüzümü saatlerce o kalçaların arasına gmmştm ve bunu tekrar yapmak istiyordum.

Emery dışarıdaydı ama. Hiç kırırdamamıştı. Çok sık uyuduğundan şüpheliydim.

Yataktan kalktım ve tuvalete gittim. Yanımda gece antam yoktu ama bu da erkek olmanın bir avantajıydı. Gargarasını kullandım ve dişlerimi fırçalamak için parmağıma biraz diş macunu sürdüm. Hiç yoktan iyidir.

şeftali ve krema gibi kokan ikimiz kalana kadar duşta koştum.

Banyosu da evinin geri kalanı gibiydi. Dağınık, yaşanmışlık hissi veren bir yerdi. Oyuncaklar oturma odasının zeminini kaplıyordu ve günün sonunda o ya da çocuklar onları bir köşeye atıyordu. Mutfağında tezgâhlar mısır gevreği kutuları ve ekmek poşetleriyle kaplıydı, oysa tezgâhlar zaten çok azdı. Yatak odası da banyo gibiydi. Her düz yüzey darmadağınktı. Evi temizdi ama sürekli bir çılgınlık seviyesindeydi.

Şaşırtıcı, çünkü çok soğukkanlıydı.

Annem dağınık bir alanı önemsemez gibi görünüyordu. İşi dışarıdaydı ve gösterişli şeylerle ilgilenmezdi. Yine de dağınıklık onu strese sokardı. Nora ve ben ya etrafı toplamayı ya da onun gazabına uğramayı erkenden öğrenmiştik. Annem dağınıklık bulduğunda bir sürü küfür öğrendim.

Dağınıklık beni rahatsız eder miydi? Yoksa mükemmellik beklenmemesini ferahlatıcı mı bulurdum?

Banyodan çıktım, saçlarımı havluyla sildim ve bir elimi nemli saç tellerimde gezdirdim. Emery nefes aldı ve gerindi, gözlerini tavana dikti. Bakışları bana takıldı.

Üzerimde kıyafet yoktu ve gözlerini kısarak sikime baktı. Birkaç saniye daha bakarsa, canlanmak için seçirmekten fazlasını yapacaktı.

"Günaydın," dedim ve havluyu battaniyenin üzerinden kışına doğru salladım. Çıkardığı çatlak odayı doldurdu ve oturur pozisyona geçti, Gözleri kocaman açılmış ve yanakları renklenmişti. "Holden!"

Hem tepkisine hem de sanki dün gece o çıplak bedenin her yerinde ben gibi kendini örtme şekline güldüm.

Kaşlarını çattı ve poposunu ovuşturdu ama havlu, bir çarşaf ve üç battaniyenin arasından iyi bir acı çıkaramayacak kadar kalındı.

Ben yatağa doğru ilerledim, ama o karşı tarafa geçti. "Hayır, değilsin. Duş almışsın ve bahse girerim nane kokulu nefesin vardır."

Elime doğru nefes aldım ve kokladım. "Naneli taze."

Sanki o bir yaya geçidi bekçisiymiş ve ben de ona doğru gelen beş tonluk bir kamyonmuşum gibi elini kaldırdı. "O zaman ben de aynısını yapana kadar bana yaklaşma."

"Sabah nefesi beni ."

"Zaten içimde yeterince ölüyorum. Bir diş fırçasına, bir saç fırçasına ve bir duşa ihtiyacım var."

"Bu sırayla mı?"

"Her türlü düzen şu an olduğumdan daha iyidir."

Gülerek yataktan kalktım ve pantolonumu kaptım. "Maçtan sonra bana gelmek ister misin? Sana nasıl çit yapılacağını gösterebilirim."

"Bu seks için bir örtmece mi?"

Çocuklarla gezmek dışında evime gelmemiştir. Onun dışında evimde yalnız olmadığımızdan emin olurdu. Bu, kamp gezisinden beri seks yaptığımız ilk geceydi.

Eğer iki haftada bir çocuklar babalarındayken sevişmek istiyorsa, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Her ne kadar onunla benim evimde, benim yatağında birlikte olmak istesem de, onun da rahat olmasını istiyordum ve çocuklar uyurken yatak odasına gizlice girip çıkmamın doğru olmadığını düşünen tek kişi o değildi.

Ama annesi bebek bakıcılığı yaparken benimle eve gelmemesinin ardında yatan prensip buydu. Benim çatım altında seks yapacağım ilk kadın olmasının önemi. Bu ciddi olduğumuz anlamına gelirdi.

Zaten ciddi değilsek, ki?

Onu sadece iki aydır tanıyordum ve zorlamayacaktım. Eninde sonunda, soru zihnimde o kadar büyüyecekti ki, sormak zorunda kalacaktım. Bu hafta sonu o zaman değildi.

"Seks yok - sen istemedikçe, o zaman her zaman istekliyim." Yatak odamdan kaçacağını bilmiyormuşum gibi sııttım. "Ama hayır, yapacak çok işim var ama seninle de vakit geçirmek istiyorum."

Karmakarışık kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Çok isterdim ama bitmek bilmeyen bir çamaşır yığının var."

Çamaşırlarının şakası yoktu. Bekar bir erkek için hatırı sayılır miktarda deterjan kullandığımı düşünürdüm. Dışarıda ve hayvanlarla çalışıyordum. Bu bazen bir ofis işinden daha fazla kıyafet değişikliği gerektiriyordu. Kendimi temizledikten sonra havlu ve iş için kullandığım tüm bezleri de eklediğimde, çamaşır makinem ve kurutucum asla ihmal edilmezdi.

Emery çamaşır yığnında birkaç çocuk kaybedebilir.

"Market alışverişi yapmam ve haftalık yemeklerimizi de hazırlamam gerekiyor." Yüzündeki pişmanlık ifadesi eve yalnız gitme düşüncesini hafifletti. Benim yapmam gereken işler vardı, onun da kendi işleri.

"Tamam. Git duş al. Git duş al, ben de sana harika krep yaptığımı göstereyim." Durakladı. "Krep mi?"

"Dondurulmuş meyveniz varsa, ev yapımı şurup bile yaparım."

Sevinç gözlerini aydınlattı. "Bütün bunları yapabilir misin?"

"Yapabilirim ama Nora'ya yaptığım gibi sana çikolata parçacıklı gülen surat yapmayacağım."

Yüzünden hüzünlü bir ifade geçti. "Senin gibi bir kardeşim olmasını çok isterdim."

"Öyle mi?" Nora beni takdir ediyordu ama bunu hiç söylememişti. Benim de bunu duymaya ihtiyacım yoktu ama takdir edilmenin güzel olduğunu inkâr edemezdim.

"Evet. Daha fazla çocuk yapmayı kabul etmemin bir nedeni de bu."

Devam etmesini bekledim ama bakışları banyoya kayınca anladım. Mahremiyet istiyordu. "Krepler hemen geliyor."

Kahvaltıya başlarken onu rahat bıraktım. Krepleri sıfırdan yaptım. Her hafta sonu Nora için yaptığım tarifi aynısı.

Emery'nin on dakikadan daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Nemli saçlarını yüzünden ayırarak mutfaka girdi. Tatlı şeftali dalgalarıyla yanımdan geçti. "Güzel kokuyor." Bodrum kapısına doğru gitmeye devam etti. Çamaşırhaneye.

Birkaç dakika içinde geri döndü. İkimiz için de masayı hazırladı. Dirseğimde belirdeğinde krepleri çeviriyordum. "Ooh, çilek var mıydı?"

"Dondurulmuş değil ama buzdolabında biraz çilek ve yaban mersini buldum."

"Beceriklisin."

Ona göz kırptım. "Bunu şimdiye kadar bildiğini sanıyordum."

"Yatak odasında." Kollarını belime doladı. "Ve ızgaranın yanında. Ama mutfakta değil."

Pişen krebi tavadan aldım ve tek elimle biraz daha hamur döktüm. Bu evdeki mutluluktum. Biz kahvaltı hazırlarken çocukların etrafta dolaştığını hayal edebiliyordum. Belki televizyon açıktı ya da evin içinde müzik sesi duyuluyordu. Riley konuşuyor. Avery ve Afton oyuncaklarını paylaşmak için tartışıyor. Landon futbol ya da Hot Wheels hakkında gevezelik ediyordu.

Uzun zamandır bunu istememe izin vermemiştik, neredeyse durdum ve evimde nasıl görüneceğini hayal ettim.

Emery yüzünü yukarı kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsediğimi fark etmemiştim. Ona tam bir dürüstlikle vurmadım. Buraya kadar nispeten kısa bir sürede gelmiştik. Onu korkutup kaçıramazdım. "Sadece bunun ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Kıkırdadı ve kaynayan meyveleri karıştırmam için beni serbest bıraktı. "Çünkü sadece ikimiz varız."

"Hayır, kaosu hesaba . Bu güzel bir şey. Güzel olurdu." Şuruba biraz fazla konsantre olmuştu. "Evet."

Az önce döktüğüm krebin üstünde oluşan kabarcıkları inceledim. "Evimiz her zaman oldukça sessizdi ve sadece Nora ve ben vardık. Kendimden daha fazlası için yemek yapmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

"Sessizliği seviyorum. Ama yarın onları evde görmekten memnun olacağım." Ocaktan uzaklaştı ve buzdolabını açtı. "Sayı. Krem şantim var."

Servis kaşıkları ve ekstra peçeteler bulmakla meşguldü. Evdeki mutluluğu ve benimle ilgili konulardan kaçtığı hissinden kurtulamıyordum. Krepi ters çevirdim ve bir tane daha doldurdum, ikisinin birlikte olması gerektiğini düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordum.

* * *

Emery

Landon'ı gerçekten maça getirip getirmeyeceğini kontrol etmek için Henry'ye mesaj atmıştım. Ona orada olacağımı bildirdim, böylece şimdi konuşabilir ya da benimle tribünde oturmak konusunda sonsuza kadar sessiz kalabilirdi.

park edip Henry'nin kırmızı Suburban'ını aradım ama bulamadım. Maçın başlamasına daha yirmi dakika vardı ama koçlar genelde çocukların erken gelmesini isterdi. Zaman vardı ama bu midemdeki endişe dolu asit çalkantısını durdurmadı.

Dışarı çıktım ve polar ceketimi aldım. Holden'ın pikabı Stetson'inkinin yanına park edilmişti.

Başımı sallayarak ellerimi ceplerime soktum ve tribüne doğru yürüdüm. Bu adamın dayanıklılığı vardı. Benden daha erken kalkmış, kahvaltı hazırlamış ve ben bulaşıkları yıkarken o da ev işlerini yapmak için eve gitmişti. Şimdi koçluğa geri dönmüştü ve sonra da bütün gün çalışacaktı.

Kestirmeye hazırdım.

Bu kadar geç ve yorucu bir geceye alışık değildim. Hem de hiç. Henry'yle seks hayatım o kadar da coşkulu olmamıştı. Geriye dönüp baktığımda Henry'nin yatak odasında başarısız olduğunu ya da sorunun bende olduğunu düşünemezdim. Aradaki fark Holden'dı. O da sekse aynı sorgusuz sualsizlikle saldırıyordu.

kararlılıkla hayattaki diğer her şeyi yaptı. Bir şeye kendini adadığında, onu bırakmazdı.

Bu düşünce kafamın içinde çınladı. *Taahhüt ettiğinde.*

Yemek pişirirken, beni ve çocukları uyandırmak istediğine dair bir yorum yapmıştı ve ben ne yapacağımı bilememiştim.

Henry'yi aldatırken yakalayalı bir yıl olmuştu. Boşanalı altı ay olmuştu. Coal Haven'a taşınalı iki ay olmuştu. Mezara kadar sürmesini beklediğim bir ilişkiden, kalbimin kırıldığı ve neyim olduğunu merak ettiğim bir ilişkiye, iyi olacağıma dair kararlılığa, *bekâr, çalışkan annenin* kimliğim olduğunu kabullenmeye geçmiştim.

Sadece ortağımı kaybetmekle kalmamıştım, Henry benimle işinin bittiğini açıkça belli etmişti. Çocuklarla sadece iki haftada bir hafta sonu görüşmek istemesinden, avukatının nafakayı obsidyen bir neşterle kesip biçmesine kadar, bana tek olduğumu göstermek için elinden ardına koymamıştı.

Gelişigüzel bir şekilde bir araya getirdiğim hayatıma başka bir erkeği sığdırma fikri beni darmadağın etti. Nabzım hızlandı ve kaçmak istedim. Umutlarımın geçen yılın havai fişekleri gibi gökyüzünden düşmesine izin veremezdim.

Holden acısını gizlemeye çalışmıştı ama kahvaltı boyunca daha sessizdi, ben de konuya geri dönmek için yastık gibi kreplerini ağzıma tıktırıyordum. Ve harika krepler yapardı. Ve ev yapımı lanet şurup.

Bir kız buna alışabilirdi.

Sorun bu değil miydi?

"Anne?" Her yerde ailelerini çağıran çocuklar olmasına rağmen döndüm.

Landon koşarak yanıma geldi.

"Selam." Gelebildiğine sevinerek ona sarıldım. "Bugün iyi şanslar."

O kaçtı ve ben Henry'yi gördüm. Riley ona yapışmış, Afton ve Avery de arkasından geliyordu. Etrafa bakındım ama Jenni'yi göremedim.

"Kızlar için eldiveniniz var mı?" diye sordu bana ulaştığında, sesi telaşlı ve stresliydi. "Sanırım Afton onunkileri evde unutmuş."

"Tabii. Siz gidip oturun, ben de arabamda ne varsa toplayayım." Her hafta arabamı temizleyebilecek ya da temizlemek isteyecek biri değildim. Yılın büyük bir bölümünde, çocukların yerde bıraktıklarından futbol takımının yarısına kışlık giysiler giydirebilirdim.

Kendiminkilerle birlikte iki çift buldum. Bu bütün kızlar için yeterliydi. Bulduğum fazladan şapkayı kaptım. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ama

Yılın bu zamanında rüzgâr kıyafetleri keser. Kapıyı kapatmadan önce bir battaniye çektim.

Henry ve kızlar benim ilk seçtiğim yerde oturuyorlardı. Sabahın serinliği sayesinde tribünler diğer maçlarda olduğundan daha seyrekti. Onlarla tanıştım ve şapkalarımı eldivenlerimi çıkardım. Battaniyeyi serdim ve her şey yoluna girdiğinde Henry'nin yanına oturdum.

"Jenni gelmek istemedi mi?" Ses tonumu hoş tuttum. Bir yanım önemsiz bir şekilde merak ediyordu. Diğer yanım ise kibarca sohbet etmek istiyordu. Yetişkinlerin iyi geçinmesi çocuklar için daha iyiydi.

"Hayır. Hava biraz serin olduğu için kızları evde tutabileceğimi düşündüm ama... o meşgul."

Sırıtmamak için yanağımın içini ısırdım. Meşguldü. Hikâyenin devamı vardı ama yine de kızlarla yalnız kalmamasını tercih ederdim. "Landon'ı getirdiğin için teşekkür ederim."

"Yolculuk tam bir eziyet."

Henry'nin huysuz tavrını düzeltmenin ona bir Snickers vermek kadar kolay olmasını isterdim ama böyle olduğunda bütün gün huysuz kalabiliyordu. Hayatın sıradan kısımlarının gerçekliği, günlük işine kıyasla daha moral bozucuydu.

"Bir dahaki sefere onlara sahip olduğunuzda bu son maç olacak."

"Onları Cuma günü getirebilir misin, böylece üç gidiş-dönüş yapmamış olurum?"

Kibarca sorduğu için "değil" dedim.

Oyun başladı. Holden çömelmiş çocukları yönlendiriyor, Stetson ise saha kenarında bir aşağı yukarı dolaşıyordu. Landon oynamadığında, oyuna dikkatimi vermekte zorlanıyordum.

"Çocuklar hâlâ Koç B ile görüştüğünüzü söylüyor." "Evet, bize onay verdiler."

Çenesi büküldü. "Ciddi bir şey mi?" "Yapma Henry," dedim sessizce.

Sesini alçak tuttu. "Sadece soruyorum."

Sadece soruyordu ama bir cevabım olmadığı için kızgındım. Holden'la nasıl ciddi olamayacağımı düşünüyordum. Henry yüzünden aklım karışmıştı. Eski sevgilime bunu söylemek ve hayatım üzerinde hâlâ ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilmesini istemiyordum.

"Peki ya sen ve Jenni?" Karşı çıktım. İçten içe irkildim. Ya Holden ve benim hakkımda ona bir cevap borçlu olduğumu düşünerek cevap verdiyse?

"Jenni...genç."

Homurdanmamı tutamadım. Kızlar bize baktı ama ben hiçbir şey yapmamış gibi sahayı izlemeye devam ettim. "O hâlâ bir yetişkin."

"Evet ama o senin gibi değil. Sen onun yaşındayken her şeyi yoluna koymuştun." "Onun yaşındayken ikinci çocuğumuzu doğuruyorduk."

"Biliyorum. Sadece, bazen işimin neden bu kadar zaman gerektirdiğini anladığını sanmıyorum. Her iki ayda bir tropik bir tatile çıkamam."

Zavallı şey. İğnelemeyi kendime sakladım. Sadece iki saniyeliğine. "Eminim maaş gününü yeterince seviyordur."

İfadesi titredi, ama yeterince hızlı bir şekilde örtbas etti. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet, ciddi bir şey. Öyle olmasaydı evliliğimizi bitirmez ve onunla bir ev satın almazdım."

Verdiği cevap beynimi kemirdi. Çalıştığım yoğun bakım ünitesine uğradığında tanıştığı genç bir hemşire hakkında o kadar ciddiydi ki onunla hastane dışında da görüşmeye başlamıştı. Ve ben bir hastanın odasında onları birlikte çıkarken gördüğümde, ona karşı o kadar ciddiydi ki yalan söylemişti. Ben boşanma davası açana ve artık yatak odasında uyuyamayacağını söyleyene kadar onun yanına taşınmamasının tesadüf olmadığından emindim.

Sakinleştirici bir nefes aldım. Acımasız bir eski sevgili değildim. Ama sorusuna dürüstçe cevap verecektim. Üzerimde sahip olduğu gücü geri kazanmalıyım. "Dürüst olmak gerekirse, Holden'la aramızdaki ilişkinin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum. Düşünmem gereken kendim ve çocuklarım var ama kendimi iyi hissetmemi sağladığını biliyorum. Bana iyi davranıyor."

Henry'nin çenesi gerildi. "Etrafa onu sordum, biliyorsun. Hastanedeki asistanlardan biri Hazen'dan ve Barron'ları tanıyor."

Hazen yirmi beş mil uzaktaydı ama bu bölgedeki küçük kasabalar büyük bir küçük kasaba gibiydi. "Tamam mı?"

Sesini fısıltıya düşürdü. "Holden'ın bir ünü var."

"Farkındayım."

Koyu renk gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu.

Omuz silktim. "O sadece kol şekeri değil. Konuşuyoruz."

Çenesini birbirine vurdu. "Bu adamı tanımıyorum. Sen onu çok az tanıyorsun ama çocuklar sürekli ondan bahsediyor."

"Seni üzen bu mu?"

"Hayır, onun gibi bir adamın girdiği gibi hızla hayatlarından çıkacağından endişeleniyorum."

Henry istediği kadar alarm versin, benim onun sahte endişelerini söndürmek için hazırda bekleyen büyük bir yangın hortumum vardı. "Beni aldattın. Hayatının geri kalanında bunu mu yapacaksın? Partnerlerini aldatmak mı?" Başımı öne eğdim. "Hayatının geri kalanında bu şekilde etiketlenmenin adil olduğunu düşünüyor musun?"

"Bir kez," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir kere yaptım. Holden ne zamandan beri fuckboy?"

Henry'nin sözlerinin duyulmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Kızlar atıştırmalıkların üzerinde toplanmıştı ve etrafımızdaki tribünler temizdi. "Seni en çok üzen ne? Hayatıma devam etmem mi? Bu konuda pişmanlık duymamam mı? Onun başarılı ve yakışıklı olması mı? Yoksa hiç işin olmayan bir ilişkide beni itip kakmana izin vermemem mi?"

"Em-"

"Hayır, Henry. Benim üzerimde bir tür kontrol kurmaya, özel hayatımda söz sahibi olmak için ısrar etmeye çalışıyorsun ve çocukları bahane olarak kullanıyorsun. Ama boşanma kesinleştğinde özel hayatıma erişimini sonsuza dek kaybettin. Bu tartışmayı daha ne kadar sık yapacağız?"

Burun delikleri alevlendi ama sesini yükseltmedi. Bir karşı cevabı olduğundan bile şüpheliydim. Tam olarak ne yaptığını anlamıştım. Hayatıma devam ettiğimi görmek zordu. O başka bir kadınla ev alabilir ve tropik tatiller planlayabilirdi ama ben aynı şeyi yapamazdım.

Holden tribünlere baktığı sırada ben de dikkatimi Henry'den ayırdım. Bakışları benden Henry'ye kaydı ve sanki bana iyi olup olmadığımı sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Çocuklardan biri Holden'ın kapüşonunu çekiştirdi ve Holden arkasını dönmek zorunda kaldı. Bu benim için sorun değildi. Ben iyi değildim.

Henry'ye Holden'la ciddi olduğumuzu söylemek istiyordum. Ona, Holden'ın bana Henry'nin yok ettiği her şeyi verdiğini kibirli bir şekilde söylemek istiyordum. Güven. Güvenilirlik. Saygı. Ama Henry yüzünden bunu istemekten çok korkuyordum.

Oyunun geri kalanına konsantre olmak zordu. Gerektiğinde alkışlayacak ve tezahürat yapacak kadar oyunda kaldım. Maçın sonunda çocuklara sarılıp vedalaştım ve Henry'nin onları yüklemesine yardım ettim. Tartışmamıştık ve o da çocukları terslememişti. Genel olarak sabah başarılıydı.

Arabama vardığımda Holden oradaydı. Ekibin geri kalanına beşlik çakmayı bitirmiş, kazakların ve su şişelerinin bırakılmadığından emin oluyordu.

Arkada.

"Landon'ın başarmasına sevindim," dedi.

Başımı salladım. "Evet. Bir dahaki sefere hafta sonu kaldıklarında hepsini tekrar Bismarck'a götürerek ödeme yapmam gerekecek ama sorun değil sanırım." Gülümsedim. "Bugünkü koçluk için teşekkürler."

Kapıya yaslanmıştı, uzun ve zayıf vücudu mükemmel bir şekilde sergileniyordu. "Bu gece ne yapıyorsun?"

Gülümsemem solgunlaştı. Dün geceki gibi bir gece daha istedim. Bu sabahki gibi bir sabah daha. Kendime evet demeyi vasiyet ettim. Bir adam yüzünden bir adamın beni incitebileceğinden korkmayı bırakmak için.

Ancak o adam benim kocam ve çocuklarımla babasıydı. Holden ikisi de değildi, ama beni Henry'nin üniversitedeyken yaptığından daha hızlı silip süpürüyordu.

"Çamaşır yıkama ve yemek planlama. Yarın yemekleri ben yaparım." Onu eve davet etmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım ama yalnız kalmaya alışmam gerekiyordu.

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu ama gülümsememe karşılık verdi. "Antrenmandan sonra yemek getirerek bir geceyi halledebilirim."

"değilsin."

Arabayı itti. "İstiyorum. İyi hafta sonları, Em." "Sana da," dedim zayıf bir sesle o uzaklaşırken.

Direksiyona geçtim ve yığıldım. Neden onu tekrar davet etmemiştim? Çamaşırlar vahşi seks yıllarından çok daha uzun süre dayanabilirdi. Ama çamaşırların beni terk etmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

On altı



Holden

Parmağım telefonumun üzerinde geziniyordu. Cumartesi gecesi idi. Onsuz bir gece geçirebilirdim.

Ben istemedim. Sorun da buydu.

Garajımın dışındaki normal park yerinde pikabıma yaslanmışım.

Son iki haftadır antrenmandan sonra Rattler'dan çorba ve galeta alıp onun evine götürüyordum. Geçen hafta sonu onlarla film izledim. Ve geçen Pazar günü, öğleden sonra yaprakları tırmıklamaya ve taşımaya yardım etmek için uğradım.

Evimde yapacak bir sürü işim vardı.

Stetson bana mesaj attı. **Rattler'ın mı?**

Yapacak başka bir şeyim yoktu ve ona yetişmek güzel olacaktı, bu yüzden **bir saat içinde oraya** geri gönderdim.

Duşa koştum, bu sabah tıraş olmadığım için tıraş olmayı düşündüm ama saçlarımın kalmasına karar verdim. Yıllardır fırça kullanmamış gibi görünmeden önce sadece bir kez taramadan kurtulabildiğim için bu sefer saçlarımı taradım.

Kot pantolonumu ve avcı montu olarak kullanılabilecek kadar parlak turuncu Tractor Supply kapüşonumu giydikten sonra restoranda Stetson'la buluştum.

Her zamanki yerindeydi. Hem Shawn hem de Remington masadaydı.

Bir sandalye çektim. "Stetson, iki sahibi de seninle konuşuyor mu? Ne yaptın sen?"

Shawn kollarını başının üzerine uzattı ve ayağa kalktı. Neredeyse Stetson kadar iriydi. Kara kafasındaki tek saç olan kısa keçi sakalını bırakmamıştı.

"Bu gece hepimizi alacak." Shawn'ın karısı Tenielle belirdi. Boya lekeli tulum giymişti ama bu şekilde satın alınmamıştı. Tenielle ev çevirirdi ve ilçede onu meşgul eden çok sayıda ev vardı. Çerçevelemeden boyamaya ve ev dekorasyonuna kadar pek çok işi kendisi yapıyordu. Shawn'la yıllarca Chicago'da yaşadktan sonra daha yavaş bir tempo olduğunu iddia etmişti.

"Kendi restoranında randevu gecesi mi?" Ben sordum.

Güldü, Emery'yi özlememe neden olan yüksek ve özgür bir sesle. "Hem evet hem hayır. Shawn'ın en iyi arkadaşı da burada çalışınca zor oluyor."

Yakına eğildim ve sesimi alçalttım. "Shawn, Remington ve Stetson'ın ne kadar yakın olduklarının farkında mı? Ya Remington başka bir en iyi arkadaş bulursa?"

Sırıttı. "Stetson'ın Remington'ı beladan uzak tuttuğunu söylüyor."

Stetson'a baktım. "Bunu benim için hiç yapmadın."

"Kötü fikirlerin yarısı senindi," dedi Stetson kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Diğer yarısı ise sadece tesadüftü."

"Anderson'ların traktörlerini gece yarısı tarladan geçirmek tesadüf değildi."

"Dan Anderson traktörlerini canı sıkılan gençlere karşı savunmasız bırakmamalıydı. Ayrıca, bu Evander'ın fikriydi."

"En kötülerini öyleydi," diye onayladım ve ikimiz de başımızı salladık. Remington başını salladı. "Bu Evander'le gerçekten tanışmak istiyorum."

"Geri dönmekten bahsetti," dedi Stetson. "Sonra Liam ve Kennedy ile işler sarpa sardı ve üç yıl daha kontrat yaptı."

Evander kaçmakta iyiydi. Her zaman öyleydi.

Tenielle ayağa kalktı. "Bize izin verirseniz. Shawn beni gerçek randevu gecemiz için Bismarck'a götürüyor... araştırma masrafı olarak yazıyor."

Shawn'ın sırtışı pişmanlık duymuyordu, kahverengi gözleri parlıyordu.

"Suçluyum."

Çift ayrıldı ve Remington ayağa kalktı. "Gidip arkayı kontrol etmeliyim. O zaman bir kez olsun eve erken gideceğim."

"Öyle mi? Kiminle?" Stetson sordu.

Remington onun omzuna bir tokat attı. "Kimse yok. O zaten orada."

Stetson'a baktım ama başını salladı. Remington'ın aşk hayatı da benimki kadar karmaşık değildi.

"Sadece sen ve ben mi?" Bir garson her zamanki içkimi önüme koyarken sordum. Lanet olsun. Coal Haven küçük bir kasabaydı ama bu buraya çok fazla geldiğimin bir işaretiydi.

"Görünüşe göre misafirlerimiz var." Stetson sabit bakışlarını Ben.

Tam ona bu bakışın ne için olduğunu soracaktım ki bir el Omuzlarımin üzerinden geçti.

"Merhaba Holden." Holly alnıma bir öpücük kondurdu.

Otomatik olarak fırçaladım ve kaşlarımı çatarak parmaklarıma baktım. Kırmızı ruj parmaklarıma bulaşmıştı. Onları bir peçeteye sildim. "Hey, Holls."

Sienna, Stetson'ın yanına oturdu ama bana bakıyordu. "Bu gece yalnız mısın?"

"Evet, Emery bu gece burada kalıyor." En azından ben öyle sanıyordum.

Holly parmaklarını uzun sarı saçlarında gezdirdi. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?" Başımı salladığımda kırmızı lekeli dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu senin için bir rekor olmalı."

Stetson birasına baktı. Yıllar boyunca özgür bekârlığımin yüzünden insanlar bana zorluk çıkarmıştı ama hiçbirisi Stetson'ın bu konuşmaya katılmadığını fark etmemişti. Hiçbiri benim bir geçmişe sahip olacak kadar üç boyutlu olduğumu, kalbimi korumak için geçerli bir nedenim olduğunu düşünmemişti.

Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Neden şimdi?

Çünkü beni önemseyen ve gerçek beni tanıyan daha fazla insan vardı. Holly ve ben arkadaş aşamasına gelmemiştik. Birkaç kez seks yaptığım bir arkadaşım.

"İster inanın ister inanmayın, bu bir rekor değil." Bu kadarını kabul ediyorum. "Peki, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Holly gözlerini devirdi. "Coal Haven'da kim ne yapar ki?" "Değil mi?" Sienna, Stetson'ın birasını kaptı ve uzun bir yudum aldı.

Paylaşmayı reddederek başka bir içki için garsonu işaret etti. Bu, takılmanın paylaşma aşamasında olmadıklarına dair ince ama açık bir mesajdı. Vücut sıvılarını paylaşmak bir birayı paylaşmak kadar samimi değildi.

Holly birama uzandı. Onu yenmeye çalıştım ama birayı kaptı ve derin bir yudum alırken beni izledi. Ve bir anda geri döndüm. Tina Pearson ekmek çubuğumu çalmaya çalışıyordu.

baloya götürdüğüm kız kıskanmıştı. Otuzlu yaşlarımdaydım ve bu saçmalığı uzun zamandır aşmışım.

"Sende kalsın," dedim ve masaya para bırakmak için cüzdanımı çıkardım. "Yakında yola çıkıyorum."

Bardağı yere bırakırken suratını astı. "Hiç eğlenceli değilsin ama bana bir içki ısmarladığın için teşekkürler."

Midem bulandı. Emery ile ciddi olmaya çalışırken Holly'nin kasabaya ona içki ısmarladığını söylemesine ihtiyacım yoktu.

Kahkahalar mekânı çınlatıyordu. Barda Aspen, Lyric ve Isla'yı gördüm. Belli belirsiz tanıdık gelen üç adam onlara bakıyordu. Coal Haven'dan değillerdi ama muhtemelen fabrikada, madende ya da rafineride çalışıyorlardı. Lyric ve Aspen'in bazı adamlarla flört edip ayrıldıklarını görmüştüm ama Isla'yı hiç görmemişim.

Stetson'a baktım. Yüzüne ağır bir kaş çatma ifadesi yerleşmişti. Neredeyse kız kardeşini nasıl engelleyeceği konusunda şaka yapacaktım ama bakışlarını takip ettiğimde, kızdığı kişinin Lyric olduğunu gördüm.

Bu onun hatasıydı. Erkeklerden hoşlandığını bilecek yaşa geldiğinden beri ona karşı bir şeyler hissettiğini herkes biliyordu. Ama Stetson'ın yükü onu herkesten daha fazla engelliyordu.

Masamızdaki kadınlar ve Lyric'in grubu arasında, bu işe karışmama gerek yoktu. Kuzenimi seviyordum ama şu anda birlikte olmak istediğim tek bir kişi vardı.

"Antrenmanda görüşür müyüz?" Ayağa kalkıp sandalyemi içeri iterken söyledim.

Holly'nin gezinen gözleri diğer üçünü dikizleyen adamlara kaymıştı. Saat onu geçmişti ve Rattler'ın yeri bir et pazarına dönüşmüştü.

"Görüşürüz. İzninizle hanımlar. Gidip kız kardeşime merhaba diyeceğim." Stetson birasını kaptı ve Isla'nın masasına doğru yürüdü. Grup içinde Isla onun müdahalesinden en çok hoşlanmayan kişi olabilirdi.

Birkaç dakika içinde Emery'nin evindeydim. Oturma odasının ışığı yanıyordu. Gitmeli miydim? Belki de mesaj atmalıydım. Onu uyarmalı ve beni geri çevirmesi için bir şans vermeliydim. Belki de bu yüzden yapmamıştım.

Artık buradaydım, o yüzden kapıyı çaldım.

* * *

Emery

Kapıdan dışarı baktım ve hemen flanel pijama pantolon ve üzerinde balkabağı olan uzun kollu gömlek dışında bir şey giymiş olmayı diledim. Isınma faturamı mümkün olduğunca düşük tutmaya çalışıyordum. Cumartesi geceleri evde yalnız kalmamda şirinliğin bir etkisi yoktu.

Holden beni daha önce de benzer kıyafetlerle görmüştü ama geniş omuzları kapının gözetleme deliğini kapatırken ve gölgeler yüzüne ekstra sert bir çekicilik katarken, bu düşünce beni daha iyi hissettirmedi.

Ona bakmaya devam edersem, onu görmezden geldiğimi düşünerek gidebilirdi. Ben de neden uğradığını merak ederek gözümü kırpmadan uyuyamazdım. Paravan kapıyı iterek açtım ve geri çekildim. "Her şey yolunda mı?"

İçeri girdi. "Rattler'ın yerindeydim ve Holly çıkageldi."

Onu takip eden sert havanın etkisiyle kapıyı kapattım. Beynim Holly'nin adı etrafında dönüyor, ne kadar ve neden kıskanmam gerektiğini merak ediyordu. "Tamam mı?"

"Biramdan içti ve ben sadece içebileceğini söylediğimde, ona bir içki ısmarlamamın hoş olduğunu söyleyerek şaka yaptı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ani ve açıklanamaz bir öfke dalgasıyla savaştım. Sadece bir biraydı ve herhangi bir erkek için kavga etmiyordum. Ama bir parçam, *işte bu diye* düşündü. *Daha iyisini yapabileceğini fark etti.* "Tamam."

Beni inceledi, bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu. "Bunlardan herhangi biri seni rahatsız ediyor mu?"

Parmaklarımı üstümün eteklerinde gezdirdim. Evet, bu beni rahatsız ediyordu ve içinde olmak istemediğim bir durumdu. Ama neden girişte durmuş bunu konuştuğumuzdan emin değildim. "Öyle mi olmalı?"

Kaşları çatıldı. "Hayır. Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum."

Neredeyse yumruğumu havaya kaldıracaktım. Ha! Onu benden daha fazla istemiyordu ve ben *mest* olmuştum. Bunu hem ona hem de kendime itiraf etmeliydim. "Ben de senden başka kimseyle ilgilenmiyorum."

Tehlikeli bir çıkıntıda dengede duruyormuş gibi gerildi. "Yani, biz özel miyiz?"

"Başka kimseyle görüşmüyorum. Görüşmek de istemiyorum."

"Tamam." Gözlerinde memnuniyet parıldıyordu ama beni kucaklamadı ya da etrafında döndürmedi. Çiftler özel olmayı kutladı mı? *Yaşasın, başka kimseyle ...*

Hayır, omuzları gergindi ve alnındaki kırıışıklık hâlâ duruyordu. Aklında bir şey vardı. "Holden, sorun ne?"

"Bu gece Stetson'la çıkmak istemedim. Rattler'da oturup bira içmek istemedim. Holly orada olduğu ve senin ne düşüneceğini bilmediğim için kendimi aptal gibi hissetmek istemedim. Çamaşırları katlamak ve seninle film izlemek istedim."

Oh. Karnımda esneyen o keskin savunmasızlığa hazır değildim. Ben de evdeydim ve onun da burada olmasını diliyordum ve onu özleyerek geçirdiğim zaman boyunca neden mesafenin benim için en iyisi olduğunu düşündüğümü merak ediyordum. "Bunu ben de istedim. Çok fazla."

"Nasıl bu kadar fazla olabilir?"

Ellerimi büktüm. "Holden, hayatım son bir buçuk yılda pek çok kez değişti. Eğer bu-eğer sen ve ben-" Sert bir nefes aldım. Kelimeleri çıkaracaktım. Onları duymaya ihtiyacı vardı. "Eğer hayatına devam etmek istiyorsan, başka bir adam kapıdan çıkıp giderken oturup kendimle konuşmak istemiyorum. Çocuklara neden başka bir adamın onları hayatında istemediğini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum." Gözlerim yaşlarla doldu ve kenarlarını kaydırdım. İşte bu yüzden Holden'la birlikte olmak yerine yalnızlık çekmiştim. "Tekrar yatakta yatıp ağlamak istemiyorum. Henry yüzünden bu kadar korkmuş olmaktan nefret ediyorum. O bunun bir parçası olmamalı."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzümü kavradı. "Henry bunun bir parçası. O her zaman hayatının bir parçası olacak. Neler yaşadığını bilmiyorum ve biliyormuş gibi de davranmayacağım. Tek bildiğim, aramızda uzaklaşmak istemediğim bir şey olduğu. Ve eğer ağırdan almak istiyorsan, ağırdan alırız. Sadece önce benimle konuşmadan beni kapı dışarı etmeyeceğini bilmek istiyorum."

Önce onunla konuşmamıştım. Bana ve çocuklara karşı anlayışlıydı. Beni ilk sıraya koydu ve bana yer verdi. Ve ben onu engelledim. "Henry bugün ciddi olup olmadığımızı sordu. Ne diyeceğimi bilemedim."

Başparmaklarından biriyle alt dudağımı okşadı. "Ciddi mi olmak istiyorsun?"

Gözyaşlarım geri gelmişti. Özel olmak bir şeydi, ama başka bir ilişkiye bağlanmak beni korkutuyordu. "Sorun da bu. Korkuyorum."

Beni kollarına çekti. "Biliyorum. Ben de korkuyorum. Benim birkaç gömlek ve pantolon katlamamla başlamaya ne dersin?"

Yakışıklı bir adamla çamaşır katlamakla başa çıkabilirdim. Çoğu ilişki de bu noktada bitmiyor muydu zaten? "Yarın akşam yemeğine saklamam için bana biraz daha krep yapmanla bitirebilir miyiz?"

On yedi



CUMARTESİ GÜNÜYDÜ ve soğuk bir haftanın ardından gün sonbahar için ılıktı. Evi temizledikten sonra mola vermek için çocuklarla birlikte okulun oyun alanına doğru yürüdüm.

Avery bir salıncağa oturdu. Ayak parmaklarını küçük taşlara geçirmiş, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Keşke tekrar ata binebilsem."

"Biliyorum." Geçen hafta sonunu kaçırmıştı ve bu hafta sonu Holden sığırları taşımak ve çalıştırmakla meşguldü. Yakında yerde kar olacaktı. Holden, gelecek bahar her şey eriyene ve buz kalmayana kadar derslere ara vermek zorunda kalabileceklerini söyledi. Onun için mümkün olan en güvenli koşulları istiyordu.

Avery sönmüştü. Onu mu yoksa Holden'ı mı teselli etmem gerektiğinden emin değildim. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi.

Riley bebek salıncağında Avery'nin yanındaydı ve Afton da diğer tarafımızdaydı. Riley'yi ittim ve küçük elleri zincirleri kavradı. Emekleyerek çıkmaya çalışmayacağından büyük ölçüde emin olduğumda Afton'a doğru adım attım ve onu ittim.

"Underdog!" Afton ağladı.

Salıncağını geri çektim ve ileri doğru koştum, onu yukarı ittim ve altına eğildim. Sonra Riley bir mazlum istedi ve ben de ona onu beyin sarsıntısıyla acil servise götürmeyecek şekilde değiştirilmiş bir versiyonunu verdim.

"Anne!" Landon kaydırağın altından seslendi. "Yakalama oynayabilir miyiz?"

"Riley'nin yanında kalmalıyım."

Avery salıncağından indi. "Onu yakaladım anne."

"Teşekkür ederim." Boşanmadan sonraki ilk günlerdeki suçluluk duygum, zorunda olmadığı halde hala yardım etmek istediği için azaldı.

Yemek vakti yaklaşına kadar Landon'la top oynadım. Telefonum çaldığında eve doğru yürüyorduk.

Arayan Holden'dı. "Hey, bu hafta sonu senden bir daha haber alacağımı sanmıyordum." diye cevap verdim.

"Sen ve çocuklar hemen şimdi gelebilir misiniz?" Heyecanı telefonda titreşiyordu ve ben nedenini bilmeden gülümsüyordum.

"Evden bir blok uzaktayız. Parktaydık ama eve döndüğümüzde onları yükleyebilirim."

"Harika. Birazdan görüşürüz."

Ne planladığından emin değildim ama çocukları oraya gitmeye ikna etmek çok da uzun sürmedi.

Avery yol boyunca spekülasyon yaptı. "Sence bize inekleri göstermek mi istiyor? Sence onları nasıl taşıyorlar? At kullandıklarını söyledi. Sence Pittance ineklerden korkuyor mudur? Onları çalıştıran Pittance mı? Yoksa Poppy'yi mi kullanıyor?"

Cevap verecek pek bir şeyim yoktu ve onlara ihtiyacım da olmayacaktı. Holden'ın araba yolundan aşağı inerken çocukların dikkatini insanlar ve atlar çekiyordu. Tanıdık yüzleri seçene kadar sinirlerim gerildi. Colt, Stetson, Isla ve Nora.

Holden'ın garajının yanına park ettim. Kamyoneti ahırın yanındaki at römorkuna bağlıydı. Arenasında hâlâ eyerlenmiş birkaç at vardı ve insanlar dışarıda dolaşıyordu.

Stetson ve Colt birbirleriyle konuşuyorlardı. Onları ilk kez yan yana dururken görüyordum. İkisi de iri yarı adamlardı ama gün ışığında bile Colt, yaklaşmamak için karşıdan karşıya geçeceğim bir adama benziyordu. Onunla otururken ve kovboy şapkası gözlerini gölgelemek için aşağıya doğru çekilmemişken tanıştığım için mutluydum.

Isla, Nora'yla birlikte ağılın üzerine tünemişti. Onları daha önce gördüğüm gibi giyinmemişlerdi. Cilaları gitmişti. Üzerlerinde tozlu mavi kot pantolonlar ve park ettiğim yerden kirini görebileceğim kadar lekeli ve kirli sweatshirtler vardı. Isla'nın başında bir kovboy şapkası vardı. Renginin benekli bir kahverengi mi olması gerekiyordu yoksa daha önce düşüp çiğnenmiş miydi anlayamadım.

Holden yüzünde kocaman bir gülümsemeyle evden çıktı. "Nora ve kuzenlerim, evleneceğinizi öğrendiğinizde ne kadar hayal kırıklığına uğradığınızı duymuşlar.

bu hafta sonu binemedim."

Avery'nin yüzü . "Bugün ata binmeye gidebilecek miyim?"

Sırtışı genişledi. "Sadece sen değil. Atlar eyerlendiğine ve bir sürü yetişkin olduğuna göre-"

"Ben de mi gideceğim?" Landon ciyakladı. Afton bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Peki ya ben?"

"Kuzenim Archer'ın da dediği gibi, 'hepiniz' binebilirsiniz - eğer anneniz izin verirse." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, önce seninle konuşmalıydım."

Çocukları şaşırtmak konusunda rahattı. Sanki bunu geri çevirecekmişim gibi. "Hayır, sorun değil. Atlarınızı tanımanız konusunda size güveniyorum."

Arenaya yaklaşırken çocukları sakın tutmayı başardım. Riley'i kucağıma aldım.

Holden yanıma geldi. "Riley'i yanımda götürebilirim, Poppy'de."

Holden çocukların yanında birkaç kez bulunmuştu, Riley'nin yanında tereddütlü olduğunu anlamama yetecek kadar. Onu kucağına almadı. Onu taşımadı. Onunla gerçekten konuşmadı bile ve ben ona zaman tanımakta bir sakınca görmüyordum. Buna ihtiyacı vardı. Garip bir şekilde, bu onu sevdirmişti. Onunla arkadaş olmaya çalışmıyordu ve kız da onun yanında rahattı.

Bebek değildi ama onu her zaman kucağında tutması gerekecek kadar küçüktü. Ondan sorumlu olmak zorundaydı. Daha önce yaşadıklarına hiç benzemese de, bu deneyim anılarını geri getirmeye yetmişti.

Ne kadar olay çıkarmalıyım? Bu onun için büyük bir andı. "Sadece sen rahat edersen."

"Riley bana karşı sabırlı davrandı. Değil mi evlat?"

Kız onun çabasını arsız bir sırtışla ödüllendirdi ve kollarını ona doğru uzattı. Adam onu kucakladı ve kalçasına yerleştirdi. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama onları kırıpıştırarak uzaklaştırdım. Bu anın soğuk bir yanı yoktu ama soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Holden'ın yüzünde birkaç duygu dalgalandı. Korku. Şaşkınlık. Sonra da sevinç. Boğazını temizledi. "Ben, şey, onu kucağıma almamı istemeyeceğinden endişeleniyordum."

"Sana kesinlikle haber verecektir. Ama sen altınsın." Şu sinir bozucu gözyaşları.

Ağzının kenarı kalktı ve Riley'ye baktı. "Bu küçük bir bebeği kucağıma almaya hiç benzemiyor. Belki de geriye doğru gitmem gerekiyordu. Daha büyük çocuklara alışmak ve aşağıya doğru ilerlemek." Ona bir bakış attı.

küçük bir sıçrama yaptı ve cevap veren gülümsemesi tombul küçük yanaklarını yukarı kaldırdı. "Teşekkür ederim, Em."

"Bugün için teşekkür ederim, tüm çocuklar için."

Sırtışı genişledi. "Gelin ve atlarla tanışın."

Arenaya yaklaştığımızda Nora aşağı atladı. Holden'ın ona söylediklerinden sonra Riley'yle nasıl başa çıkacağı konusunda endişelendiyse de bunu gururla bastırdı.

"Eskiden sana böyle sarılırdım, Nora." O anıları özlemiş gibi gülümsedi.

"Biliyorum." Güldü ve gözünün önüne kardeşine tapan altın saçlı küçük kız geldi. "Çocukluğumdan kalma tüm resimlerde sana bağlıyım."

Stetson kıkırdadı. "Siz ikiniz o resimlerden birini yeniden yaratmalı ve Noel'de annenize vermelisiniz."

Nora kıs kıs güldü. "Bu onun için fazla duygusal olurdu."

Holden Riley'yi geri verdi ve "Olayı için teşekkürler," diye mırıldandı. Daha yüksek sesle, "Avery, bugün Colt'un atına bineceksin. Colt ısıracak gibi görünüyor ama onun atı Cutter grubun en sakini."

Yetişkinler Colt'tan korkabilirdi ama Avery korkmazdı. Colt'a doğru yürüdü. "Cutter'ın hangisi olduğunu tahmin edeceğim."

Colt dirseğini ağılın üst korkuluğuna dayadı. "Doğru tahmin edersen sana beş dolar veririm."

Nora tsked. "Çocuklara nasıl kumar oynanacağını öğretme, Colt."

"Neden? O zaman pokerde senin gibi hile yapmak zorunda kalmaz."

Nora'nın yanakları kızardı. "Ben hile yapmam. Sandığın kadar iyi değilsin."

Colt ağzını açtı ama kapattı ve çocuklara baktı. Muhtemelen ne kadar iyi olduğunu uygunsuz bir şeye atıfta bulunarak destekleyeceğini bilecek kadar çok erkekle birlikte olmuştum. Nora'nın yüzündeki muzaffer ifadeye bakılırsa, bunu yapamadığına sevinmişti.

Stetson başını salladı ve kapıyı itti. "İkiniz de pokerde berbatsınız. Landon, dostum, sen benimlesin."

Isla zıpladı. "Afton, benimle Pittance'a geliyorsun."

Nora kolunu benimkine doladı. "Ve sen de benimle geleceksin."

"Ben mi?" İçimden bir alarm geçti. Ata binmek için hazırlıklı gelmemiştim. "Bot giymiyorum." Üzerimde siyah bir tayt ve

Büyük boy kapüşonlu.

"Ayaklarınızı üzenkilere sonuna kadar sokmayın ve iyi olacaksınız. Senin yanında yürüyeceğim. Tamam mı? Daha önce hiç ata binmedin mi?"

"Hayır." Bunu hiç planlamamıştım. Atları severdim ama Avery gibi onlara takıntılı değildim.

"Harika. Eğleneceksin. Burada bekle. Midnight'ı dışarı çıkaracağım."

Holden, Poppy'yi gruptan uzakta, arenanın sonuna doğru götürdü. Riley'ye baktı. "Hazır mısın?"

"Ho-sey." Kıpırdandı ve ben de onu ona doğru kaldırdım. Bir kolunu ona dolayarak onu önüne oturttu.

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki." Onu küçük bir çocukla ata binmek üzereyken görünce karnım tuhaf bir şekilde dönmeye başladı. Bu bir güven sorunu değildi. Önümdeki görüntüye bayılmıştım. Daha fazlasını görmek istiyordum.

Avery'nin *ah, dostum* sesini ve Colt'un derin kıkırdamasını duydum. Avery kazanmamıştı

Bahse girerim.

Nora atıyla dışarı çıktı. Atın siyah olmasını bekliyordum. Geceyarısı gibi bir adı vardı ama gri renkteydi ve siyah benekliydi, siyah noktaların yıldız olduğu gece gökyüzünün tersine çevrilmiş hali gibiydi.

Beni Midnight ile tanıştırap onu tanımama izin verdiğinde midem rahatladı. Tıpkı kanolarda olduğu gibi, o da işinin ehli ve sorumluluk sahibiydi. Sol ayağımı üzeniye koyma ve sallanma konusunda bana koçluk yaptı. Tıpkı ağabeyi gibiydi, beni bir atın sırtına atıp bırakmayacak kadar sorumluluk sahibiydi.

Nora ipi aldı ve araba yolundan aşağı inmeye başladı. Çocuklara bakmak için boynumu çevirdim. Holden arenaya yakın duruyordu. Stetson, Landon'ın tepesinde olduğu büyük kahverengi atını evin arka tarafına doğru sürüyordu. Colt, dizginlere konsantre olan Avery'nin yanında sinsice ilerliyordu. Afton ve Isla kıkırdıyordu. Isla arenada kaldı ve Afton'un yanından ayrılmadı.

"Onlardan daha çok korktuğumu hissediyorum."

Nora'nın kahkahası gümüş bir çan gibiydi. "İyi gidiyorsun. Seni yukarı fırlatmamın bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır. Eğlenceli şeyleri genelde ben yapmıyorum. Çocuklar için ayarlıyorum ve sonra herkesin hayatta kaldığından emin oluyorum."

"Annemiz öyle biri değildi." Nora'nın gülümsemesi kayboldu. "Hâlâ da öyle değil. Ama Holden olmadan çocukluğumu atlatabileceğimi sanmıyorum. Annem bir tek

güçlü olan hayatta kalır' tipinde bir insan."

"Ama bir çocuğu güçlü olması için beslemesi gereken kişi ebeveynidir."

"Holden benim için o kişiydi ama anneme göre başarısız oldu." Ben bir şey söyleyemeden güneşli bir gülümseme takındı. "Harika bir anneye benziyorsun."

Konuyu değiştirmek isterse, ben de kabul ederdim. Kira Barron hakkında duyduğum ve gördüğüm kadarıyla Nora'nın abarttığını düşünmüyordum. "Teşekkür ederim. Büyük ikisiyle çok endişelendim, hâlâ da endişeleniyorum ama şimdi hepsiyle o kadar meşgulüm ki mükemmel ebeveynlik fikrini bir kenara bıraktım."

"Holden'ın seninle tanışmasına gerçekten çok sevindim."

"Ben de." Ama Nora'nın onayı çok şey ifade ediyordu. Onun için önemliydi.

Kurumuş yabani otlar çizmelerinin altında çatırdadı. "Onun için endişeleniyordum. O çok iyi bir kardeş ve insanların arasında olmayı seviyor ama boş evinde hep yalnızdı. Sanki evi bir ailesi olsun diye inşa etmişti ama başka bir kız arkadaş edinmeye cesaret edemiyordu."

Kız arkadaş olarak çağrılmak biraz tuhaftı. Geceyarısı'nın salınımında rahatladım.

Nora yürümeye devam etti. "Belki de Coal Haven'dadır diye düşündüm ve ayrılmasına imkân yok, bu yüzden sonsuza dek bekâr kalabilir. Doğduğundan beri hayatı bu. Annem onun üniversiteye gitmesinden bile nefret ediyordu."

"Yapmak istediği bu değil mi?"

"Oh, öyle. Çiftçiliği ve hayvancılığı seviyor. Ama ben hep onun bizim çocukluğumuzda sahip olmadığımız şeyi istediğini düşünmüşümdür; yakın, sıcak bir aile ve Cameron amcamızın değil kendisinin yönettiği bir iş. Annem Cameron Amca ne derse onu yapıyor."

"Annenle tanışmadım."

Bana alaycı bir bakış attı. "Eğer böyle bir şey yaparsan kendini tut, yoksa seni ezip geçer."

"Tamam. Kendini hemşirelerden çok üstün gören kibirli bir tıp öğrencisiyle karşı karşıyaymışım gibi davranacağım."

"Güzel. Seni korkutmasına izin . Senden hoşlanıyorum." "Ben de senden hoşlanıyorum."

Karşılıklı gülümsedik.

Nora bizi geri döndürdü ama geri dönmek için acele etmedik. Bana üniversiteden ve üniversite sonrası için bir planı olmadığından bahsetti. Biri sorduğunda iş aradığını ama içten içe işlerin yoluna gireceğini umduğunu söyledi.

Yolculuk beni bu ailenin bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye itti. Henry ve ben dört çocuk sahibi olmaya karar vermiştik, böylece onların da insanları olacaktı. Holden'ın insanları vardı ve onlar bana ve çocuklarımın her birine inanılmaz davranıyorlardı.

Bunu Holden'la olan ilişkiye dahil ettiğimde dehşete . Onu kaybedersem her şeyi kaybederdim. Ama Nora'nın konuşma tarzına bakılırsa, Holden ne istediğini biliyordu. Fikrini değiştirmede. Farklı bir şey istediğine karar veren ve bunu yapmak için kimi incittiğini umursamayan bir adam değildi.

Bununla oturup kendimi geri tutma şeklimi nasıl değiştirdiğini düşünmek istedim.

On sekiz



Holden

Cuma gecesi sadece vahŖi çocuklar yağ deęiŖtirir. Kar püskürtme makinesini kışa hazırlıyordum. Stetson bir planım olup olmadığını sormuştu ama Colt ve Remington'la buluşacağını söylemesine rağmen pas geçmiştım. Onlarla dışarıda bir gece geçirmeye itirazım olmazdı ama hepimiz alınana ve yirmiden elli yaşına kadar tüm bekar kadınları çekmeyene kadar et pazarından uzak durmak istedim.

Stetson'ın yuva kurduğunu hayal edebiliyorum. İstiyordu ama bu konuda Emery'den daha çok korkuyordu. Remington, belki. Özel hayatı hakkında pek konuşmazdı. Şaka yapar, flört ederdi ve biz de hiç kimseyi eve götürmediğini fark etmemiş gibi davranırdık. Colt da yumuşak tarafını artık yıldaki kanlı ay kadar sık ortaya çıkarırdı. Avery'yi atının üzerinde gezdirmek muhtemelen onun sınırıydı.

Yani, çocuklarla geçireceğim geceler biraz kısıtlı olabilir. Etrafta salladığım tek yağ çubuğu kar püskürtme makinesininkiydi.

Emery çocukları Bismarck'a götürmüştü. Bir davet bekliyordum ama o sormamıştı. Surat asıyor olabilirdim ama bunu kabul edecek kadar büyümüştüm. Tüm zamanımı onunla geçirmek istiyordum ama bu mümkün değildi.

Son futbol maçı yarındı. O zamana kadar onu görmek için beklemek zorundaydım. Onunla bir gece geçirmek istedim. Çaresizce. Belki yarın gece?

Bir motor yaklaştı. Sally havladı ve dışarı koştu. Belki de çocuklar partiyi buraya getirmeye karar vermişlerdi. Ellerimi sildim ve

kontrol etmek için dükkan kapılarını açtım. Isıtıcıdan uzaklaştıkça nefesim kesiliyordu.

Emery içeri girdi.

Dudaklarımı geren sırtış tüm yüzümü kaplamak zorundaydı. Acınacak haldeydim ama umurumda bile değildi.

Dışarı çıktığında beni gördü. "Uğramamı sorun etmiyorsun, değil mi?"

Benim evimdeydi. Benimle yalnızdı. "Hiç de değil. Dükkanı kapatayım."

"Bölüyor muyum?"

"Hayır. Ben de tam bitiriyordum. İçeri gelsene." Kalçalarını saran siyah polar ceketini ve alt yarısını örten siyah yoga pantolonuyla arkamda dolaştı. "Bırakma işi nasıl gitti?"

"Güzel. Henry orada olmadığın için mutlu görünüyordu, bu yüzden sorguya çekilmedim."

"Yarın için para biriktiriyor."

Kıkırdadı. Aletlerimi kaldırdım ve atılan yağı imha etmek için şehre götüreceğim zula ekledim. Onu kollarıma almak, tozluklarını indirmek ve tezgahı iyi bir şekilde kullanmak istedim. Ama yağlıydım ve kıyafetlerini mahvetmek istemiyordum.

Etrafta dolaştı ve saman kesmek için kullandığım traktörü incelemek için durdu. Kışa hazır hale gelmeye yakındı. Çukur kazma makinesinin yanında durdu ve başını eğdi. Elini kazıcının üzerinde gezdirdi. Gergin enerjisi onu terk etmemişti. Gecemi böldüğünü düşündüğü için miydi? Yoksa benim evimde olduğumuz için mi?

Hazır olduğunda benimle konuşacağını umuyordum.

İşim bittiğinde ona döndüm ve ellerimi uzattım. "Duş almam lazım."

Başını salladı ama hareket etmedi.

Onun üzerinde yükselene kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. "Seni kirletmeden sana dokunamam."

İçindeki gerginlik boşaldı ve gözlerinde şakacı, flörtöz bir bakış belirdi. "Oh. Bu çok kötü."

"Ama duşta işim bittiğinde..." İşte oradaydı. Gerginlik. Geri çekilmedim. "Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

"Oh, hayır. Senin yapmanı istiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bir gecelik çanta hazırladım. Bu çok mu küstahça?"

Bunu planlamıştı. Benim evimde benimle olmak için. Geldiğinde de aynı sırtışı takınıyor olmalıydım. "Burada kalmak istemene aldırmayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Duruşunu değiştirdi. "Geçen sefer seni geri çevirdim. Burada kalmanın hâlâ büyük bir mesele olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle. Bunu seks yaparak kutlamalıyız." Sevinçle ona doğru uzandım ve elimi geri çektim. "Önce duş al."

Dükânı kilitleyip Emery'yi eve götürürken Sally de gece yatmak için ahıra koştu.

"Rahatına bak." Neredeyse ona kendini evinde hissetmesini söyleyecektim. Dilimden doğal bir şekilde dökülürdü ama bir gece kalacağı için gergindi.

Eninde sonunda oraya varacaktık. Umuyordum.

Banyoya girip soyundum ve kıyafetlerimi bir yığının içine attım. Su açıkken ısınmasını bekledim ve seramik karolara baktım. Emery'nin burada kendini evinde hissetmesini istiyordum. Çocukların burada kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyordum.

Aşık mıydım?

Çok uzun zaman olmuştu. Teagan'ı sevdiğimi sanmıştım. Onun için hissettiklerim lisedeki kız arkadaşım için hissettiklerimin çok ötesindeydi. Ama Emery için hissettiklerim Teagan'la yaşadıklarımın ötesine geçiyordu.

Belki de Teagan'ın hamileliğinin stresi, duyguların hatıralarının önüne geçti. Heyecan. İyimserlik. Yükümlülük. İlişkimizin çözüldüğü şey buydu. Onu anneme karşı savunmak. Evlilik hakkında çok fazla konuşmamışken hamile kalmanın stresi. Hamileliğin yürek burkan endişesi. Ve sonrasında, terk edilmişlik hissiyle baş başa kaldım.

Teagan'ı sevmemiş miydim? Bu yüzden mi bizim için savaşmamıştım? Kızımız öldükten sonra aramızda anılardan başka bir şey kalmayacağını biliyor muydum?

Tekrar o adam olmak istemiyordum, kontrolden çıkmış ve bunu kabul etmek istemeyen. Ama Emery ile güven duygusu vardı. Düşüncelerini ve korkularını benimle paylaşıyordu. Ben de aynısını onunla yapmak istedim. Ama aynı zamanda güzel zamanlar da istiyordum.

Duşa girdim ve temizlendim. Kirli su giderin etrafında dönüyordu. Tıraşla zamanımı boşa harcamadım. Çatımın altında gece çantası olan seksi bir kadın vardı.

Ilık sprey yüzüme vuruyor, son şampuanı da duruluyordu ki, kapım belli belirsiz çalındı. "İçeri girebilir miyim?"

Bir an donup kaldım. Düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdı. Bununla ilgili fantezilerim vardı. "Kesinlikle. Bir sorun mu var?"

Sanki evdeki tek canlı biz değilmişiz gibi içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Bir sorun yok. Sadece size katılabileceğimi düşündüm."

Suyu açık tuttum ve duş duvarına yaslandım. Onun tereddütüyle etrafına bakmasını izlerken kan hızla kasıklarına doğru yöneldi. Emery gergin olabilirdi ama kararlıydı.

Onun korkusuz yanını ortaya çıkarmam hoşuma gitti. Eski sevgilisi yüzünden mi bastırmıştı? Yoksa hayat yoluna mı çıkmıştı ve ben ona benimleyken sadece bir anne ya da hemşire değil, kendisi olabileceğini mi hatırlatmışım?

Sebebi ne olursa olsun, ben duş kapısından onu izlerken soyundu.

Bu evi inşa ederken, içinde büyüdüğüm kapalı eski çiftlik evinin tam tersi bir açık konsept istemiştim. Benim evimde oturma odası mutfığa, her iki oda da yemek odasına akıyordu. Küvet ve duş ayrıydı ve duş banyonun geri kalanından ayrı değildi. Seramik karo alanın tamamen şeffaf olan büyük bir panel kapısı vardı.

Emery'nin teninin her santimini açmasını izlemek için mükemmel.

Benimle birlikte spreyin altına girmek için can atıyormuş gibi kıyafetlerini savurmadı. Her bir parçayı düzgünce tezgâhın üzerine koydu. Pantolonunu ve iç çamaşırlarını da aynı şekilde, çoraplarıyla birlikte yığının üstüne koydu.

Bakışlarını bana doğru kaldırdı ve berrak yeşil gözlerindeki güvensizlikten hoşlanmasam da hareket etmedim. Vücudunu içime çekmemi izlemesine izin verdim. Tıpkı emin olmadığı o dolgun göğüsleri gibi. Bir zamanlar ne kadar diri olduklarını asla bilemeyecektim ve umurumda da değildi. Onlar onun memeleriydi ve ben onların tadına bakmalı ve dokunmalıydım.

Yemyeşil kıvrımlarına baktıkça ereksiyonum daha da sertleşti.

Daha önce karnının bir kısmından kaka olarak bahsetmişti ama neyi beğenmediğini anlayamamıştım. Benimkini mükemmel bir şekilde saran olgun ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Ben kendimi fayansa yaslayıp arkamdaki duvara karşı ona vururken onu koruyacak ete ve kaslara sahipti.

Parmağımı büktüm ve onu yanıma çağırdım. "Buraya gel."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bakışları son birkaç dakikayı tersine çevirip giyinmek istercesine sağa sola savruldu. Ilık suyun oluşturduğu sisli pus, görüşümü maskeliyordu.

"Em, benimle duşa gir."

Sanki itilmiş gibi öne doğru sıçradı. Ayağının altındaki gri paspasa takılıp düşmüş olmasından endişelenerek kendimi sabitledim. Kapıya kadar geldi ve kendini içeri bıraktı. Nihayet.

Gerginlik vücudundan yayılıyordu. Onu rahatlatmanın bir yolunu biliyordum ama işe onu suyun çağlayanına çevirerek başladım. Nora'nın bana doğum günüm için aldığı doğal sabunu aldım ve ellerimde köpürttüm. Vücut yıkamay seven biri değildim ama öyle olsaydım Emery benim gibi kokardı ve şeftali ve krem kokusunu örtmek istemedim.

Omuzlarından başladım, gergin kaslarını yoğurdum ve sırtına doğru ilerledim.

Başını boynuma yasladı ve inledi. "Uzun zamandır sırt masajı yaptırmamıştım."

Bir anda, planladığım her şeyi değiştirdim. Bu an kendimi tutmamı gerektiriyordu. Dizlerimin üzerine çöküp çığlıkları duvarlarda yankılanana kadar onu yalamayacaktım. Ayaklarım altımdan kayacak diye endişelenmemi gerektirecek kadar sert boşalana kadar ona vurmuyordum.

Daha fazla köpürttüm ve kemiksiz ve uysal olana kadar onu ovmaya devam ettim. Suyu kapattığımda şaşkın bakışları benimkilere sıçradı.

"İki şey var," dedim gözlerindeki soruyu yorumlayarak. "Bir, sana uzun zamandır gecikmiş olan masajı yapmak istedim. Ve ikincisi, ne yazık ki, burada sana ne kadar batmak istesem de, septik sistemin tüm sudan geri tepmesini istemiyorum."

"Bu hiç seksi olmazdı."

"Tam bir ruh hali katili," diye kabul ettim ve bir havlu kapmak için duşun kapısını açtım. Hava o kadar buğuluydu ki banyoda yağmur yağmaya başlayabilirdi. Ona büyük boy havlumu verdim. Annem yaratıkların konforuna inanmazdı, bu yüzden evime taşındığımda en kabarık havluları ve en yumuşak çarşafları almak için elimden geleni yapmıştım. Şimdiye kadar onlar için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu kadını şımartmak istedim. Barda ona asılan başka bir adam tarafından korkutulabilecek bir kadın. Dedikoduları dinleyip benden uzaklaşabilecek bir kadın. Kalbinin etrafına duvarlar örmeye hakkı olan ama beni içeri alan bir kadın. Bunu hafife almıyordum.

Dolaptan bir havlu daha aldım ve belime bağladım. Bir saniyemi ayırıp onun kendi etrafına sardığı havluya ekledim.

"Duşta seks yapacağız." Havluyu omuzlarına doğru salladım, o da saçlarına doladı. "Ama masajı yatağa taşımak istiyorum."

Daha çok, onu yatağında istiyordum. Evime bir gece çantasıyla gelirdi. Banyoya gelmişti. Yine de, sinirlerim midemi bulandırıyor. Geri çekilebilirdi ve bu kabul etmek istediğimden daha fazla acı verirdi.

* * *

Emery

Şimdiye kadar dokunduğum en büyük, en yumuşak havluya sarılmıştım. saçıma dolamıştım. Havlular paspaslarla uyumluydu. Çelik grisi. Peluş ama erkeksi.

Ve bu banyo. Boşanırken kaybettiğim ev güzeldi. Bismarck'taki milyon dolarlık ev geniş ve lüks bir yerdi. Ama Henry'nin başka bir doktordan aldığı kısmen mobilyalı bir evdi. Bana ait değildi. Mobilyalar benim seçtiklerim değildi ve evdeki zamanım mümkün olduğunca çocuk dostu hale getirmeye çalışmakla geçmişti.

Çocukları Holden'ın evinde koşarken hayal ettim. Hepimiz sığacak mıydık? Kısmi bir ikinci kat vardı. Belki bir banyo daha. Üst katta kaç yatak odası vardı? Kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirdim.

Ama hayal etmesi kolaydı. Hem de çok kolay. Adam. Mülk. Hayvanlar.

İlk defa, Holden'la çıkmaktan daha fazlasını düşünmeme izin verdim. Ya ona kalbimle güvenirsem? Ya işler yolunda giderse? Ya Henry'yle yaşadıklarım Holden'la kurabileceklerimin yanında soluk kalırsa?

Korku düşündüğüm gibi yükselmedi. Holden'ın yatak odasına girdiğimde de uzak durdu.

Soğuk hava ıslak tenimi serinletti ama o arkamda sıcak bir duvardı. Holden'ın yatak odası da banyo gibiydi. Gri tonlarında yapılmış bu oda erkeksilik ve rahatlık yayıyordu. Birkaç yastıklı büyük bir yatak ve

Kalaylı yorgan, yatağın kutusuyla uyumlu gri tonlu ahşaptan yapılmış komodinlerle çevriliydi. Perdeler pencere çerçevesine gömülmüştü ve kalındı, sanki içeri bir ışık huzmesi girmeden önce Holden'ın iznine ihtiyaçları varmış gibiydi.

"Bu çok güzel." Yatağa gittim ve yatağa uzandım. Havlular gibi o da lüksten kaçınmamıştı. Bu yatakta yatmak cennete dalmak gibi bir şeydi. "Vay canına."

"Annem sevmezdi... O yapmazdı..." Bir elini ıslak saç tellerinin arasından geçirdi. "Evin içinde neler olup bittiğiyle ilgilenmezdi. Nora'yla çok şey yaptık ama evden ayrıldığımızda sahip olduğumuz tüm eşyalar çocukken sahip olduklarımızla aynıydı, tabii Nora ya da ben kendimize bir şey almadıysak." Bir omzunu kaldırdı. "Ya da annemin erkek arkadaşlarından biri ona bir şey verdi."

Bakışları yatakta takılı kaldı. Birkaç adım arkamdaydı ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Onunla birlikte büyüyen insanlar her şeye sahip olduğunu düşünürdü. Ve çok şeye sahipti. Ama çocukluğun en temel unsuru olan ebeveyn desteğine sahip değildi. Koşulsuz sevgi. Verdi ama karşılığını alamadı.

Ellerimle yüzünü çerçeveledim. Karşımdaki adam kaygısız bir hayat yaşayan bir playboy değildi. Kız kardeşinin yetişmesine yardım etmiş, önemseydiği insanları onu desteklemesi gereken annesine karşı savunmuş bir adamdı. Ailesini önemsiyordu. Beni önemsiyordu. Ve çocuklarımı önemsiyordu.

Bu bir bağıllık fobisi değildi. Bu, hayatındaki herkese sıkı sıkıya bağlı olan ama bu duyguya karşılık vereceklerine dair hiçbir beklentisi olmayan biriydi. Kızını kaybetmişti ve fırtınayı birlikte atlatacağını düşündüğü kişi kendi cankurtaran salına binmiş ve kürek çekerek uzaklaşmıştı.

"Sen harika bir insansın," diye mırıldandım. "Güzel bir yatağım olduğu için mi?"

Ona şakacı bir gülümseme attım ve havlusunu çektim. O ereksiyonla zaten pamuk ipliğine bağlıydı. "Yatak için seni çok beğeniyorum." "Biliyordum."

Beni yatağa doğru sıkıştırdı. "İşte gerçek sebep bu. Hiç kimseyi davet etmedim. Beni yüksek iplik numaram için değil, ben olduğum için istediklerini bilmek istedim."

Beni geriye yatırıp parmağını havluma doladığında kıkırdadım. İki havluyu da üzerimden çıkardı ama beni karnımın üzerine çevirdi. Bir çığlık attım ve

Ağırlığı yanıma yerleşene kadar kıcımlın sallanmasından bir milisaniye bile endişe etmedim.

İri, sıcak elleri yanlarımı okşuyor, gıdıklamaktan çekiniyordu. "Duşta sana pek masaj yapamadım."

Buraya masaj için gelmemiştim ama bu güzel bir bonus oldu. Ellerini üzerimden çekemiyor gibi görünmesi daha da güzeldi.

Sırtımdaki sıkı düğümleri ovarken gözlerimi kapattım ve ıslak saçlarımı unuttum. Üşümem gerekirdi ama beni yeterince sıcak tuttu ve yorganın içinde eridim.

Tanrım, bu yatak çok rahattı.

Beni hafif bir uykuya daldıramadan eli bacaklarımın arasına kaydı.

Dokunuşu kalçalarımın arasından seken bir enerji şimşeği gönderdi. Omzumun üzerinden baktım ve kaşlarımı çattım. "Bu sırt masajıyla birlikte mi geliyor?"

Bir parmağını ıslaklığın içinde ileri geri kaydırırken ateşli bakışları benimkilerle buluştu. "İstedğin her şeyle birlikte gelir."

Vücudu benimkinin yarısını kaplayacak şekilde yanıma doğru uzandı. Elinin yarattığı sürtünme kıcımlı havaya kaldırmama ve ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı birkaç santim daha açmama neden oldu.

Ona dönük değildim ama bu pozisyonun samimiyeti . "Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum, Em."

"Sorun bende değil, sende." Beni kızdırmaktan daha fazlasını yapmasını sağlamak için kıpırdandım. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Alçak sesle kıkırdaması içime doğru gürledi. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" "Bu tanıştığımız gecenin daha yavaş, daha şenkenceli bir versiyonu." "O gece sana sarılmak istedim," dedi.

Gözlerimi açtım. Yüzlerimiz birbirine yakındı. Nane ve fesleğenli sabununun yumuşak kokusu etrafımı sarmış, şampuanının viski fiçısı kokusuyla karışmıştı. Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi. "Ben de sarılmak istedim. Sonrasında ne olacağından emin değildim ama ayrılmak istemedim."

"Maç gününe kadar her gece seni düşündüm." Kalçalarımı salladığım sabit vuruşlarla klitorisimin etrafında dolaştı.

"Seni düşünmemeye çalıştım." Elinin içine doğru bastırdım ve o da bir parmağını usulca içeri sokarak beni ödüllendirdi. Ellerini çok iyi kullanıyordu. "Bunun diğer kızların sahip olduğu ve benim bir geceliğine sahip olduğum bir fantezi olduğunu düşündüm." Tüm doğru noktalara aynı anda dokunduğunda uzun bir inilti çıkardım.

"Seni tıpkı ilk gecemizdeki gibi arkadan becereceğim. Tek fark, arada kıyafet yok ve ben her şeyi görebileceğim." Son kısmı neredeyse homurdanarak söyledi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Zirveye doğru ilerliyordum ama onun sesi beni sabitledi. Aynı tempoda devam etti. "Ve sonrasında seni tutacağım. Gitmene izin vermeyeceğim." Kendini dizlerine kadar kaldırdı. Kıçımı daha yukarı kaldırdım, orgazmıma kafa üstü çakılmak üzereydim. "Gitmen gerekmedikçe, ama bu seni nerede bulacağımı bileceğim."

"Oh, Tanrım, Holden!"

Doruk noktama fırladım, o uzun bir orgazmı ikna ederken bir şekilde ellerimin ve dizlerimin üzerinde durdum. Onunla geçirdiğim her seferde nasıl rekor kırıyormuşum gibi hissedebiliyordum? Daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı, daha önce hiç bu kadar uzun sürmemişti ve daha önce hiç bedenimi terk edip atmosfere yelken açmamıştım.

Ama yaptım ve o beni tuttu. Her yanımdaydı, beni tüketiyor ama aynı zamanda özgür bırakıyordu.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirmeden önce aşağı inme şansım olmadı. Sıkışık bir arka koltukta değildik ve ben de saklanmamıştım. Her ortadaydı ama o hepsini daha önce görmüştü.

Geniş kafası girişime doğru itildi ama aniden kayboldu. "Kahretsin. Üzgünüm, kahretsin." Elleri kalçalarımı kavradı, parmakları vücudunun içinde bir savaş yürütüyormuş gibi kazıyordu. "Prezervatif almayı unutmuşum."

"Yani... Boşandıktan sonra hap kullanmayı hiç bırakmadım." Döngümün ne zaman olacağını ve daha hafif olacağını bilmenin ne kadar güzel olduğunu anlatarak Holden'ın canını sıkmadım. Şu anda farklı nedenlerden dolayı doğum kontrol hapı için minnettardım.

Şaşkın sessizliği, durumu yanlış anlayıp anlamadığımı merak etmeme neden oldu. İnsanlar onun hakkında o kadar çok konuşuyordu ki, klinikte çalışırken herhangi bir cinsel sorunu da duymuş olacağımı düşündüm. Küçük kliniklerde gizlilik bir yere kadar.

Kalçamı okşadı. "Bir şey kullanmalı uzun zaman oldu. Ve kontrollerimi yaptırıyorum."

Omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim. Konuyla hiçbir olmayan ve her şeyi zonklayan ereksiyonuyla ilgili olan gerginlik yüzüne kazınmıştı. "Yap şunu."

Parmakları tenimde sıkılaştı. "Emin misin?"

"Eminim."

Ne başka tarafa baktı, ne de hevesle içime daldı. Yavaşça içime girdi, tüm zevk merkezlerine baskı yapana kadar beni santim santim doldurdu. Bu başlı başına bir ön sevişme biçimiydi.

İçime tamamen oturduğunda, kendini üzerime bıraktı. Derin bir inilti onun ve benim içimde yankılandı. "Çok iyi hissediyorsun."

Güçlü bir kol mengene gibi belime dolandı ve diğer eli yanımdaki yatağa bastırdı. Ne olduğunu anlayamadan tekrar tükendim, ama bu sefer farklıydı. Bu, yakalanmayacağımızı umduğumuz arka koltukta ayaküstü bir sevişme değildi.

Kendimi ona verdim ve o da aldı. Hükmetti. Bu sadece bizim biz olmamızdı. Ben yalnız, boşanmış bir anne değildim, o da rutin olarak kadın tavlayıp her seferinde farklı biriyle yoluna devam eden bir adam değildi.

İçime girip çıktı. Kollarım titriyordu. Omuzlarıma öpücükler kondurdu ve tırnakları hassas tenimi lezzetli bir şekilde sıyırdı.

"Çok iyi," diye mırıldandı.

Onun tarafından doldurulduğum, onun tarafından kuşatıldım ve parmağını hafifçe klitorisime geri yerleştirdiğinde ona teslim oldum.

Serbest kalmaya yakın olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu; doruğa ulaşmasını engelleyemiyordum. "Holden!" Seks sırasında bağırma özgürlüğünün tadını çıkarıyordum. bir şekilde patlayan ecstasy.

Kolu sıkıca kenetlenene ve yüzünü enseme gömene kadar kalçalarını arkamda çevirmeye devam etti. Birkaç sert hamleyle kaskatı kesildi ve sıcak salgısı içimi doldurdu.

Ona kilitlenmişim, onun zevkini kendi zevkime katıyordum. Her nabzını, her titreyişini hissediyordum, ta ki sarkıp ikimizi de aynı tarafa yatırana kadar.

"Beni yanlış anlama," diye gürledi arkamdan. "Pikapta yaptığımız şeyi sevdim, ama bu oldukça harikaydı."

Kıkırdadım ve ona sarıldım. "Katılıyorum."

Azalan ereksiyonu sırtıma bastırıyordu. Daha yeni duş almış olmamıza rağmen muhtemelen temizlenmemiz gerekecekti ama ikimiz de yataktan kalkmak için bir hamle yapmadık.

Bir parmağını yan tarafımda gezdirdi. Başımı onun sert pazularına yasladım. Birlikte yattık.

Elini kalçamın üzerine koydu. "Seni yarın gece kalmaya davet etmek için çok mu erken?"

Gülümsedim ve elimi onunkinin içinden geçirdim. "Yalan söyleyip bunu düşüneceğimi söyleyebilirim ama evet, yarın da kalmak isterim." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Ayrıca, benden daha fazla televizyon programı izlediğini duydum."

Güldü ve bana daha sıkı sarıldı. "Önce yatak takımım, şimdi de yayın servislerim mi? Kalbine giden tek yol bu mu?" Gülümsemesi sanki söylememesi gereken bir şey söylediğinden endişelenmiş gibi duraksadı.

Parmaklarını sıktım. "Bu iyi bir başlangıç ama senin başka avantajların da var."

Burnunu boynuma soktu ve beni ürpertti. "Mm. Önümüzdeki birkaç gece bu avantajlar üzerinde çalışmam gerekecek."

Bekleyemedim.

On dokuz



Holden

Son futbol maçı oynanmıştı. Takımımız kazanmıştı, ama ne yaparsak yapalım, Stetson ve ben maçtan sonra çocuklarla bir pizza partisi planlamıştık.

Stetson, Rattler'ın yerindeydi. Partiyi Shawn ve Remington'la birlikte ayarlamıştı ve onlardan biri Stetson'la içeride buluşmuştu. Çocukları ve ebeveynleri bizim için kordon altına alınmış arka bölüme yönlendirmek için hostes standının yanında oyalanıyordum.

Landon henüz ve geleceğinden de emin değildim.

Maçtan sonra Landon heyecanla babasına lütfen gidebilirler mi diye sorduğunda fark etmemiş gibi davranmıştım. Henry'nin kaşlarını çatarak Emery'ye nasıl ters ters baktığını. O da ellerini kaldırdı. Dudak okuyamıyordum ama sanki "*Sana bundan bahsetmiştim*" gibi bir şey söylemiş gibiydi.

Öyle olduğundan şüphem yoktu. Henry'nin, parçası olmaktan keyif aldığı bir gruba dahil olmak isteyen bir çocuğun heyecanını ciddiye aldığından şüpheliydim.

Tanıdık bir Suburban geldi ve telefonum Emery'den gelen bir mesajla çaldı. **Henry ve Jenni çocukları getiriyor ama Henry çok kızgın. Gitmesem daha iyi olur, böylece bunun sen-ben meselesi olduğunu düşünmez. Bu partinin futbolla ilgili olmasını istiyorum.**

Sinirimi yuttum. Henry için konu futbol olamazdı. İçgüdüsel olarak bu özelliğini biliyordum. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı.

Kariyerini bu şekilde seçmişti. Emery bana evliliği hakkında yeterince şey anlatmıştı. Uyumlu olan oydu. Henry tıp fakültesine gitmek istiyordu, bu yüzden kariyerini onunkine göre ayarlamak onun işiydi. Henry daha fazla çocuk sahibi olmak istiyordu, bu yüzden daha fazla çocuk sahibi olup da hayatta istediklerini nasıl yapacağını bulmak onun işiydi. Henry dalga geçmek istiyordu, bu yüzden çocuklar için parçaları toplamak onun işiydi.

Ama Emery artık itaatkâr değildi ve ben de onun üzerinde bir etkisi olmadığını hatırlatmak için partide olacaktım.

Landon diğerlerinin önünde kapıdan içeri koştu. "Hey, Koç B!"

Ona bir beşlik çaktım ve kalabalığı işaret ettim. "Git ve diğer herkes için bir kabin seç."

Henry içeri girdi, burun delikleri alevlendi ve bakışları Rattler'ın açık kiriş çalışmasını ve zevkli modern batı dekorunu inceledi. Sanki mekanda bir kusur bulamadığı için daha da sinirlenmişti.

Avery babasının etrafından dolandı. "Poppy ve Pittance nasıllar?" "Adam her zamanki gibi huysuz ve kız da onu kızdırmaktan hoşlanıyor."

Avery kıs kıs güldü. Pittance huysuz bir at değildi ve şakaya dahil olmak hoşuna .

"Ho-den." Riley kollarını bana doğru uzattı. Ne yapacağımı bilemedim. Bu, bir bebeği kucağıma almakla karşı karşıya kaldığımda donup kalan geçmişim değildi. Babasıyla birlikteydi ve ona çocuklarını alıyormuşum gibi hissettirerek işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum. Jenni'nin gözleri bile kocaman olmuştu. Dikkatli davranmak zorundaydım.

"Hey, ufaklık." Tombik ellerine iki kere çakarak garip bir hareket yaptım. "Maçta tezahürat yaptığını duydum." Burnuna bir şaplak attım. Kıkırdadı ve babasına doğru kıvrıldı. Kriz önlendi.

Henry'nin yüzündeki karanlık ifadeyi fark edene kadar.

Kahretsin. Afton'u aradım. Jenni'nin elini tutuyordu.

"Yoksa kardeşine tezahürat yapan sen miydin?" diye sordum. Sırıttı ve eskiden iki ön dişinin olduğu yerde bir boşluk olduğunu gösterdi. Sahte bir nefes verdim. "Biri dişlerini çalmış."

Kıkırdadı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Dün gece ikisini de kaybettim ve diş perisi bana her bir diş için beş dolar verdi!"

Bugünlerde fiyatlar bu kadar mı? Tek alabildiğim *kanı temizlemektir, tamam mı?* Ama Nora ne zaman dişini kaybetse ona birkaç çeyreklik bırakırdım.

"Yani duyduğuma göre satın alıyormuşsun?" Şaşkın bakışlarına güldüm. "Hayır, bizden. Sanırım Landon senin standını seçti. Keyfinize bakın."

Henry çocukları da yanına alarak restorana daldı. Olay çıkarmadığı için minnettar olarak oyuncular ve aileleriyle kaynaştım. Birkaçıyla mezun olmuşum. Stetson birkaçıyla daha aynı okula gitmişti. Diğer aileler de kasabaya taşınmıştı ve bu akşam bize biraz sohbet etme şansı verdi. Normal küçük kasaba işleri. Landon beni işaret edene kadar Henry'den uzak durdum.

"Bizimle yiyebilir misin, Koç B?"

Jenni'nin gözleri perma geniş miydi? Henry'önünde yarısı yenmiş bir dilim pizza vardı. Shawn o pizzanın lezzetli için Chicago'da çok uzun süre yaşamıştı. "Yapamam, dostum. Ben ev sahibiyim."

"Antrenmanlar bittiğine göre Salı ve Perşembe günleri geliyor musun?"

Bütün gözler benim üzerimdeydi; çocuklar ve ebeveynler. Çömeldim. Landon bank koltuğunun kenarındaydı, arkadaşlarını ziyaret edebilmek için neredeyse kabinden dışarı sarkıyordu. Zaten benim oturabileceğim bir yer yoktu.

"Annenle konuşmam gerekecek."

"Oraya ne sıklıkla gidiyorsun?" Henry sordu, bakışları hesaplıyordu. "Pek değil," diye cevapladı Avery dalgın bir şekilde, elindeki peynir dizisi.

Ona ücretsiz binicilik dersleri vermiştim ama ona borçluydum.

Remington, Stetson ve benim sık sık kullandığımız büyük yuvarlak masanın üzerindeki zulaya eklemek için bir pizza daha taşıyarak yanımızdan geçti. "İşte esas adamımız," dedi yaklaşırken. "Buranın şimdiye kadar gördüğü en büyük partiyi vermeyi sana ve Stetson'a bırakıyorum."

"Bunu biliyorsun." Arkamı döndüğümde Henry'nin gözlerindeki kıskançlık parıltısını yakaladım. Büyük adam olmaya alışkındı, ama Rattler's'da insanlar bana bakıyordu. Ben ve Stetson, ama Stetson Henry'nin eski karısıyla çıkmıyordu. Başka bir gün olsa Henry'nin umurunda olmazdı. Ama rekabetçi ve belki biraz da egoist olmadığı için cerrah olmamıştı.

Ve tabii ki Holly'nin öğle yemeğine gelmek için seçtiği saat de buydu.

"Holden!" diye seslendi, kollarını iki yana açarak restoranın dolu olduğu belli olan bana doğru yürüdü. "Burada sürekli sana rastlıyorum." Sarılmasını engellemek için tam zamanında ayağa kalktım, ona sadece tek kollu hızlı bir sıkışma verdim. Hâlâ arkadaşım sayılırdı ve yanlış bir şey yapmamıştı.

Henry'nin benden şüphelenmesini sağlamaktan başka.

Landon'a "Hemen döneceğim," dedikten sonra dönüp Holly'yi açık bir kabine doğru yönlendirdim. "Ne var ne yok?"

Etrafına bakındı. "Öğle yemeği için Sienna'yla buluşacağım. Burada neler oluyor?"

"Futbol takımımızın son maçı. Stetson ve ben onlara pizza ısmarlayacağız."

"Çok nazıksınız." Kabinine çöktü ve pencereden dışarı baktı. "Onu almam gerektiğini biliyordum, yoksa geç kalacaktı." Bana sırtıttı ve restoranı taradı. "Hâlâ o kızla görüşüyor musun?"

"Emery? Emery mi? Evet. Konuştuklarım onun çocukları ve eski ."

"Oh, kahretsin." Sesini fısıltıya düşürdü. "Bu onun eski sevgilisi mi? İkiniz iyi misiniz?"

"Hayır. İster inan ister inanma, benden hoşlanmıyor."

Güldü ve Henry'nin her şeyi fark ettiğini anlamak için bakmama gerek kalmadı. "İnanması zor, Holden. Git o zaman. Her türlü yanlış fikre kapılacak ve ben ilişkileri mahvetmek için burada değilim."

"Sonuçlara atlayan kişi o olmamalı, ama teşekkürler."

Kabinden dışarı eğildi ve kapüşonumun kolunu yakaladı. "Stetson'a Krystal'ın Sienna'yı taciz ettiğini söyler misin? Ona söylemiyor ama Krystal tuhaflaşmaya başladı. Sienna onu iki kez evinin önünden geçerken gördüğünü sanmış."

Stetson'ın pisliğine bulaşmak istemedim ama o da bana çok benziyordu. Kimseye söylemeden her şeyi atlatırdı. "Sienna'nın Krystal'ın başka neler yaptığını düşündüğünü bana bildirir misin? Ayrıca polise başvurması gerekirse onu destekleyeceğimizi de söyle."

Başını salladı. "Ben de ona aynısını söyledim. Bu saçmalık için çok yaşıyoruz ve ne kadar erken keserse o kadar iyi. Ama Stetson bunu benden duymazsa, sorun olmaz."

"Onunla konuşacağım."

Landon'ın standına yaklaştım ama Henry'nin bakışları pek de hoş değildi. Landon gitmişti, muhtemelen on çocuğun etrafını sardığı masada başka bir çocuğun video oyunu oynamasını izliyordu. Ama Afton elinde tabağıyla dışarı çıkıyordu. "Daha pizza var mı?"

Jenni onunla gitmek için dışarı çıkıyordu ama durdu ve benden Henry'ye baktı.

"Gidip bakalım." Henry'ye bakmaya zahmet etmedim. Yüz ifademde gördüğü her şeyi ona meydan okuduğum şeklinde yorumlayacaktı ve yapmak istediğim son şey Emery'yi benimle tanıştığına pişman etmektir.

* * *

Emery

"Peki sonra ne oldu?" Parmaklarımı Holden'ınkilerin arasından geçirdim. İkimiz de sırt üstü yatıyorduk ama başım onun omzundaydı ve tavandaki gölgelere bakıyordum. Teknik olarak Pazar günüydü ama biz hâlâ uyanıktık.

Bir gösteriyi bitirmeye çalışmıştık ama ben kendimi çıplak ve onun kucağında bulmuştum. Sonra yatak odasına geçtik ve şimdi seks sonrası sadece konuşuyorduk. Bu, evliyken kanıksadığım bir şeydi. Gece geç saatlere kadar konuşabildiğimiz anlar. Programlarımız araya girmişti. Çocuklar gecenin her saatinde uyanıyordu. Kaybolmasına izin vermiştik. Ama Henry buna geri dönmek yerine başka birini bulmuştu. Düşüncenin bu kadar nötr hale geldiğine inanamıyordum. Öfkeyi, aramaya kalksam, hâlâ orada olurdu ama zayıftı ve

soluyor. Hiçbir amaca hizmet etmiyordu.

Uzun parmaklarını benimkilerin etrafında doladı. "Afton'un daha fazla peynirli pizza almasına yardım ettim ve geri kalan zamanda Henry'yle konuşmak zorunda kalmadım. O adam benden hoşlanmıyor."

"Sorununun ne olduğunu bilmiyorum." Henry sinirli duygularıyla başa çıktığı ve bunların çocuklara yansımalarına izin vermediği sürece bunu görmezden gelebilirdim. Ama içimdeki önseziden kurtulamıyordum. Henry Fargo'da işe alınmıştı ve daha yüksek maaşlı bir iş olacaktı, ama Fargo'daki aynı hastanede asistanlık için seçilmediği için Bismarck'a taşınmıştık. Henry kin tutardı. "Stetson ne olacak? O da kötüleşecek mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Krystal yıllar geçtikçe daha öngörülemez oldu ve bu durum onlar çıkarken daha da hızlandı."

"İyi ki Holly onun gibi değil. Eğer biri beni gözetlemek isteseydi, onu işe koymayı tercih ederdim. Çiçek tarhlarını temizleyebilir ya da garajdaki kutuları açabilirler."

Kıkırdarken vücudu titriyordu. "Seni takip edeceklerse, yiyecekleri taşımaya yardım edebilirler mi?"

"Yiyecekleri alabilir ve tüm kirli alışveriş alışkanlıklarımı öğrenebilirler." Güldüm, ciddi konularda mizahı önemsemediği için minnettardım. Birçoğumuz sağlık hizmetlerinde çalışırken bu şekilde hayatta kalıyorduk. "Hayır, komik olmadığını biliyorum. Holly'nin arkadaşının uğraştığı şey yerine Henry ile olan sorunları tercih ederim."

Bir nefes verdi. Holden görmesini istediğimden fazlasını görmüştü ve az önce söylediklerimden sonraki ağır sessizlik bana Henry'nin kindar olabileceğini düşündüğünü söyledi.

Ama beni aldatmış, satmak için beni ve çocukları evimizden taşınmaya zorlamış ve kazandığı parayı hak eden bir adam için mümkün olması gerekenden daha düşük bir nafaka ödemesi ayarlamıştı. Yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Holden'a doğru yuvarlandım. "Ee, Cadılar Bayramı. Planın var mı?"

"Genelde bara giderim ve kostümlerin örtmediği tüm tenlere göz atarım ama kendi yaramaz hemşireme sahip olmayı umuyorum."

Kendimi açık bir hemşire kostümü içinde hayal etmeye çalışarak güldüm. "Pazartesi sabahı önlüğümü giyerken bunu aklımda tutacağım. Yapabileceğim en iyi şey ortopedik ayakkabılar yerine düz ayakkabılar giymek."

"Konuşmaya devam et bebeğim, sabaha yürüyemeyeceksin."

Göğsüne vurdum ama yine de gülümsedim. Ne olursa olsun beni seksi hissettirmenin bir yolunu bulmuştu. "Şaka mı şeker mi oynamaya gitmek ister misin? Annem burada kalacak ve ben çocuklarla mahallede dolaşırken şeker dağıtacağını söyledi."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Başımı kaldırdım. Karanlıkta onu pek göremiyordum ama ciddi olduğunu bilmem gerekiyordu. Bir barın Cadılar Bayramı partisine gitmek yerine Riley'yi ve belki de Afton'ı taşıyacaktı çünkü yorulmuşlardı ama pes etmeyi reddediyorlardı. "Gerçekten mi?"

"Ciddiyim. Neredeyse on yıldır bundan kaçınıyorum ama eskiden Nora'yı şehirde gezdirmeyi severdim. Tüm kostümleri görmek. Çocuklar çok zeki. Nora mezun olana kadar arkadaşlarıyla şaka mı şeker mi yapardı."

"Bu bir randevu o zaman?" "Bu bir randevu."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de gözlerimi , artık uyuyacağımı düşündüm ama göğsü yanağımın altında sanki şöyle diyecekmiş gibi gerildi

Bir şeyler. Bekledim ama konuşmadı. Göz kapaklarım kapandı ve aynı şey oldu.

"Yani... Tatil sezonuna giriyoruz ve sen benden bıkmış gibi görünmüyorsun."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Ve sen benden bıkmadın."

"Tamam, Şükran Günü hakkında. Büyük bir aile toplantımız var. Stetson ve ben hindileri kızartmayı devraldık, Nora ve Isla da yemek yapıyor. Willow Teyze kuşkonmazlı sıcak yemeğini getiriyor ve , çatlak gibi bir şey var. Ailemin birbirinin yanında rahatsız olmadığı yılın tek günü gibi. Yemek yiyoruz ve futbol izliyoruz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Hepinizin gelmesi kulağa yeterince hoş geliyor mu? Annen de davetli."

Ailesiyle tanışmanın garip olmaması için yeterince uzun süredir birlikteydik. Ama ilk aklıma gelen neden olmasın diye bahaneler bulmak oldu. Sadece ben değil, çocuklar da tanışacaktı. Sesi çok umutlu geliyordu, zaman istemekten nefret ediyordum. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Evet, sorun değil. Eminim annenle senin zaten planlarınız vardır."

Küçümseyici bir kahkaha attım. "Henry ya da ben ya da her ikimiz de son on yıldır Şükran Günü'nde çalışıyoruz. Bir buçuk saat dışında pek plan yapmayız. Dürüst olmak gerekirse, planlarınız kulağa korkutucu geliyor."

"Başka bir tatil olsaydı, evet göz korkutucuyuz derdim. Geçen yaz Archer herkesle ilk kez tanıştığında amcam Cameron onu barbeküden kovdu. Annem de pek iyi değildi. Ama Şükran Günü Barrons'ların grup olarak en rahat oldukları gün."

Küçük bir evi yoktu ama Kasım ayının sonlarına doğru hava soğuk olurdu ve hepimiz içeride ezilirdik. Zamanımı çocuklara hakemlik yaparak mı geçirecektim? Annesinin bir sorunu olmaz mıydı? Onu pek düşünmemiştim. Uğraşmak zorunda olduğum insanlar listemde, o neredeyse hiç yoktu.

"Nora ve Isla da orada olacak," dedi sessizce.

Eğer bana güven vermek istediye, bunu başardı. Annesi beni korkutuyordu ve kardeşleri biraz daha iyi ya da daha kötü olsalar bile yine de çok fazla olurlardı. On yıldan uzun bir süredir ebeveynlerle tanışma kaygısı yaşamamıştım. Bu saçmalık için çok yaşıyordum. Ama bunların hepsi bir bahaneydi.

Çok cömert davranmıştı ve tereddüt etmemin tek nedeni korkmuş olmamdı. Yıllardır büyük kız iç çamaşırı giyiyordum. Kanla uğraşmıştım.

ve ölüm ve tıbbi bilinmezlik korkusu. Barron Şükran Günü'yle başa çıkabilirim. "Tamam."

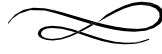
Sırtışı büyüdü. "Tamam

mı?" "Orada olacağız."

"Eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

Holden'a güvendim ve hülyalı bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Yirmi



Holden

Cadılar Bayramı'ydı ve Afton gibi ben de geçen hafta boyunca bunun için heyecanlanmıştım.

Bir çeşit kostüm bile giydim.

Emery kapıyı açtı ve gözlerini kocaman açarak durdu. Bir kahkaha patlattı ve annesi arkasında belirdi.

"Aman Tanrım," dedi Lennie. "Oldukça iyi görünüyorsun Holden."

Kollarımı uzattım. "Ha? Fazladan bir şey almam gerekmedi."

Çalışırken genellikle bir şapka ve kapüşonlu bir tişört giydim. Hava soğuduğunda, bir çorap şapka ve bir palto giydim. Evet, kovboy çizmeleri giydim ama gösterişli olanlardan değil. Ayaklarımı koruyan, çamur ve inek pisliğinden kolayca temizlenebilen bir çift giydim. Basmakalıp bir kovboy gibi görünmüyordum.

Ama bu gece yaptım.

kalma siyah Resistol kovboy şapkamı çıkarmıştım. Kırmızı ekose düğmeli bir gömlek ve annemin erkek arkadaşlarından birinin evinde bıraktığı eski bir batı tarzı spor ceket bulmuştum. Kot pantolonum Wranglers'dı ve geniş paçalı botlarımı giydim, böylece pantolonumun paçaları onların içinde toplanıyordu. Üstüne de boynuma bağladığım kırmızı bir mendil ekledim.

Bu gece serin olacağı için deri eldivenlerimi çıkarmıştım. Ama Coal Haven'da Ekim ayının sonu için daha iyi bir şeker mi şaka mı havası bekleyemezdik.

Emery kapıyı iterek açtı. "İçeri gel, hoss." Üzerinde hâlâ mor önlükleri vardı ve saçlarını topuz yapmıştı. "Üstümü değiştireceğim.

Annem abur cubura yüklenmeden önce hızlı bir akşam yemeği için sosisli sandviç pişiriyor."

Landon hâlâ okul kıyafetleriyle yatak odasından dışarı fırladı. "Evet. Trey yan blokta her yıl tam boy kutu gazoz dağıtan bir ev olduğunu söyledi." Odasının içinde kayboldu.

Bir uğultu duydum ama telefonum gömleğimin büyük cebinde sessizdi. Emery önlüklü pantolonunun kargo cebinden telefonunu çıkarmadan önce üstünü başını yokladı.

"Ben Henry. Özür dilerim." Cevap verdi ve odasına doğru yürümek için döndü.

Kapıya ulaştığında başını sallıyordu. Sesi kısık bir şekilde içeride kayboldu. Çocukların yarın akşam hafta sonu için onun evine gitmeleri gerekiyordu. Vaz mı geçiyordu?

Mutfağa girdim. Linnie ocağın başındaydı. Riley çoktan masaya oturmuş, bezelye yemeye başlamıştı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

Linnie ocağı kapattı ve tavayı kaldırdı. "Kaosu izleyecek başka bir yetişkinin olması yeterli. Yemek yedin mi?"

"Bir ısırık aldım." Ben yememiştim ama Linnie'nin benim için endişelenmesini istemedim.

Beslemesi gereken daha önemli boğazlar vardı.

Masayı hazırlamak çocukların dönüşümlü işlerinden biriydi, ancak boş bir gece olduğu için tabakları ve bardakları koydum. Linnie diğer çocukları yemeğe çağırırken Riley için sosisli sandviçi kestim.

Çocuklar masanın etrafında döndüklerinde Emery hâlâ dışarı çıkmamıştı. Henry ile konuşması ve kıyafetlerini değiştirmesi genellikle o kadar uzun sürmezdi. "Em'i kontrol edeceğim" demeden önce Linnie'nin yemeğe oturmasını bekledim.

Emery'nin yatak odasının kapısı sadece kısmen kapalıydı. Hâlâ önlükleriyle yatağın kenarına oturmuş, yere bakıyordu.

Endişelenerek kapıyı hafifçe çaldım ve o da sıçradı.

Arayanın ben olduğumu görünce yüzü rahatladı. "İçeri gelip kapıyı kapatabilir misin?"

İstedikini yaptım ve o ayağa kalkıp şifonyerine doğru koşarken ayakta kaldım.

Kot pantolonunu yatağın üzerine fırlattı ve çekmeceyi karıştırmaya başladı. "Henry özel bir okulun Cadılar Bayramı partisi için çocukları almak istedi." Uzun kollu kırmızı bir gömlek çıkardı ve pantolonunun üstüne attı. Sonra önlüğünü başının üzerinden yırttı. Bakışlarım o konuşurken düz beyaz sütyeninin içinde sallanan kremsi göğüslerine takıldı. "Ve ben dedim ki

planları vardı ve o bu konuda bir pislikti. Ne yapmam gerekiyordu ki? Son dakika ve planlarımız var."

"Yarın okulu kaçıracaklarını mı düşündü?" Derisinin her bir santimi kaybolana kadar tişörtünün içinde omuz silkişini izledim.

"Ah, okul." Sesi daha da öfkeli çıkmaya başladı. "Sonra bana Coal Haven'ın okulundaki programlar hakkında sorular sormaya başladı. İleri matematik var mı? AP İngilizce var mı? Peki ya fen programları?" Pantolonunu çıkardı ve alaycı bir tavırla çamaşırhaneye doğru fırlattı. "Bir de tüm doktor arkadaşlarının çocuklarını gönderdiği o değerli özel okulu bırakmamamız gerektiğinden bahsediyor. Sanki ben ona hayır diyerek onu kızdırmadan önce çocukları ve eğitimlerini çok düşünmüş gibi." Ayaklarını kot pantolonunun içine soktu.

"Ve bu da partiyi düzenleyen okul."

Doğruldu ve gevşek saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Tabii ki." Kollarını kavuşturdu ve bir kalçasını dışarı attı. "Sonra Şükran Günü'ne başladı."

"Ve ona planların olduğunu söylediğinde mutlu olmadı."

Çenesi gerildi. "Futbol partisinde Holly ile ne kadar yakın görüldüğünüzden bahsetti. Ve ben belki..." Gözlerini tavana doğru devirdi. "Benim yaptığım gibi ona defolup gitmesini söylemek yerine, senin şeker mi şaka mı olayına karıştığını, Şükran Günü sana gideceğimizi ve hatta annemin de gideceğini söyledim ve..Çok kızdı Holden." Sesi neredeyse korkmuş gibiydi. Yanına gittim ve onu kollarıma çektim. "O olabilir olmak Kızgın. O yapılmış onunseçim ve o karşı karşıya ve sonuçları."

"Ona Şükran Günü'nü verebilirim," diye mırıldandı. "Önceden rica etti ve onu onların hayatlarına dahil olmaktan vazgeçirmek istemiyorum."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap. Sen ve annen yine de gelebilirsiniz."

Kollarını yanlarıma doladı. "Onu memnun etmek istemiyorum ama bu çocuklar için. Zaten hafta sonu onun olacaktı ve sabah onları alabilirdim." Sönüyormuş gibi nefes verdi.

"Her şey ."

"Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim." Sanki gerçekten de hayatının böyle gitmeyeceğini düşünüyormuş gibi . Tüm aile için eğlenceli olması gereken günlerde eski sevgiliyle kavga etmek.

"Biliyorum." Sorunlarını ortadan kaldıramazdım ama onu bunaltmalarını engelleyebilirdim. "Ona mesaj attıktan sonra her şeyi unut ve eğlenmene bak."

Başını salladı ama ayrılmadan önce ona bir dakika daha sarılmama izin verdi. Gözlerinde endişe vardı ama bana küçük bir gülümseme verdi. "Oraya gitsem iyi olacak yoksa bizi aramaya gelecekler."

"Ve annenin benim iyi bir şey yapmadığımı düşünmesine ihtiyacım yok." Henry ile yaptığı konuşmanın kalıntılarının geride kalmasını umarak onu dışarı çıkardım.

* * *

Emery

Kendimi ana kaptırmaya ve çocukların heyecanından beslenmeye çalıştım ama Henry ile mesaj savaşları pek yardımcı olmuyordu.

Şükran Günü konusunda onunla işbirliği yaptığım için takdir edilmeyi bekliyorsam, yanılmışım. **Pazartesi gecesinden Şükran Günü hafta sonuna kadar onları istiyorum. Arizona'ya gidiyoruz.**

Aslında ailesini ziyaret ediyor olması ve çocukları da götürmek istemesi çok güzeldi. Ama bunu duyurup herkesin yolculuk için çalışmasını bekleyemezdi. **Onları ne zaman almak istediğinizi bana bildirin. Ayrıca, kaçıracakları okul ödevlerini getirebilmeleri için öğretmenleriyle iletişime geçmeyi unutmayın.**

Onları aşağı getirirken gerekecek. Sadece okul ödevlerini gönder.

Son mesajını okurken sakın bir nefes aldım. Telefonu cebime attım. Aftan, önünde durduğumuz evden aldığı tam boy üzümlü gazoz kutusunu ona gösterirken Holden bana yan gözle baktı.

Nefesim yüzümün önünde şişti ve dış ışıkları yanan bir sonraki eve doğru ilerlerken ailemin geri kalanıyla birlikte döndüm.

"Her şey yolunda mı?" Çocuklar kapıya doğru koşarken Holden sordu. Riley hâlâ güçlüydü ve kardeşlerinin peşinden tek başına koşuyordu. Çocukların giymesi ya da çıkarması gerekebilecek kışlık giysiler için depo işlevi gören bebek arabasını getirmiştım. Ve fazladan şeker torbaları. Avery ısrar etmişti.

"Sadece Henry esniyor." Başımı iki yana salladım. "Bu gecelik onunla işim bitti."

İki küçük oğlu olan bir çift bize doğru yürüyordu. Siyah saçlı kadın, sırtında tül den kanatları ve ışıltılı yüz boyasıyla bir peri gibi giyinmişti. Kalın bir tayt ve siyah bir sweatshirt üzerine bol bir Tinkerbelle elbisesi giymişti. Liam yanında olmasaydı Kennedy'yi tanıyamazdım. O sık giyinmemişti ama Kennedy bir öğretmendi. Muhtemelen bütün gün bu kıyafetin içindeydi.

Liam sırtışını Holden'a yöneltti. "Bir an için Bruce'un burada şeker mi şaka mı yaptığını sandım."

"Bu belden aşağı bir vuruş, Liam." Ama Holden güldü ve kendine baktı. "Biraz Bruce Amca'ya benziyorum, değil mi?"

"Otuz yılı çıkarırsak ikiz gibi olursunuz." Çocukları -Woody ve Buzz Lightyear- benim çocuklarımla bitirdiği eve doğru koşarken dikkati dağıldı. "Teşekkür etmeyi unutmayın," diye seslendi.

Kennedy'ye "Kostümüne bayıldım," dedim.

Gülümsedi ve küçük bir reverans yaptı. "Tüm havalı periler termal giyer." "Kış perileri, kesinlikle."

Kennedy ön kapıdan bize doğru koşuşturan çocuklarıma baktı. "İşte Avery. Ortaokulda olduğu için onun kostümünü görmedim ama Afton'un Kara Dul kostümünü gördüm. Landon da Holden'ın ödünç futbol takımı almasına nasıl yardım ettiğini anlattı."

Landon bu sezon kullandığı futbol kıyafetinin üzerine bir Viking forması giymişti. Holden ve Stetson bunu kulüpten temin etmişlerdi. Avery üçüncü kez cadı olmuştu.

"Siz yeni mi başladınız?" Liam sordu.

Holden sokağı ve geçtiğimiz yolu işaret etti. "Onun evinden başladık ve ancak buraya kadar gelebildik."

"Güçlerimizi birleştirmek ister misin?"

"Kulağa harika geliyor." Holden'a isteyip istemediğini sormama gerek yoktu. Liam ve Kennedy'den hoşlanıyordum, Afton durmadan Eli ve Owen hakkında konuşuyordu ve sosyalleşmek Henry'yi aklımdan çıkarmamı sağlayacaktı.

Holden ve Liam çocukları sokağın diğer tarafına yönlendirdiler, böylece grup daha önce gittiğimiz evlere uğramadan birlikte şeker mi şaka mı yapabilecekti.

Kennedy geldi. "Doktorla randevum var.

Abdullah yakında doğum ziyaretlerime başlayacak."

Onu programda görmüştüm ama tabii ki bir şey söyleyemezdim. Kliniğe gelen hastaları tanımak benim için yeniydi. "Onu seveceksin."

"Doğum öncesi bakım yaptığını ve her randevu için Bismarck'a gitmek zorunda olmadığımı duyduğuma çok sevindim. Liam'ın vardiyalı çalışması da gelmesini kolaylaştırıyor. Onun hemşiresi olmanıza da çok sevindim."

Gülümsedim. Stetson Liam'la konuşmuyor olabilirdi ama Barronlar arasında Krystal'dan hoşlanmama duygusu ağır basıyor gibiydi. "Düzenli olarak başka bir doktora katlanmak zorunda kalacaksam, bunun o olmasından memnunum."

Kennedy kıkırdadı. "Her şey yolunda gidiyor demek? Taşınma ve yeni iş?"

Bakışlarım Holden'ın geniş sırtına takıldı. Riley onun yanında yürürken iki parmağına tutunuyordu ve kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Evet, taşınmayı planladığımda hayal ettiğimden daha iyi sonuçlandığını söyleyebilirim."

"Annenle tanışmadım. Tohum kooperatifinde mi çalışıyor?"

Başımı salladım. "Ben üniversiteye başladıktan sonra buraya taşındı. Büyükbabam ve büyükbabam Stanton'lıydı, o yüzden bölgeyi biliyor. Daha ucuz konutlar ve sosyal hakları olan bir iş."

"Laney onu tanıyordur o zaman. Bir ara onunla buluşmalıyız." "Eğlenceli olurdu." Gerçekten istediğim halde sıradan görünmeyi başarmıştım. Telefonumu çıkarıp onun ve Laney'nin bilgilerini aldım ve bir randevu ayarladım. Biraz arkadaş yoksunluğu çekmiş olabilirim. "Pek dışarı çıkmıyorum."

"Ben de bilmiyorum." Çocuklar Avery'nin gözetiminde başka bir kapının zilini çalmak için koşarken o çocukların birkaç adım gerisinde durdu. "Dürüst olmak gerekirse, bir yıl öncesine kadar gerçekten yakın bir arkadaşım yoktu. Hasta bir çocuktum ve annem çok taşındı. Ama sonra lisede kuzenleri Derek'le tanıştım ve birbirimize bağlandık. O nereye giderse ben de oraya gidiyordum. Sonra o öldü ve ben çok yalnız kaldım."

Holden bana trajik hikâyeyi anlatmıştı. "Liam hariç mi?"

Başını salladı. "Benim yaşımda gerçekten sosyalleştiğim tek kişi oydu. Sonra iş arkadaşlarımla çıkmaya başladım -Spen bunlardan biriydi. Ve Lyric'le tanıştım. Sonra Laney tekrar hayatıma girdi."

Hikâyelerimiz aynı değildi ama birbirlerine çok benziyorlardı. "Eski sevgilim Henry ile üniversitede tanıştık ve birbirimize bağlı değildik ama çocuklar bizi biraz izole etti. İşlerimiz ve onların aktiviteleri arasında birkaç iş arkadaşına yakındım ama onlar da Bismarck'ta kendi yoğun hayatlarını yaşıyorlar." Omuz silktim. "Hayat araya giriyor işte."

"Yapalım o zaman. Gelecek hafta sonu?" Sırıttı. "Çocuklar bakıcılık yapabilir."

"Zaten bir bakıcı bulduysanız, o zaman kesinlikle."

Gölüşük ve Holden bana baktı. Bana verdiği o gizli gülümseme, herkesin görebileceği ama sadece benim için olan gülümseme, içimi herhangi bir şapka ve eldivenden daha iyi ısıttı.

Telefonum tekrar çaldı ve gerçek dünyaya geri döndüm. Belki de annem, dağıtması için aldığım parti şekeri paketinin bittiğini söylüyordu.

Mesajı kontrol ettim. Yok, yok. Annem değil.

Pazar akşamı 7'de çocukları alman gerekecek.

Ben de karşılık verdim. Neden onları sen bırakmıyorsun? Ben nöbetçi olacağım ve Jenni de gece vardiyasında.

Gözlerimi devirdim ve onunla pazarlık yapmaya direndim. İyi. Telefonumu bir kenara koydum ve kaldırırma baktım. "Her şey yolunda mı?" Kennedy sessizce sordu.

"Evet. Sadece biraz güç mücadelesi ."

Başka bir eve gittik. Çocuklar zorlanıyordu ve Riley'nin Holden tarafından taşınmasına yarım blok kalmıştı. Neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyordum ama ediyordum. Çocuklar duymuyordu. Çocuklar onlarla meşguldü ve yanımda beni dinleyecek gibi görünen biri vardı. Henry'nin ilişkisi ve ardından boşanma sürecini yaşarken, bu konuda açık olamamıştım. Elbette, bazı iş arkadaşlarım arkadaşım. Ama onlar da Henry ile aynı hastanedeydi. Hâlâ bir nevi onun iş arkadaşlarıydılar. Tıpkı çocukların yanında Henry hakkında atıp tutmadığım gibi, onların yanında da bunu yapamıyordum.

"Ayrıldıktan sonra çocuklara karşı neredeyse ihmalkâr davranmaya başladı. Ama ben onsuz düzgün bir hayat sürmeye başladıktan sonra daha da zorlaştı."

Sempatik bir mırıltı verdi. "Ve Holden gibi bir adam, güvensiz bir eski sevgili için durumu daha da kötüleştirir."

"Aynen öyle. Sanki en başta gelmesi muhtemel olan şeyi hızlandırmış gibi."

"Yani... itiraf. 'Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin' sözünden nefret ediyorum. Zaten yardıma ihtiyacım olduğunda ulaşacak bir tip değilsem, bunu yapmayacağım. Ama ben ciddiğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Liam ve ben buradayız. Bebek bakıcılığı konusunda yardıma ihtiyacın olursa, dertleşecek bir kulağa ihtiyacın olursa, seninle Bismarck'a gelecek birine ihtiyacın olursa. Holden'ın ilk sırada olacağını biliyorum ama Liam ve ben ikinci ve üçüncü sırada olacağız."

"Teşekkür ederim."

Gölümsedi ve sokak lambası gözlerinin etrafındaki parıltıyı yakaladı. Kahverengi çorap şapkası ve termali gölgelerin arasına karışmıştı. Kendi Peri Tanrı Arkadaşıma benziyordu.

Afton eldivenlerini bebek arabasına atmak ve koşarak uzaklaşmak için bana doğru koştu. Mahallenin sokaklarında bir aşağı bir yukarı yürürken Liam ve Holden durup diğer yetişkinlerle sohbet ettiler. Okula birlikte gittikleri ya da kasabadaki işyerlerinden tanıdıkları insanlarla. Çocuklar heyecanla el sallayıp Kennedy'yi selamlıyorlardı. Avery'nin yaşında olan bazı çocuklar yanlarına uğrayıp ona sarılıyorlardı.

Önünde üç çocuğu sürükleyen başka bir anne yanımdan geçti. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve sonra elini uzatıp kazağıma dokundu. "Merhaba, Emery."

Göz kırptım. Klinikte röntgen teknisyeniydi ama sadece yarı zamanlı çalışıyordu. "Nisha, merhaba."

"Yarın çalışıyor musun?" *Annelerinin* sohbet etmesi için durmayan çocuklara ayak uydurmak için yarım dönüş yaptı, bir nevi geri geri yürüdü.

"Evet. Orada görüşür müyüz?"

"Emin olabilirsin." Çocuklarına döndü ve onlara yetişmek için koşmaya başladı.

Kimseyi tanıyacağımı düşünmemiştim. Ama gelecek hafta sonu için planlarım vardı. Şükran Günü davetim vardı. Sokakta yürüyüp insanlarla selamlaşabilirdim.

Aylar önce, zamanımı ve harcamalarımı yeniden düzenleyip bir değişiklik yapmam gerektiğini fark ettiğimde, bu değişimin beni buraya getireceğini hiç düşünmemiştim. İş görüşmesine gittiğimde kendimi Coal Haven'ın bir parçası gibi hissetmemiştim. Burası benim yeni evim olacaktı ama sadece çocuklarımın bir hayatı olmasına yardım edeceğim bir yerdi.

Ancak bu kadar kısa bir süre içinde Coal Haven varlığımın dokusuna işlemişti. Kasaba, kaybolmuş bir anneyi ve başıboş dolaşan dört çocuğu kabul etmiş ve bize bir yer vermişti. Eğer zamanda geriye gidip anneme buraya taşınmasının bana ve çocuklara hayatımızdaki her şeyden daha çok yardımcı olacağını söyleyebilseydim, bunu yapardım. Ona bu taşınmanın bana ikimizin de tahmin edemeyeceği şekillerde yardımcı olacağını söyledim. Yine de söyleyebilirdim ama bildiğini sanıyordum.

Hayatımın geri kalanının nasıl olacağını merak etmekten, hayatımı bu yerde yaşayacağım için heyecan duymaya başlamıştım.

Yirmi Bir



Holden

Stetson dışarıda fritözleri hindiler için hazırlıyordu. Benim de fırında kızarmakta olan bir hindim vardı. Stetson ve benim hindileri berbat ettiğimiz yıldan sonra her zaman bir yedeğimiz vardı. Bu büyüklükte bir grup için bir hindi fazla bir şey ifade etmiyordu ama yarı yanmış, yarı çiğ kızarmış bir kuşa kızdıklarında onlara atılacak bir şeydi.

Nora ön kapımdan içeri girdi. Elinde benden başka kimsenin dokunmayacağı glutensiz, sütsüz ve şekersiz bir tepsi vardı. Emery acıyarak bir ısırık alır ve benim sonsuz takdirimi kazanırdı.

"Başka bir yolculuğa çıkmam gerekiyor ama bu bekleyebilir." Cam tepsiyi yere bıraktı ve altın sarısı saçlarını kulağının arkasına itti. "Balkabağı turtası gibi."

Kuşu yağlamak için fırını açmadan önce durakladım. "Nasıl olur da balkabağı turtası *gibi* mi?"

"Bal kullandım ve- biliyor musun? Söylemesem daha iyi. Stetson kulak misafiri olabilir ve o zaman herkese 'tuhaf' malzemelerim hakkında saçmalayabilir."

Haksız değildi. Stetson'ın gluten, süt ve şekerle yakın bir ilişkisi vardı. "Colt geliyor mu?"

Colt hakkında konuştuğumuzda her zaman yaptığı gibi burnunu kırıştırdı. Kız on dört yaşındayken gelmişti ve kız onun iri cüssesi karşısında dehşete düşmüş, huysuzluğuna "dayanamıyorum" demişti. Ölüm çanı, onun için pişirdiği özel pastayı öğürüp tükürdüğünde çalmıştı.

On dokuzuncu doğum günü. Ona bir şey almamı yasaklamıştı, mümkün olan her malzemeyle organik, otlarla beslenmiş, serbest gezen bir şey yapmakta ısrar ediyordu.

Pasta unutulmazdı. Tek söyleyebileceğim buydu. Çocukken hiç tebeşir yememiştim, ama o pasta hiçbir şey kaçırmamıştı.

"Temiz" yemek pişirme becerileri daha iyiye gidiyordu, ama ne kadar denesem de, onun hiçbir yemeğinden ilk ısırıkta duyduğum korkuyu engelleyemiyordum. O ilk yıllardan sonra hiçbirimiz yapamadık ama artık kimse denemiyor.

"Colt her zaman yaptığı gibi ortadan kayboldu," dedi.

Tatillerini hiç bizimle geçirmede. Evim bittiğinden ve konuk listesinden ben sorumlu olduğumdan beri onu davet ediyordum. "Pekâlâ. Annem yolda mı?"

"Umarım değildir," diye mırıldandı bir başka karışımını almak için kapıya giderken. "Nadir görülen bir formda."

"Kahretsin."

Elini kapı koluna dayayarak durakladı. "Bir şey söylemekten nefret ediyorum ama haklı çıkma ihtimalime karşı bilmen gerektiğini düşünüyorum. Sanırım Emery'nin gelmesine çok kızdı."

"Neden? Emery, Teagan'ı suçladığı gibi şehir hayatı yaşamam için beni baştan çıkarmıyor. Bir çiftlik divası gibi davranmadan önce ona bir şans veremez mi?"

Nora bir omzunu kaldırdı. "Kim bilir? Annem söz konusu, yani her şey onunla ilgili."

"Uyarı için teşekkürler." Büyükanne ve büyükbabalarımız nasıl olur da birden fazla bencil ve egoist çocuk yetiştirebilir?

Annem ve Emery'nin hiçbir ortak noktası yoktu ama buna gerek de yoktu. Annem medeni olabilirdi. Tek istediğim buydu.

İnsanlar gelmeye başladı.

Willow Teyze içeri girdi ve içinde kuşkonmaz yemeği olan güveç tenceresini adaya koydu. Sonra beni sıcak bir şekilde kucakladı. "Senin Şükran Günlerini hep dört gözle beklerim. Doğru mu duydum? Kız arkadaşınla tanışacak mıyım?"

"Evet, geliyor."

Nora'nın uyarısının yol açtığı gerginliği gideren hoş bir gülümsemeyle geri çekildi. "Kennedy onun hakkında harika şeyler söyledi."

"Aynen öyle." Emery'yi tanıyalı çok olmamıştı ama o hiçbir şeye sevinecek biri değildi. Duyguları konusunda kararlıydı. Ama Kennedy ve Laney'yle geçirdiği kız kıza geceden sonra, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle

Yüzü ve elleri uçuyordu ve hikayeleri anlatırken gülüyordu. Düpedüz sersemlemişti.

En azından Laney ve Archer'ın tatil için bize katılırken rahat hissetmelerini diledim. Onları davet ettim ama Cameron Amca ve annem pek de misafirperver olmadıkları ve davranışları için asla özür dilemedikleri için onları anlayışla karşıladığımı söyledim. Liam ve Kennedy'yi davet etmedim. Bunun ailemde yaratacağı dalgalanmalar umurumda değildi ama Liam için daha kötü olurdu. Yeterince şey yaşadı.

Willow Teyze, Bruce Amca'yı taşıdığı turtalarla yönlendirmek için dışarı koştu ama endişelenmesine gerek yoktu. Stetson işin üzerindeydi. Tek yedeği Nora'nın yemeği olan tatlılara bir şey olmasına izin vermeyecekti.

Stetson iki balkabağı turtasını dikkatlice adaya yerleştirirken, "Kadının burada," dedi. "Annen de öyle."

Kahretsin. Aceleyle dışarı çıktım. Dün gece bir miktar kar yağmıştı ve hafta sonuna kadar eriyebilirdi ama ceket giyme zahmetine girmedim. Acı rüzgârdan olabildiğince kaçınmak için yüzümü aşağı doğru eğdim.

Emery arabasından indi, saçları ensesinde düğümlenmiş ve kışlık montunun içine sokulmuştu. Annesinin yanına koştu. Emery'ye hızlı bir öpücük verdim ve Linnie'ye dirseğimi uzattım. Yol buzluysa.

"Oh, teşekkür ederim, Holden." Linnie kolumu kavradı. "Olduğumdan yirmi yaş büyükmüşüm gibi yürüyorum ama buraya ilk taşındığımda marketin otoparkında düştüm ve bacağımı kırdım. Kışın kırık bir bacak. Ugh." Ürperdi. "Artık çok paranoyak oldum."

Hızlı çizme sesleri yanımdan geçerken annem homurdandı. Sanki Haziran ayının ortasındaymışız gibi yürüyordu ve ekstra yumuşak tabanlı özel ayakkabıları vardı.

Duymamış gibi davrandım ve Linnie'nin de duymamış olmasını umdum. "Hiç endişelenme. Dikkatli olmak en iyisi."

Nora içeride Emery'yi kucaklayarak karşıladı. "Geldiğine çok sevindim. Ooh, hakkında çok iyi şeyler duyduğum Linnie bu mu?"

Gurur göğsümü delebilirdi. Kız kardeşim bizimki gibi bir anne tarafından büyütülmüşken nasıl bu kadar tatlı olabilirdi? Stetson bir keresinde bunun için övgü almam gerektiğini söylemişti ama ben öyle düşünmüyordum. Nora on yaşındayken üniversite için ayrılmıştı ve eve hafta sonları ve tatillerde geliyordum. Geri taşındığımda, o lisedeydi ve annem ondan ümidini kesmişti. Nora çocukken sürekli halsizdi ama kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti.

Nora, annesinin ona sık sık hissettirdiği gibi, kimsenin kendisini hoş karşılanmamış hissetmesini istemezdi.

Stetson ve ben hindileri hazırlarken o da Emery ve Linnie ile sohbet ediyordu. Willow her zaman aceleyle mutfığa girer ve tatil günlerinde oradan hiç ayrılmazdı. Buranın onun güvenli yeri olduğundan şüpheleniyordum. Bruce'la onlarca yıldır evliydi ve onun kardeşleriyle başa çıkmayı öğrenmişti ama bu, bunu istediği anlamına gelmiyordu.

Yemekler servis edilmeden önce Cameron, Naomi ve Isla geldi. Isla bir tabak kurabiye getirdi ve Emery ve annesiyle sohbete daldı. Naomi'nin elinde birkaç şişe şarap vardı. Ana alandan adaya doğru ilerlerken kalabalığı soğukkanlılıkla süzdü.

"Şarap açacağın var mı Holden?"

Her yıl sorardı. Ne zaman evime gelse. Ona kaç kere kendine yardım etmesini söylediğimin önemi yoktu, yapmazdı.

"Elbette." Ben mantarı çıkardığımda Naomi, Emery ile tanışmaya dalmıştı.

Cameron yanımda belirdi ve şarabı açmayı devraldı. "Tarlada hâlâ biraz mısır var mı?"

Her Şükran Günü'nde aynı konuşmayı yapardık. Cameron Amca ile kişisel bir şey konuştuğumu hatırlamıyorum. İşin çiftlik tarafı ya da çiftçilik tarafı konuşulurdu. Yeni bir pikap ya da traktörlerden birini yenilemem gerekip gerekmediği. Lisedeyken, Cameron bazen futbol hakkında sorular sorardı, ama kişisel konulara bu kadar girmezdi.

"Evet, asansörde bekletmek için bir neden yok. Peki ya sen?" Farklı tahıl asansörlerine gitmiyorduk ya da ayrı eyaletlerde çiftçilik yapmıyorduk. Annemin ve Cameron'ın arazileri eskiden tek bir büyük parçaydı.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunu Stetson'a sormanız gerekecek. Bu benim pek bir şey yapmadığım ilk yıl."

"Rafineride meşgul müsün?"

Başını salladı ama bakışlarında bir şey titredi. Tanımlayamadım. Cameron Amca genellikle karısı kadar soğukkanlıydı. Bugün yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında daha önce olmayan hafif halkalar vardı ve köşelerden yayılan çizgiler biraz daha derinleşmişti.

Neredeyse ona iyi olup olmadığını soracaktım ama cevabı biliyordum. Ölüm döşeginde sürünüyor olabilirdi ve kendinden emin bir şekilde iyi olduğunu söyleyebilirdi.

Yemek vakti geldiğinde Emery ve annesinin yanımda olduğundan emin oldum. Açık bir kat planım vardı ama on bir kişiyi oturtmak kolay değildi. Nora ve Isla adada oturmuş, birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Cameron ve Bruce kanepeye oturdular ve hava durumunu ve Bruce'un kış boyunca ne yapacağını tartışırken tabakları için sehpaları kullandılar.

Stetson masada olmasaydı çok garip olurdu ama o kişiliğini ortaya koymuştu. Bu bardaki Stetson'dı, herkesi rahat ve hoş hissettiren, şakalar yapan adam. En iyi yaptığı şeyi yapıyor ve huzuru koruyordu.

Ta ki Emery'nin telefonu çalana kadar. Sandalyesinde kıpırdandı ama aldırmadı ve bana özür dileyen bir gülümseme attı.

"Cevap vermende bir sakınca yok," dedim sessizce.

Annem masanın karşısında oturuyordu. Çiğniyor ve bizi izliyordu, yüz ifadesi sanki bir göz devirmeye ya da *ben demiştim* bakışına hazırmış gibi düzdü. Bölgeci biriydi. Bir çiftlik sahibi ve bir anne olarak böyleydi, sanki benim ve Nora'nın da kendisi kadar yalnız olmasını istiyordu.

"Çocuklar babalarıyla birlikte. Sen ve annem buradasınız. Eminim önemli bir şey değildir."

Telefonu tekrar çaldı. Dudağının altını ısırdı ve cihazı gizlice cebinden çıkardı. "Oh. Henry arıyor."

"Sence her şey yolunda mı?"

"Umarım öyledir." İçini çekti ve sandalyesini geriye itti. "Madem tekrar arıyor, emin olsam iyi olacak."

Çenemi yatak odama doğru kaldırdım. "Benim odama girebilirsin."

"Teşekkür ederim." Aceleyle uzaklaştı.

Annem bir parça hindi mızrakladı. "Eski sevgilisiyle çok konuşuyor mu?"

Lanet olsun. Linnie cevap verecekmiş gibi başını kaldırdı ama annemin meydan okuyan bakışları üzerimdeydi.

"Bazı babalar çocuklarının hayatlarına dahil olurlar," diye cevap verdim. Emery'nin onunla yaşadığı sorunlara rağmen, Henry onu tanıdığım kısa süre içinde çocuklarıyla benimkilerden daha fazla ilgilenmişti.

Stetson homurdandı. "Bazıları dışarı çıkmıyor."

İşaretleri tanıdım. Tipik aile etkileşimlerimiz. Tüyleri diken diken etmek için yapılan küçük yorumlar. Bunu Şükran Gününde yapmamıştık ve ben de başlamasına izin vermeyecektim. Yılda bir kez medeni davrandığımız bir tatil çok fazla şey istememeliydi.

"Kurabiye salatasını uzatır mısınız lütfen?" Dikkati başka yöne çekmek için zayıf bir girişimdi ama belki yeterli olabilirdi. Linnie bir kase puding ve meyve karışımı ile şekerleme çizgili kurabiyeleri uzattı. Bu bir tatlıydı ama şu anda tatlı bir anı çağırıyordu.

Emery'nin sesi yatak odasından yükseldi. Çatalımı yere bıraktım. Linnie'nin kafası yukarı kalktı. Stetson hiçbir şey duymamış gibi davranmaya çalıştı. Annemin kurnaz bakışları yatak odamın kapısının bulunduğu oyuğa yönelmişti.

"Ve bu konuda benimle konuşmak için Şükran Günü'nü mü seçtin?" Öfke Emery'nin sesini . "Peki, o zaman ne zaman? Noel'de mi? İstedğin her şeyi aldın ve birden fikrini mi değiştirdin?"

"Ah, canım," dedi Linnie nefesinin altında.

Onu kontrol etmeliyim. O yöne doğru ilerlemek için sandalyemi geriye ittim. Linnie kolumu okşadı. "Ona biraz zaman ver."

Annem Linnie'yi dinleyip dinlemeyeceğimi sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Başka ne yapabilirdim ki? Hiçbir şey yokmuş gibi konuşmak mı? Şimdiye kadar gergin aile zamanlarına alışmış olmalıydım, ama gerginlik genellikle ebeveynlerimizden biri tarafından yaratılırdı.

"Bunu sen yap, Henry. Kendi avukatınla konuş, ben de benimkiyle konuşayım." Etrafıma bakındım. Herkes sessizliğe gömülmüştü. Annemin bakışlarında bir saygı belirtisi vardı. Emery, Henry'den bir bok almıyordu ve bu bir puan kazandırdı.

Annemin gözünde onun için.

Başka bir konuşma duymadım ama Emery dışarı çıkmamıştı. Mideme kramplar girdi. Bir şeyler ters gidiyordu. "Affedersiniz."

Emery'yi sırtı bana dönük bir şekilde buldum, tıpkı Henry'nin eşeklik ettiği Cadılar Bayramı'nda oturduğu gibi. Ama bu kez solgundu ve vücudunda küçük bir titreme vardı.

"Em?"

Başını kaldırıp bana baktı, yeşil gözleri sulanmıştı. Gözyaşları döküldü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hemen yanına koştum ve onu kollarımın arasına aldım. İşte o anda onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Onu bu kadar üzgün görmek beni bu kadar rahatsız ettiyse, bu kadını sevdiğimi anlamam için gereken son işaretti.

* * *

Emery

Böyle bir şey . Henry kurduğum hayatı . Tekrar.

Holden'ın göğsüne doğru hıçkırarak ağladım ve bu beni daha çok ağlattı. Söylediklerinin gerçekliği giderek daha belirgin hale geliyordu.

"Ne yaptı?" Holden birkaç dakika sonra nihayet sakinleştiğimde sordu.

Onun kollarında güven içindeyken bunu ona söyleyemezdim. Bu onu da etkileyebilirdi. Bizi etkileyebilirdi.

Bu bizi bitirir.

Doğrudum ve gözlerimi kırıştırarak görüşümü netleştirdim. "Çocukların onunla yaşaması için velayet anlaşmamızın parametrelerini değiştirmeyi planlıyor."

Holden geri çekildi. "O lanet olası."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Gösterilmekten nefret ettiğini biliyordum. Onunla kaldırımda kavga ettiğim gün bunu anlamıştım ama bu kadarı da fazla." Sert bir nefes aldım ve öfkeli duygularımı yatıştırmaya çalıştım. "Arayan Avery'ydi. Perişan haldeydi ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Jenni ile çocuklar tam zamanlı olarak yanlarında olduğunda programlarını nasıl düzenleyecekleri hakkında konuştuklarını duyduktan sonra babasının telefonunu almış."

"Bunu yapamaz, değil mi?"

"Ben kazıkları söküp Bismarck'a geri dönene kadar mutlu olmayacak. Bunu bile söyledi."

"Ne? Neden?"

"Oh, kendine göre sebepleri var. Çocukların okulu. Yolculuğun onlar için zor olduğunu söyledi." Gözlerim yandı ama gözyaşlarımı uzak tuttum. Ya Henry haklıysa?

"Sadece bir saat," diye alay etti Holden. "Ülkenin öbür ucuna taşınmış değilsin ya."

Sert bir nefes verdim. "Çocuklarla daha fazla zaman geçirmek isterse arabuluculuğa geri dönebileceğimizi söyledim. Memnuniyetle. Evet, daha karmaşık olur ama çocuklar için en iyisi bu."

"Ve?"

"Çocukların tekrar özel okula gitmesini istiyor." Henry ile tanıştığımda işaretleri görmüştüm. Belli bir statüye ulaşmak istiyordu ve statü sembollerinin de onunla birlikte gitmesini istiyordu. Karısı ve çocukları. Ev. Çocuklar

iş arkadaşlarıyla aynı özel okula ve pahalı aktivite kulüplerine gidiyor. Sadece imajıyla ilgili endişeden çok samimiyet olacağını düşünmüştüm.

"Coal Haven'ın nesi var?"

Gözlerimi devirdim çünkü cevap çok Henry'ydi. "Bütün arkadaşlarının ve akıl hocalarının çocuklarının gittiği okulla aynı değil." Parmaklarımı gözlerimin yanında ovuşturdum. "Ve eğer arabuluculuğu kabul etmezse, o zaman dava açmak zorunda kalacağız ve ben... bunu karşılayamam. O da bunu biliyor. Üniversiteyi bitirene kadar evlenmediğimizi biliyor musun? Ailesi onun lisans eğitimini karşıladı ama tıp fakültesini karşılamadı. Hemşirelik için kredi almıştım ve onlardan ben sorumluyum. Ama onun tıp fakültesi biz evlendikten sonra olduğu için, onların da yarısını ben ödüyorum. Her ne kadar o okula devam ederken ben de diplomamı kullanarak bize destek olmak zorunda kalmış olsam da." Ve muhtemelen daha önce bulduğumdan daha iyi bir temsilci bulamayacaktım. Yine kazıklanacaktım. Gözyaşlarım kabardı ve taşı. Ya Henry beni hayatlarının dışına itmeye çalışırsa?

"Anlamıyorum. Bunu onlara ve sana nasıl yapabilir? Egosunun zedelendiğini anlıyorum çünkü sen kendini savunuyorsun, ben buradayım ve çocuklar beni seviyor." Başını salladı. "Onun yerine geçmediğimi ve geçmeye de çalışmadığımı anlamıyor mu?"

"Onun bir numara olması gerekiyor. Ailesi köpeklerinin üzerine titriyor. Hayatı boyunca böyle oldu. Her zaman evcil hayvanları onun üzerinde. Ama sen gerçek bir insansın ve bu daha da kötü. Onlar senin hakkında övgüler yağdırırken, eminim onun için de aynı duygular söz konusudur." Acı bir of çektim. "Bu yüzden zamanını ona ayırabilecek genç ve bekâr bir kadına ilgi duyuyordu."

"Tanrım, Em, üzgünüm. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gözyaşlarıma engel olamadım. "Bu taşınmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum biliyor musun? Çocukların ve benim tam da ihtiyacımız olan şeydi. Arkadaş ediniyorlar. Ben de arkadaş ediniyorum. İşimi seviyorum ve beni yerin dibine sokmuyor. Seninle tanıştım. Her şey daha iyi olamazdı."

Sırtımı okşadı. "Her şey girecek. Sen onların annesisin."

Holden'a inanmak istedim. Sözlerine tutunmak ve onun rahatlığına yaslanmak. Ama telefon konuşması kafamın içinde dönüp duruyordu. Henry'nin Avery'nin benimle iletişime geçmesine duyduğu öfke. Savunmacı ses tonunu, onunla ilişki hakkında yüzleştığım zamanlardan çok iyi tanıyordum. Benim hatalı olduğumu ve bu yüzden böyle davrandığını açıklamak için kullandığı ses tonu.

Üniversitede tanıştığı, hemşirelik kariyerine başlamak ve kocasına tıp fakültesi, ihtisası ve kariyerinin ilk yıllarında destek olmak için heyecanlanan genç, uyumlu kız ben değildim. Küçük çocukları olan bir anneydim. Onunla övünecek, laboratuvar önlüğüne yaltaklanacak, cerrah olmasından etkilenecek vaktim olmamıştı. Onunla gurur duyuyordum ama hayatımın yükümlülükleri içinde boğuluyordum.

Artık boşandığımızda olduğum aşırı yorgun, aşırı stresli, bitkin anne değildim ve bu onu üzüyordu. Ona danışmadan taşındığımı ve aynı miktarda nafaka ödemeye devam etmesi gerekirken çocukların yaşam tarzını değiştirdiğimi iddia etti. Haksız da değildi. Mahkemenin gözünde anlaşmamızı yeniden gözden geçirmek için yeterliydi.

Başımı Holden'ın omzundan kaldırdım. Ben onun odasındaydım ve ailesi kapının hemen dışındaydı. Ne kadarını duymuşlardı? Annem muhtemelen endişeliydi ve bunu örtbas etmeye çalışıyordu.

Islak yanaklarımı sildim, keşke utancımı temizleyebilseydim. "Oraya gidip hiçbir sorun yokmuş gibi davranabileceğimi sanmıyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

Kapıda küçük bir tıkırtı vardı. Annem içeri baktı. Konuşmamızdaki duraksamayı duymuş olmalı.

Kendimi ailenin geri kalanına tanıtmak için ne güzel bir yol. Annemin gülümsemesi nazikti. "Henry sorun mu çıkarıyor?" Başımı salladım ve bir başka gözyaşı hücumuna karşı koydum.

Holden ayağa kalkmadan önce omzumu son bir kez sıktı ve elini bana doğru uzattı. "Eğer gitmen gerekiyorsa, endişelenme. Daha sonra tatlı getireceğim."

"Teşekkür ederim." Onun güçlü tutuşunun yardımıyla ayağa kalktım, gücüne yaslandım ve içime çekebildiğim kadar çektim.

Holden, onunla tanıştığımda Henry'nin olmadığı bir şekilde ayakları yere basan biriydi. Artık daha yaşlıydım ve daha iyi biliyordum. Onun yerine Holden gibi biriyle tanışmış olsaydım, şu anda içinde bulunduğum durumda olmazdım.

Kıyafetlerimi düzelttim. Dışarı çıkarken bana bakılmasından korkuyordum. Kasabadaki yeni işyerlerine gittiğimde hâlâ karşılaştığım küçük kasaba bakışlarından yüz kat daha rahatsız edici olacaktı. Bu odanın dışındaki herkes eski sevgilimden bir telefon aldığımı biliyordu ve ağladığımı duymuştu.

Ama omuzlarımı dikleştirdim ve dışarı çıktım. Kira kolay bir yemek için üzerime çullanmaya hazır bir şahin gibi beni izliyordu. Onun saçmalıkları için zamanım yoktu.

Ben de. Belki başka bir hayatta. Willow'un nazik ifadesi beni ona doğru çektii ama bakışlarının herhangi birinde kalmasını engelledim.

Küçük, özür dileyen bir gülümseme takındım. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum ama gitmem gerekiyor."

Nora adadaki bar taburesinden kaydı ve kollarını açarak yanıma geldi. "Gelebilmene çok sevindim. Olanlar için de üzgünüm."

Ben de onu sıktım. Sırada Isla vardı. O da bana sarıldı. "Bir şey getirdin mi? Senin için alabilirim."

"Hayır, değil."

Kapıya yöneldim ve kar botlarımı giydim. Annem beni Holden'ın evinin açıklığından uzak tutarak vedalaştı, sanki bana elinden geldiğince mahremiyet sağlıyordu.

Paltomu silktim. Holden botlarını çıkarmadı ve anneme yine dirseğini vererek beni takip etti.

Tanrım, bu adam çok düşünceliydi. Henry'nin gözünün korkmasına şaşmamalı.

Holden annemin yolcu tarafına geçmesine yardım ederken ben arabama bindim. Annem koltuğuna oturduğunda, Holden eğildi. "Gelmeden önce aramamı ister misin?"

"Hayır. Ne zaman istersen gel. Ama burada geçireceğın zamanı aceleye getirme." Ne zaman geldiğinin bir önemi yoktu. Hiçbir yere gitmiyordum. Kendime imrenilecek bir acıma partisi düzenleyecek, geçmişte biraz kaybolup kederli ben duygusunu körükleyecek ve kendimi yaklaştırmakta olan kavgaya hazırlayacaktım.

Holden için genellikle iyi geçen bir güne daha fazla olumsuzluk katmak istemedim.

Başını sallayarak kapıyı kapattı ve eve geri döndü. Arabayı çalıştırırken bakışlarımı ondan ayırmadım. İçeride kayboldu.

Nefesimiz etrafımıza yayıldı. Annem eldivenlerini birbirine sürttü. "Bugün güneş doğacak sanıyordum."

Kapalı hava ruh halime uyuyordu. Ellerimi direksiyonun üzerine koydum ve sert plastik ellerimdeki ısıyı emdi. Eldivenlerim için ceplerime uzandım ama orada değıllerdi.

Gitmesem mi? Soğuk parmaklar aklımı Henry'den uzaklaştırırdı. Ama Holden'ın daha sonra geldiğinde unuttuğım şeyler hakkında endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

"İçeri girmem gerek. Bir şey unuttum."

Ellerimi ceketimin içine sokarak avluya doğru koştım. Kapıyı çalmak ve herkesin dikkatini üzerime çekmek istemedim. Eldivenlerim muhtemelen kapının hemen yanındaki bankın üzerindeydi. Kapıyı sessizce açtım, planım

İçeri dalıp saniyeler içinde çıkarken beni gören herkese hızlı bir gülümseme attım.

Holden'ın evinin sıcaklığı etrafımı sarmıştı. Herkes yemek odasına odaklanmıştı. Holden'ı bulamadım ama siyah eldivenlerimi ceketimin altına koyduğum yerde buldum.

Holden'ın gözünü yakalayıp ne yaptığımı anlaması için eldivenlerimi sallayabilir miyim diye yukarı baktım ama Kira'nın sesi beni olduğum yerde durdurdu. "En iyisi bu Holden. Sana çocuk falan verecek değil ya, ben de çiftliğin başka bir adamın çocuklarına gitmesine izin veremem."

"Ne oluyor anne?"

Nora'nın nefesi, bakışlarını bana doğru çevirmesine neden oldu.

Holden'ın gözleri büyüdü ve ağzı öyle bir gerildi ki dudaklarından renk aktı.

"Eldivenlerimi unutmuşum," dedim zayıfça ve kapıdan siviştım. "Emery, bekle."

Ben yapmadım. Ellerimi eldivenlerimin içine sokarak arabaya doğru koştum. Birkaç kar tanesi yanaklarıma düştü. Hava yükünü bırakacaktı ve gün üzerime sıçmaya devam edecekti.

Sana çocuk falan verecek değil ya.

Holden ve ben birlikte kalırsak ne olacağını düşünmemiş değildim. Ama onun kendi geçmiş deneyimleri vardı, benim de kendi geçmiş deneyimlerim ve kalmadıkça bir araya gelmeye değmezdi. Şu anda düşünecek yeterince şeyimiz vardı. "Em!" Holden'ın arkamdan hızla gelen ayak sesleri, sadece kayıp düşeceği korkusuyla arkamı dönmeme neden oldu. Ama o aynı hızla bana doğru koştu.

Annesinin daha önce kullandığı güven.

"Özel bir konuşmayı dinlemek istememiştim." Sesim sakın ve derli topluydu. Bir ödül kazanmış olmalıydım. Kira, Holden'la aramda büyük bir sorun olabilecek bir konuya ustaca parmak basmıştı. Sanki endişe zaten kalbimi sıkıştırmıyormuş gibi, sözleri onu çatlatmıştı. Çünkü bu Holden ve benim sonsuza dek görmezden gelebileceğimiz bir şey değildi.

Yüzüne şaşkınlık ifadesi yerleşti. "Annem mahremiyet konusunda endişeli değil. Senin de endişelenmene gerek yok. Söyledikleri için özür dilerim."

"Haksız değil."

Yüz ifadesi donuklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani otuzlu yaşlarımdayım ve dört çocuğum var. Beşinciye deniyorum..." Bunu düşünürken kalp atışlarım hızlandı. Organın göğüs kafesimde kalmasını istercesine elimi göğsüme koydum ama titrememe engel olamıyordum.

Kafa. Uykusuz geceler. Kolik. Bakılması gereken başka çocuklar ve bir eş varken yedi gün yirmi dört saat emrinizde olmak.

Evet. Başka bir çocuk sahibi olmak benim için bir şeydi. Kolayca verebileceğim bir karar değildi.

Kaşları birbirine yaklaştı ve dışarıda sadece ikimiz olmamıza rağmen ona daha da yaklaştım. "Ve bu da benim. Peki ya sen? Hamileliğin senin için nasıl bir şey olacağını düşündün mü? Başka bir bebek düşünmeye hazır mısın? Bütün bir aile işi küçük bir bebeğe bağlı."

Gerisini söylememe gerek yoktu. Annesi çiftliği ailesinden almıştı. O da annesinden alacaktı. Sonra ne olacaktı? Kira ve Nora'nın ilişkisi hakkında yeterince şey öğrenmiştim, çiftliğin ona geçme ihtimalinin *başka bir adamın çocuklarına* geçme ihtimalinden çok daha fazla olmadığını biliyordum.

"Coal Haven'da daha uzun süre kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorum. Ben sadece..." Sert bir nefes verdim ve bulut, endişelerimin gitmesini dilediğim gibi uzaklaştı. Bu kasabaya bağlıydı. Kökleri derinlere uzanıyordu. Benim köklerim çocuklarımin olduğu her yere uzanıyordu. "Şu anda sadece kendimle uğraşmak zorundayım."

"Daha sonra gelebilir miyim?"

Kendimi hayır demeye ikna edemedim. Gitmesine izin vermek istemiyordum ama yaptığım şey buymuş gibi geliyordu. O iyi bir şeydi. Çok iyi bir şey. Ama aramızda büyüyen bir dağ vardı ve o benim için ne kadar önemli hale gelse de, önce ilgilenmem gereken dört kişi daha vardı. Seçim yapmak zorunda olduğum bir yerde olmamalıydım ama bana seçenek sunacak param yoktu.

Yirmi İki



Holden

Eve girdim. "Ne oluyor anne?"

Cameron, Bruce'la birlikte kanepede oturmuş, boş tabağı sehpanın üzerinde duruyordu. Stetson, Willow'la birlikte Nora ve Isla'nın yanında takılmak üzere adaya göç etmişti. Annem masada oturuyordu, yüzünde zerre kadar suçluluk ifadesi yoktu.

Onunla yüzleşmeden önce herkesin gitmesini beklemeliydim ama yapamadım. Hepimiz ne olduğunu görmüştük. Gerisini izlemek için de burada olabileceklerini düşündüm.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Giydiği krem rengi balıkçı yaka, sert yüzünü yumuşatmıyordu. "Birileri bunu düşünüyor olmalı. Coal Haven'da yaşamak istemeyen bu kızlarla ciddileşiyorsun. Sonra da çocuk istemeyenlerin peşine düşüyorsun. Ve şimdi de bir tanesinin çoluğu çocuğu var."

"Aile işinde kalmamı istemeni anlıyorum ama geleceği tahmin edemezsin." Konuşurken sesim daha da yükseldi. "Bir daha eve dönmeyeceğimi bilmiyordun."

"Teagan'ın söz hakkı olsaydı olmazdı."

"Onun için endişelenmene gerek yok," dedim acı bir şekilde. Üniversiteden ayrıldıktan sonra kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakılmışım ve işim bittiğinde hemen eve taşınmamışım. Ve başıma gelen en kötü şeyi atlatmak zorunda bırakılmışım.

Annem homurdandı. "Teagan yüzünden hâlâ endişeleniyorum. O bebek öldükten sonra seni ortada bıraktı ve sen otuzlu yaşlarında bekâr ve çocuksuz kaldın."

Ortalık sessizleşti. Tek hareket, Willow'un sanki söylemediği kelimeleri tekrar ağzına tıkabilecekmış gibi parmaklarını ağzına götürmesiydi. Nora da aynı şekilde dehşete düşmüş görünüyordu ama şok içinde kalan tek kişi Isla'ydı. Bruce ve Cameron, Stetson'ın yere bakarak olayın dışında kalma yöntemini uyguladılar.

"Biliyor muydun?"

Annemin yüz ifadesi kuşkuya dönüştü. "Böyle bir şeyin bizim haberimiz olmadan gerçekleşebileceğini mi düşünüyorsun? Ölüm ilanında baba olarak sen yazılıydın."

Teagan büyük bir cenaze töreni istememişti ama ailesi çok şey üstlenmişti. Belki de bir ölüm ilanı hazırlamışlardır. Teagan dışarı çıkana kadar kederin puslu havasında kaybolmuş ve o zamanın tadını çıkarmıştım.

Başımı salladım. Annem biliyordu ve bana hiçbir şey teklif etmedi. Hayır. *Özür dilerim*. Sarılmak yok. Omzuna sempatik bir şekilde vurmak yok.

Böyle olmasını istememiş miydim? Açıklama yapmayışım ve mesafeli duruşumla bana istediğim odayı vermişti. Ve ben de onun istediği gibi eve dönmüştüm.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve parmaklarımı yumruk yaptım. Hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı, tanımlayamadığım pek çok başka duyguyla birlikte şiddetleniyordu. "Yani bunu bekliyor muydun? Üstesinden gelmemi ve sana yirmi birinci yüzyılda değilmişiz gibi bir torun vermemi mi?"

"Öyle değil ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi annem. "Burası Cameron'ın çalıştığı rafineri değil ki emekli olmaya karar verdiğinde yeni bir CEO işe alabilelim."

Aslında çürütmekle uğraşmadım. İkimiz de emekli olabilir ve bir çiftlik yöneticisi tutabilirdik. Colt zaten annem için bir yönetici işlevi görüyordu; sadece daha fazlasını işe alırdık. Annemin ne demeye çalıştığını biliyordum. Çiftliğin bir aile şirketi olarak kalmasını istiyordu.

Bana ve torunlarına bırakacak bir şeyi olmasını istediği için onu suçlayamazdım. Ama kendi istediğini elde etmek için benimle değer verdiğim birinin arasına girdiği için onu suçlayabilirdim.

"Emery benim için önemli," dedim sessizce.

Annemin ifadesi yumuşadı ama altta yatan sertlik . "Biliyorum. İyi birine benziyor. Ama hepimiz duyduk Holden. Onun önceliği

Çocuklar. Eğer onunla kalırsan, önceliğin o olacak. Taşınmak zorunda kalabilir, sonra ne olacak? Onunla kalmak için eski sevgilisinin hayatını yaşadığını fark etmeden önce aşık olmayı mı bekleyeceksin?"

İyi bir cevabım yoktu. Umutsuzluk beynimi bulandırmakla tehdit ediyordu ama bu bir gecede verebileceğim bir karar değildi. Verilecek bir karar olup olmadığını bilmiyordum.

"Benim önceliğim sensin," dedi annem ve göz ucuyla Nora'nın başının öne düştüğünü gördüm. Lanet olsun, anne. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Eğer önceliğiniz bensem, önemli olduğumu düşündüğünüz tüm kutucukları işaretlemedikleri için aşık olduğum insanları kaçırmaya çalışmaktan vazgeçebilirsiniz. Kimseyi içeri alamıyor olman, çocukları vurup kendilerini geri dönülmez bir şekilde buraya bağlamadıkları sürece onları dışarıda tutmam gerektiği anlamına gelmez."

Ceketimi kapının yanındaki kancadan çektim. "Hepiniz kalabilir ve eğlenebilirsiniz ama ben kasabaya gidiyorum."

"Bekle." Nora ayağa fırladı. "Git pikabını ısıt. Ben de ona götürmen için tatlı getireyim."

Yakın ailemden destek gördüğüm için şükrederek mutfaktaki telaşı geride bıraktım.

Kamyonetimin içinde ön camın buzunun çözülmesini bekliyordum ki Nora dışarı fırladı. Elinde kaplarla dolu bir çanta vardı.

Yolcu kapısını açıp içeri girdi ve çantayı dikkatlice yere bıraktı. "Neye karar verirsen ver, sadece burada olduğumu bil."

Kızım öldüğünde ihtiyacım olan şey oydu, ama o daha çocuktı.

"Annemin söyledikleri hakkında-"

Nora bir el salladı. Mavi gözlerini teslimiyet doldurdu. "Annem annemdir. Onu değiştirmeyeceğim ve onun gibi olmak istemiyorum. Bunu kabul ettiğimde hayat daha da kolaylaştı." Kapıyı açtı ve lanet olası tutamağa tutunarak dışarı kayd. "Orada bir süre kalırsan diye biraz yemek artığı ve benimkini beğenmezsen diye her tatlıdan biraz koydum." Kapıyı kapatırken yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onun balkabağının son kırıntısını bile yedim.

Turta.

Otoyolda neredeyse hiç kimse yoktu ve ben sürerken kasaba sessizdi aracılığıyla.

Lynn timer'nin arabası hâla Emery'nin evinin önündeydi. Arkasına park ettim, yiyecekleri aldım ve kapıya doğru koştım.

Emery kaşlarını çatarak beni içeri aldı. Gözleri kızarmıştı ve yüzü solgundu. "Hâla misafirin yok mu? Herkesi kaçırmadım, değil mi?"

Alnına bir öpücük kondurdum. "Hayır." O gittikten sonra neler olduğunu bilmesine gerek yoktu. "Her şeyi temizledikleri için mutluydular."

Annesi koltuktan kalktı. "Ben eve gidiyorum."

Annesini uzaklaştırmak istemedim. Emery'nin, çocukları Henry'nin yanındayken onu önemseyen insanlarla çevrili olmaya ihtiyacı vardı. Yemeği kaldırdım. "Turtam var. Biraz tadını çıkarabilirsin."

Emery annesinin tartışmasına fırsat vermedi. "Ben tabakları getireyim. Masada mı yoksa oturma odasında mı yemek isteriz?"

Lynn timer, "Sanki oturma odasında yemek yiyeceğimiz türden bir gece gibi hissediyorum," dedi.

Emery gülümsemedi ama mutfağa doğru gözden kayboldu. Lynn timer yanımdan geçerken kolumu sıktı. Sonra durdu. "Henry onu asla bu şekilde kontrol etmezdi. Okulu ve işi, yükümlölüklerinden için bir bahane olarak kullanırdı."

Hiç şaşırmadım. Henry ve annem birbirlerine çok benziyorlardı.

Emery biz yemek yerken oyunu açtı. Dikkat etmedim. Stetson bana bir mesaj attı. **Buradaki hiçbir şey için endişelenme. Her şeyin temizlendiğinden emin olacağım. Nora ve ben bu gece ve yarın sabah senin işlerini yapacağız.**

Teşekkürler.

Yemeğimiz bittiğinde Lynn timer gitti. Emery hırssız bir zombi gibi televizyona bakıyordu. Onu daha iyi hissettirecek bir şey söylemek için beynimi zorladım ama hiçbir şey yoktu. Sadece hayatını değiştirebilecek bir belirsizlik vardı.

Konuşurken bana bakmadı. "İlişkisi hakkında onunla yüzleştüğimde, bir avukat bulmak için şehrin dört bir yanını aradı."

"Boşanmanın yaklaştığını biliyor muydu?"

"Evet, ona artık güvenemeyeceğimi, evliliğimizin bu noktaya doğru gittiğini fark ettiğimi söyledim. Avukat aramaya gittiğimde de kimse benimle çalışmadı çünkü dava hakkında önceden bilgi sahibiydiler."

Orospu çocuğu. İnsanların bunu yaptığını duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Holly de eski sevgilisine aynısını yaptığı için gülmüştü. Sadece o bunu hak etmişti. Emery hak etmemişti. "Bu çok boktan."

"Evet." Hüzün ağır ağır üzerine çökmüştü. "Kara Cuma'da herhangi bir ofisin açık olacağından şüpheliyim ama o da aynı şeyi yaptıysa şaşımam." İçini çekti ve kanepeye doğru uzandı. "Yarın birkaç telefon görüşmesi yapacağım, o zaman emin olurum."

"Aynı avukatı kullanamaz mısınız?"

"Benim için pek bir şey yapmadı. Sanki maaşını almak için her şeyi yapıyordu. Ne tür bir iş yaptığı umurunda değildi." Emery, kira sözleşmesini bozmak ve taşınmak için yapması gereken tüm işleri şimdiden listeliyormuş gibi evin etrafına baktı.

Onun taşınacağı düşüncesi göğsümde bir örs gibi ağırlaşıyor, nefes alamayana kadar kaburgalarımı çökertiyordu. "Bu gece seninle kalabilir miyim? Çocuklar dönene kadar?"

Bana göz kırptı. Çocuklar Pazar gününe kadar dönmeyeceklerdi ama onu bir dakika bile yalnız bırakmak istemiyordum. "Evet, ama buna mecbur değilsin."

"İstiyorum. Seninle olabildiğince uzun süre birlikte olmak istiyorum."

Yüz ifadesi değişti ve gözleri doldu. Bunun birlikte geçireceğimiz son hafta sonu olabileceği gibi bir anlam çıkmasını . Arabuluculuk, dava ya da bunların ne kadar sürdüğü hakkında çok az şey biliyordum.

Onu kollarıma aldım ve ağlamasına izin verdim.

* * *

Emery

Telefonumu masaya çarptım. "Pislik herif." Öfkeyle kükredim. Tam yirmi dört saattir duyguların hız trenindeydim ve yolculuğun duracağına dair hiçbir işaret yoktu.

Holden bazı işleri halletmek için evine gitmişti. Hukuk bürolarını aramaya başlamadan önce onun gitmesini bekledim. Coal Haven'da bir tane kalmıştı ama Henry'nin onları da aradığından hiç şüphem yoktu.

Bunu planlamıştı. Avery aramasaydı ne zaman öğrenecektim?

Pazar gecesi haberi bana verecekti. Böylece Coal Haven'a tam bir karmaşa içinde dönmek zorunda kalacaktım.

Pişmanlık içime işledi. Ona bu şekilde karşı çıkmamalıydim. Ama annemin tavsiyesi aklımda çınladı. Bu bana ne gösterecekti?

Çocuklar mı? Hayat arkadaşı olması gereken kişinin onlara saygıya layık değilmiş gibi davranmasına izin vermek mi?

Ama maliyeti çok mu yüksekti?

Henry çocukları tamamen alamazdı. Haftada altmış saat çalışıyordu ve nöbetçi olmak zorundaydı. Onları antrenmanlara ve randevulara götüremiyor ya da provalara katılamıyordu. Okulun ilk günü fotoğraf çektirmek ya da okulun son günü dondurma yemek gibi geleneklerin bir parçası olmamıştı.

Tüm bunları yapmak isteseydi, ben de dahil olduğum sürece karışmazdım. Ama o karışmazdı. Aynı işi yapıyordu. Aynı kişiliğe sahipti. Bakıcı ve dadı tutardı ve o yokken Jenni'nin bakmasını isterdi.

Jenni onların hayatında sorumlu bir yetişkin olduğu sürece geçmişimizi unutabilirdim. Ama Henry'yi tanıyordum. Beni kontrol etmek için çocukları kullanırdı. Onlarla konuşmak istedim. Seslerini duymak ve sanki benden daha fazla güce ve paraya sahipmişim gibi davranmak ve Coal Haven'da kurduğumuz küçük güzel hayatı sürdürebilmek için.

Telefonu tekrar açmak için kendimi zorladım. Henry'yi aradım. Aceleyle "Alo?" diye cevap verdi.

"Çocuklara iyi geceler diyebilir miyim?"

"Neden?"

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Çünkü dört günlüğüne gidiyorlar ve Riley aşağı inmeden önce iyi geceler demek istiyorum." Babalarının yokluğuna alışkınlardı. Ben değil.

"Şey, akşam yemeği yiyoruz."

Arka plandan Avery'nin "Annem mi o?" sesi duyuldu.

Henry hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ve bana hiçbir şey söylemeden telefonu uzattı.

Önce Avery ile konuştum ve Arizona hakkında her şeyi, hayvanat bahçesine nasıl gittiklerini ve havanın ne kadar güzel olduğunu dinledim. Riley'e kadar sırayı ben aldım. Avery benim sözümü kesmeden telefonu tutmasına yardım etti. Gözyaşları ve endişelerden arınmış, son derece normal bir konuşmaydı. Buna ihtiyacım vardı.

Babasını tekrar giydirdiğinde, yaklaşmakta olan kavga hakkında biraz daha iyi hissettim.

"Her gece arayacak mısın?"

Tavrını tekrar o kendini beğenmiş ağzına sokabilseydim, bunu yaparken çok eğlenirdim. "Planlarını bozacaksa yarın aramak zorunda değilim."

"Meşgul olabiliriz."

İçimi çektim. "Tamam. İzin verdiğin için teşekkürler-"

Telefonu kapattı.

Ve öfke bir kez daha zirveye çıktı.

Ön kapı açıldı. Holden içeri girdi. Ev işlerini yaptıktan sonra kıyafetlerini değiştirmişti ve elinde bir gece çantası vardı.

"Şansın yok mu?"

Başımı salladım. "Şehirdeki avukatı deneyeceğim. Aile hukuku yapmıyorlarsa, belki iyi birini tavsiye edebilir."

Yüz ifadesi titredi. "Onunla pek şansın olur mu bilmiyorum. Pek ilerici sayılmaz. Önerdiği meslektaşları Henry ile empati kurmaya daha yatkın olabilir."

Kalemimi ve not defterimi . daha iyiydi. "Bu çok sinir bozucu."

Arkamdan geldi ve güçlü ellerini omuzlarıma koydu. O masaj yaparken ben de boynumu döndürdüm. "Ellerini çok iyi kullanıyorsun."

Sesi alçaldı. "Onlarla başka ne yapmamı istediğini söyle."

Başımı geriye eğdim ve bakışlarımın yüzünün sert köşelerini okşamasına izin verdim. "Bana olan biteni bir süreliğine unutturabilir misin?"

Ellerini omuzlarımda üzerinde düz bir şekilde gezdirdi ve üzerime eğilerek kollarımı okşadı. "Sana unutturamam ama duygularını boşaltman için bir çıkış yolu sağlayabilirim."

"Ben alırım."

Ayağa kalktım ama beni masanın yanına hapsetti ve telefonumu not defterime ve kalemime yaklaştırdı.

"Yatak odasına gitmiyor muyuz?"

İçten içe yanan bakışları üzerimdeydi. "Misafir mi bekliyorsun?"

"Hayır mı?" Sokağa bakan pencereden dışarı baktım. Mahalle genellikle sessizdi ama okul yoktu. Ya bazı çocuklar oynamak için dışarı çıktıysa?

Uzandı ve kordonu çekti. Perdeler kapandı. Anında mahremiyet.

Ondan sonra hiç vakit kaybetmedik. Ağzlarımız çarpışırken parmaklarımız saçlarının arasından geçirdim. Kırım masaya çarptı ve beni yolun geri kalanında kaldırdı, taytımı aşağı sarmayı başardı.

Kot pantolonunun tokasını açmak üzereydim ama ağzımı bıraktı ve diz çökmeden önce beni bir saniyeliğine yalnız bıraktı. Pantolonumu sıyrarak indirdi, sıcak bakışları merkezimden ayrılmıyordu.

Bacaklarımı ayırdı ve sertçe yutkundum. Güpegündüz, mutfak masasında seks. Yirmi yabancıнын izlediği bir seks kulübünde değildim ama aklım buna inanmıyordu. Kalbim hızla çarptı ve benlik bilincim zirveye çıktı ama tipik Holden, tüm bunları aklımdan sildi.

Üzerime çöktü, yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Parmaklarımı bir kez daha saçlarının arasından geçirdim ve hislerimin fırtınasına teslim oldum. Yapacağını söylediği şeyi yaptı ve duygularıma bir çıkış yolu verdi.

Yalnızdık. Adını haykırmakta, zevkimi haykırmakta ve nefes nefese kalıp inlemekte özgürdüm - ihtiyacım olan her şey çünkü beni sert ve hızlı bir şekilde doruğa ulaştırdı.

Patladığımda, bana zirveden aşağı süzülme şansı vermedi. Ayağa kalktı ve pantolonunu yırtarak açtı. Pantolonunu sadece sert ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı iterek içime daldı. Zevk karşılık olarak yükseldi. Başparmağını klitorisime koymuş, girip çıkarken oraya dayamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Bu tatlı ve samimi bir ara değildi. Bu seksi bir şipşak değildi. Bu bir rahatlamaydı. Tam da ihtiyacım olan şey.

Tekrar boşaldım, ona doğru sertçe savruldu. Masanın üzerinden kayacaktım ama o bacaklarımı tuttu ve boşalırken hırlayıp kendini masaya yaslarken beni yerimde tuttu.

İçimde kaldı ve bacaklarımı tutmaya devam etti. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, zor nefes alıyordu.

"Evet. Üzerimdeki baskı kesinlikle kalktı." Derimden dışarı çıkacakmışım ya da bir köşeye saklanıp hayatımın aldığı yol hakkında ağlayacakmışım gibi değil de zırhımı giyip savaşa girecekmişim gibi hissediyordum.

İçimden yavaşça çıktı. "İhtiyacın olursa bunu her saat yapabiliriz. Bütün hafta sonu."

Ona inandım. Pazar günü çocukları almak için Bismarck'a gittiğimde ikimiz de yürüyemeyecektik ama endişelenemeyecek kadar kemiksiz olacaktım. Yaklaşan yasal savaşın hayatımı nasıl etkileyeceğini umursamayacak kadar bitkin olacaktım.

Muhtemel sonucun ne olacağını görmezden gelebileceğimi bile düşündüm. Çünkü Kira'nın söylediklerini ve bunun yarattığı haksız baskıyı unutmamıştım.

bana ve Holden'a daha fazlasını kaldıramayacağım bir dönemde yükledi. Onun sözleri önceliklerimi nereye koymam gerektiğini ve bunun ne anlama gelebileceğini vurgulamıştı.

Bir çözüm bulmak ya da bulamazsam ne yapmak zorunda kalabileceğimi kabullenmek için hafta sonum vardı.

* * *

Holden

Pazar günüydü ve Emery bütün gün dalgın ve sessizdi. Duş alıp giyindim ve eve koşup ev işlerini yapmak için çıkmak üzereydim. Onu mutfak masasında otururken bulduğumda ceketimi ve botlarımı giymiştim.

Bir fincan kakaoyu karıştırıyor ve pencereden dışarı bakıyordu.

"Gitmeden önce geri getirmek için biraz öğle yemeği almamı ister misin?" diye sordum.

Perili bakışları benimkilerle buluştu ve midemde asit çalkalandı. Yüz ifadesi perişan olsa da kararlıydı. "Holden, bence geri dönmemelisin."

Çok fazla ilişki deneyimim yoktu ama ses tonundaki kesinliği anlamıştım. Yine de, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İstemiyorum... Düşünecek o kadar çok şeyim var ki." Gözyaşları gözlerinde toplandı ve döküldü. "Bu konuyu seninle daha önce konuşmalıydım ama sana gitmeni söylemeyi kendime yediremedim. Ama birdenbire çok şey yaşadım ve aramızdaki şeyin beni etkilemesine izin veremem."

Ne dediğini anlıyordum ama anlamamıştım. "Aramızda ne var, Em?"

Aceleyle yanaklarını fırçaladı. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, ama annenin söyledikleri ve taşınmak zorunda kalabileceğim gerçeği arasında... Duygularımın çocuklarım için yapmak istediklerimi etkilemesine izin veremem."

"Taşınırsan her şeyin biteceğini mi düşünüyorsun?"

Bana çok fazla şey anladığını belli eden bir bakış fırlattı. "Coal Haven'ı öylece terk edemezsin."

"Bu o kadar da uzun mesafeli bir ilişki değil." Bunu söylerken, kaybedecek bir argüman olduğunu biliyordum. Ama denemek zorundaydım. Başıma gelen en iyi şeyin hiçbir şey yapmadan çekip gitmesine izin veremezdim.

"Ne kadar süre için Holden?"

Kesin bir cevabım olmasını isterdim. Taşınacaktı, Henry geri adım atacaktı ve sonra bana geri dönebilmek için işini ve evini bir kez daha bırakıp Coal Haven'a dönmek zorunda kalacaktı. "Henry'nin ne kadar ısrar edeceğini bile bilmiyoruz."

"Tanıyorum. Onu tanıyorum. Bu yüzden evlilikte kalıp ilişkimizi onarmadım. Boşanma işlemlerini en başta bu yüzden uzatmadım. Çünkü ne yapacağını biliyorum ve buna, çocuklarıma konsantre olabilmem gerekiyor. Beni her şeyin ortasında bırakacağından endişe edemem. Beni terk etmezsen, belki de sen ve ben yine de çalışmayacağız diye endişelenemem çünkü içten içe kendi çocuklarını istiyorsun. Beş numaralı çocuğa sahip olmak isteyip istemediğim ve bunun Henry'yi ne yapmaya iteceği konusunda endişelenemem."

"Henry seninle benim aramda olan hiçbir şey hakkında söz sahibi olmamalı," dedim öfkeyle ve hemen pişman oldum. Yüz ifadesinde kırmayı umduğum kabulleniş vardı. Ona yanıldığını göstermek istemiştım ama sadece haklı olduğunu doğrulamıştım.

Henry ile velayet ve nafaka için savaşmakla meşgul olacaktı. Ben dikkatini dağıtacağtım. Hafta sonunu atlatmak için istediğı bir dikkat dağıtıcı ama hayatının geri kalanı için çok fazla.

"Pekâlâ," dedim ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Pekâlâ."

Başını eğdi ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

Kalbim onunkiyle birlikte kırıldı. Ona gitmeli miydim? Ona sarılmalı ve kalplerimizin birlikte kırılmasına izin mi vermeliydim?

Yoksa eskisinden daha kötü hissetmeden önce gitmeli miyim?

Öylece bırakamayacağım bir konu vardı. "Çocuklara bir şey söyleyebilir misin? Düşünmelerini istemiyorum..." Pes eden kişinin ben düşünmelerini istemedim.

Mutfaktan geri geri çıktım ve kapının yanındaki spor çantamı aldım. Doğruca pikabıma gittim ve yola çıktım.

İşte bu kadar. Emery'yle ilişkim dört ayı bile doldurmamıştı ama sanki kalbim kül olmuş, ezilerek püre haline gelmiş ve sonra tekrar yanmıştı. Teagan gittiğinde kendimi boşlukta hissetmişim. Bu, o kadar çok parçaya bölünmek gibiydi ki onları tekrar bir araya getirebileceğimden emin değildim.

Dün gecenin onu son kez kucağıma alışım olacağını bilseydim, farklı bir şey yapar mıydım?

Tüm hayatım boyunca tanıdığım kasabaya doğru sürdüm. Üniversiteye gittiğimde ayrılmak istememiştim ama Teagan fikrini değiştirene kadar beklemeye razıydım. Değiştirmeseydi ne yapardım bilmiyordum. Belki de kızımızı kaybettikten sonraki ayrılığımız kaçınılmaz sondu. Bunu itiraf etmemiştim ama eve döndüğüm için mutluydum. Orası benim sığınağım olmuştu.

Bir daha ayrılmayı hiç düşünmemiştim. Burası benim yaşadığım yendi. Büyükanнем ve büyükbabamın kurduğu vakıftan petrol paramı aldığım da bir ev inşa ettiğim yer. Ve çalıştığım yendi. Ama aynı zamanda buradan ayrılıp kalp kırıklığı yaşamak da istemiyordum. Bana göre olmadığını düşündüğüm bir hayata. Şansım vardı.

Stetson'ın pikabı şehir merkezindeki kafedeydi. Arabayı . Ya bu olacaktı ya da boş evimle yüzleşecek ve inşa edildiğinden beri o kadar sessiz oturduktan sonra çocuklarla ve kahkahalarla dolu olacağına dair kurduğum gizli fantezileri itiraf edecektim.

İtiraf etmeliyim ki Emery'den çocuk sahibi olmayı bir iki kez düşünmüş olabilirim. Ama çocuklarını onunla birlikte büyütmem için hayatına girmeme izin verirse de sorun olmazdı.

Stetson bir tabağın üzerine eğilmiş, omletine yumulmuştu. Onun karşısındaki kabine geçtim. Yüz ifademi görünce iki kez baktı.

Jocelyn . " zamanki gibi mi, tatlım?"

Karnım gurulduyordu. Bir daha ne zaman iştahımın olacağını bilmiyordum. "Sadece su, lütfen."

Bir an duraksadı, ne yapacağından emin değildi. Sonra omzumu okşadı ve aceleyle uzaklaştı.

"Yavru köpeğini kim tekmeledi?" Stetson sordu. "Benden ayrıldı."

Çatalını yere bıraktı ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Eski sevgilin yüzünden mi?"

Başımı salladım ve bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Kilise yakında kalkacaktı. Kafe ve Rattler's öğle yemeği kalabalığıyla dolup taşacaktı. O zamana kadar gittiğimden emin olmalıydım. Eğer güler yüzlü ve cana yakın olmazsam, insanlar merak ederdi. Konuşurlardı. Sorular sorarlardı. Ve ben bu saçmalıklar için havamda değildim.

"Bebek de mi ilgiliydi?" diye sordu sessizce. "Daha fazla endişelenmesine gerek yoktu."

"Sert." "Ama adil."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Evet, bir şeyler yaşıyor ama sana onunla birlikte yaşama şansı vermiyor. Sanki sen sadece bir yük olacaktımsın gibi davranıyor."

Haklıydı ve üzerinde çok düşünürsem sinirlenebilirdim. "Ne yapmamı istiyorsun, Stetson? Anneme dönüşüp her şeyi benim üzerime mi yıkayım?"

"Hayır, sadece berbat, dostum. Berbat. Özür dilerim." Omletini bıçakladı. "Belki de annen haklıydı."

Sarsıldım. Stetson nasıl annemin tarafını tutabilirdi? "Ne demek istiyorsun?" "Daha fazla çocuk istiyor musun?"

"Bu basit bir cevap için çok derin bir konu, Stetson."

Çatal lokmasını ağzına götürmek üzereyken durdu. "Taşınmak zorunda kalırsa taşınmaya ne dersin?"

Kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktım. "Düşünecek çok şey var." Ama bana bir şans vermemişti.

"Sanırım en iyisi bu, o zaman."

Ona ters bir bakış attım. "Çok teşekkürler, ahmak."

Yemeğini ağzına attı ve çiğnedi. Yutkunduğunda, "Teagan senden ayrıldığında, kendini kederin içine bıraktın ve Emery'ye kadar kimsenin sana yaklaşmasına izin vermedin. Bir keresinde suratın beş karışken Teagan'ın sana ulaşmak için daha fazlasını yapmasını dilediğini söylediğini hatırlıyorum. Peki, ne yapacaksın? Emery için dokuz yıl daha üzülecek misin yoksa ona ulaşmak için daha çok mu çalışacaksın? Çünkü çocukları için savaşıırken senin egona ayıracak zamanı olmadığı kesin."

Boğazım düğümlendi. Çoğu insana karşı neşeli ve iyi bir adamdı ama yeri geldiğinde açık sözlü olmaktan da çekinmezdi. "Sert."

Omletinden bir parça daha kesti ve erimiş peynir fişkırdı. "Ama adil mi?"

Tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım. Trafik artıyordu. İnsanları görmek istemiyorsam hemen yola çıkmalıyım. "Bunu onun için daha da zorlaştırmak istemiyorum."

"O zaman kolaylaştır."

O kadar basit bir şeymiş gibi anlattı ki, onu güverteye çıkarabilirdim.

"Bana nasıl olduğunu sorma," diye homurdandı ve yemeğinin üzerine eğildi. "Krystal ile tekrar bir araya geldim."

"Ne oluyor lan?"

"Biliyorum. Biliyorum." Başı öne eğikti. "Bunun bir hata olduğunu zaten biliyorum. Evimde bir gece çantası bırakmış ve diş macunu, şampuanı falan banyomun her yerinde."

Sienna onun dikkatini dağıtabilirdi ama muhtemelen Krystal'ı yatıştırarak Sienna'yı rahat bırakmasını sağladı. Yetişkinlerin oynadığı oyun alanları. "Aklından ne geçiyordu?"

Bana uyarıcı bir bakış attı ama cevabı gözlerinden okudum. Ben Emery'yle meşgul olduğum için kendi haline bırakılmıştı. Yetişkin bir adam olabilirdi ama bu onu yalnız olmaktan alıkoymuyordu. Bir hata yapmıştı. Fikrini değiştirdiğini ve ondan ayrılmak istediğini söylediğinde Krystal'ın çılgına dönecek olması bir şeyi değiştirmeyecekti.

"Ne yaşarsam yaşayayım, hâlâ senin için buradayım," dedim ona.

"Teşekkürler. Kendi pisliğimi kendim temizleyeceğim ama birkaç biraya ihtiyacım olabilir.

bitti."

"Tamamdır." Onu ittim. Onu geride bırakmaktan nefret ediyordum ama sözleri yankı uyandırdı.

O zaman kolaylaştırın.

Benimle bir geleceği olsun ya da olmasın, yine de kendine bir gelecek kurmasına yardımcı olabilirdim. Çocuklarıyla birlikte olmak için oyun oynamak zorunda kalmayacağı bir gelecek.

Yirmi Üç



Emery

Geçen Pazar çocukları almıştım ve Henry bana birkaç kelimedenden fazla bir şey söylememişti. Çocuklar Phoenix'e yaptıkları geziyi, uçak yolculuğunu ve büyükanne ve büyükbabalarının havuzunu ballandıra ballandıra anlattılar. Köpek de büyük övgü aldı.

Henry bundan nefret etmiş olmalı.

Şükran Günümü ve Holden'ı sordular, ama onlara güzel bir tatil geçirdiğimi söyledim ve öylece bıraktım. Onlara Holden'la artık görüşmediğimizi ama bunu ağlamamak için kendime güvendiğim bir anda yapmalıydım. Pazar ve Pazartesi o gün değildi.

Garaj yoluna park ettim. Telefonumun ekranında Henry'den bir mesaj belirdi. **Bu hafta sonu çocukları almak istiyorum.**

Dişlerimi sıktım ve cevap verdim. **Planlarımız var.**

Onları birbirleri için Noel alışverişine götürecektim ve böylece babaları ve annem için hediye seçebileceklerdi. Bu hafta sonundan sonraki hafta sonu onunla birlikteydiler ve bu da Noel'den önce fazla zaman bırakmıyordu.

Telefonum çaldı. Henry.

Gözlerimi kapattım. İçeride çocukların görebileceği bir yerde konuşmaktansa burada konuşmak daha iyiydi.

Cevap verir vermez, "Hadi, Emery. Onları bütün hafta alacaksın."

"Onları okula ve kreşe hazırlıyorum, sonra da akşam yemeklerini yatırıyorum. Hafta sonlarını da onlarla geçirmeyi seviyorum."

"Sadece fazladan bir hafta sonu."

Bunu söylediğime pişman olacağımı biliyordum. "Velayet anlaşmamızın şartları bunlar, Henry."

"Yani bu konuda benimle çalışmak istemiyor musun?"

Olayı bana çevirmesi çok tipikti. "Planlarımız var, Henry." "Yani bu konuda benimle çalışmak istemiyor musun?"

"Henry-"

"Ne demek istiyorsun?" -bu sefer daha yavaş konuştu- "Çocukları daha sık görmek için benimle birlikte çalışmak istemiyor musun?"

Dehşet, ensemdeki tüyler diken diken olana kadar omurgamı tırmaladı. "Beni filan mı kaydediyorsun?"

"Neden? Çocuklarımla daha fazla zaman geçirmemi istemiyormuşsun gibi görünecek bir şey söylemekten mi korkuyorsun? Onları okullarından ve yaşadığım yerden çok az haber vererek uzaklaştırdığınızı mı?"

Arabuluculuğu yeniden başlatmak için kullandığı detaylar bunlardı. Yemi yutmuyordum. "Güle güle, Henry."

Kekelemesi üzerine telefonu kapattım. Tekrar aramaya çalıştı ama görmezden geldim.

Annem içeride Riley ve Afton'la birlikte kanepede oturmuş kitap okuyordu. Landon yarış arabalarını halının üzerinde sürüyor ve onları dinliyordu. Avery takı yapma setinin üzerine eğilmişti.

Landon kafasını kaldırdı. "Holden bu gece geliyor mu?"

Kahretsin. Bugün Salı'ydı ve ben bütün gün Holden'ın Salı günleri bize nasıl yemek getirdiğini düşünmemeye çalışıyordum. "Um... Holden artık çok fazla ziyarete gelmeyecek." Çocuklar ve annem bana göz kırptı. Aceleyle devam ettim. "Sizi düzenli olarak görmeyi özleyecek."

Landon'ın ağzı açık kaldı. "Siz ikiniz mi?"

Bununla nasıl başa çıkacaktım? Beni suçlayacaklardı. *Ben* de kendimi suçladım. Kendimi gerçeğe hazırladım. "Ona birbirimizi görmeyi bırakmamız gerektiğini söyledim, evet."

Bir *nedenler* korosu çınladı ve Riley'nin gözleri doldu, yaşlarla doldu. Neler olup bittiğini anlamıyor olabilirdi ama duyguları özömsüyordu.

Kendi gözyaşlarımla savaştım. Bir noktada kendimi bu hikâyedeki kötü adam gibi hissetmekten vazgeçecektim ama bunun yakın olacağını sanmıyordum. "O hâlâ kasabada. O her zaman senin arkadaşın olacak. Sadece çok fazla yanında olmayacak."

Avery'nin mücevherleri unutulmuştu. "Ama-"

Ellerimi havaya kaldırdım ve çocukların önünde hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce mutfığa girdim. "Ben biraz yemek yapacağım."

Annem yavaşça kapattığında buzdolabının kapısını açmış, içindekilere boş boş bakıyordum. Kollarını bana doladı.

Başımı örme kazağına gömdüm, başından beri yanımda olduğu için minnettarım ama keşke ona gözyaşlarından çok mutlu anlar yaşatabilseydim. "Her şeyi berbat mı ettim?" Ona Henry'nin aramasını anlattım. "Bunu kolaylaştırmayacak. Hepimiz yakınlaşmadan Holden'la ilişkimizi bitirmek daha iyi, değil mi?"

Sırtımı sıvazladı. "Onlar için doğru olanı yapmaya çalışıyorsun."

"Bu doğru bir şey gibi gelmiyor."

"Hayır, öyle değil. Sen ve Holden birlikte gerçekten iyi çalıştınız. Henry bunu mahvetmek istiyorsa, bu onun için o kadar kolay olmamalı."

Ama öyleydi. Henry'nin parası vardı, bağlantıları vardı ve bu ona tüm gücü veriyordu.

"Sana yakın olmak benim de çok hoşuma gitti."

Annem beni kol mesafesine kadar itti. Yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Annem yumuşak başlıydı. Annem çatışmacı değildi. Annem destekleyiciydi. Bu annenin yaydığı sertlik ve sınır, benim birlikte büyüdüğüm annem değildi.

"Henry söz konusu olduğunda her zaman zayıf bir nokta olmuştur. Acaba baban hâlâ hayatta olsaydı, o çocukla evlenir miydin?" Başka tarafa bakmamı istercesine gözlerimin içine baktı. "Henry kendini daha iyi hissetmek için seni kullandı. Sen de onun istediğini yaptın. Evlenmek istediğinde evlendin. Çocuk sahibi olmak istediğinde, oldun. Başkalarıyla yatmak istediğinde, senin bununla başa çıkmanı bekledi. Boşanma sürecinde Jenni'yle istediği kadar birlikte olmak istedi ve siz hayatınıza devam ettiğinizde, dirsekleriyle tekrar hayatınıza girdi. Seni kontrol etmeye devam etmek istiyor ve başarıyor. Sebeplerini biliyorum, Emery. Ama şunu düşün.

-Başka bir şehirde başka bir iş bulup çocukları da yanında götürmesine ne engel olabilir ki?"

Öfkem o kadar hızlıydı ki bir adım geri gitmek zorunda kaldım. Coal Haven'a taşındığımda yaptığımı iddia ettiği şey buydu. Bunu yaptığını görebiliyordum, sadece daha uzağa, velayet anlaşmamızın izin verdiği kadar uzağa taşınyordu. Onlarla birlikte taşınamazdım. Yeni arabuluculuk turundan sonra param gitmiş olacaktı. Dava için para ödemek zorunda kalırsam borçlu olurum. Henry

kazanması ve Arizona'ya taşınması muhtemeldi, böylece çocuklar köpek amcalarını tanıyabileceklerdi.

Sanki bir önsezi gibiydi. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Biraz var," dedi annem ama ben başımı salladım. "Bunu yapmana izin veremem."

"Bu benim emeklilik hesabım ve eğer o çocukları daha önce hiç mutlu görmediğim bir yerde tutmak için harcamak istiyorsam, bu benim seçimim."

"Anne, işler çirkinleşebilir." Henry annemin beni finansal olarak desteklediğini öğrendiğinde acımasız olacaktı. Onun daha çok bağlantısı vardı ve annem beş parasız kalırdı. Onun finansal güvenliğini tehdit edemezdim.

Beni . "Bunu bir düşün. Her şeyi. Henry'ye teslim olma. Bir dahaki sefere ona karşı çıktığında seni daha da pişman eder."

Beni mutfakta bıraktı. Akşam yemeğinde ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Eskiden kazandığının yarısı ve annemin emeklilik birikimleriyle Henry'yle nasıl mücadele edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Holden'ın bu geleceğin içinde yer almayacak olması hoşuma gitmiyordu.

Ailem için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum. Henry'nin çocukları almaya geldiği ilk gün annemin söyledikleri aklımdan geçti. *"Çocuklarının seni ona karşı direnirken görmesi kötü bir şey değil. Ne kadar hak etse de onu onların önünde aşağılamıyorsun ama aynı zamanda sana pislik yapmaya devam etmesine de izin vermiyorsun."* Belki de onlara sevmeleri ve güvenmeleri gereken birinin incinmiş bir gurur yüzünden hayatlarını mahvedemeyeceğini göstermek sandığımdan daha önemliydi.

* * *

Holden

Boktan bir haftaydı. Emery'nin hayatını kolaylaştırmak için milyonlarca yol düşündüm ama sadece bir tanesi geçerliydi. İşe yarama şansı var mıydı bilmiyordum ama benden daha iyi bir fikre sahip olabilecek tek bir kişi vardı. Kendimi aptal yerine koymaya hazırdım ama aynı zamanda planıma mümkün olan en fazla bilgiyle yaklaşmak istiyordum.

Annemin evine gidiyordum. Cumartesi , Emery'den haber alalı neredeyse bir hafta olmuştu. Ne olursa olsun, ona yardım edebilirdim.

Taviz yok. Bundan sonra benimle işinin bittiğine karar verirse, o zaman biterdi. Eski sevgilisi gibi değildim. Ona iyi davranmam için ondan beklediğim şekilde tepki vermesi gerekmiyordu.

Küçük taneler ön camımın tozunu aldı. Hafif kar fırtınası, rüzgarda yol boyunca kıpırdayan kar yılanları yaratmaya yetti, ancak hava karın yapışmasını ve kaygan bir yüzey oluşturmamasını engelleyecek kadar soğuktu.

Evime varmadan döndüm ve büyüdüğüm eve doğru sürdüm. Eski beyaz çiftlik evi, sahibi gibi gururla duruyordu. Ve sahibi gibi, içi de görüldüğünden daha kötü durumdaydı.

Nora'nın arabası evin yanına park edilmişti. Finallere çalışması gerektiğini söyleyerek hafta sonu için evdeydi.

Annemi bulma olasılığımın yüksek olduğu dükkânın yanına yanaşım. İçeride etrafım egzoz, yağ ve yakıt kokusuyla sarılmıştı. Colt ellerini bir bez parçasına siliyordu. Kamyoneti, annemin yağ değişimi gibi basit bir şey için kasabaya gitmeyi reddettiği için kurdurduğu asansörün üzerindeydi. Bunun nedeni daha çok insanlarla uğraşmayı sevmemesiydi.

"Annem buralarda mı?" diye sordum.

Colt paçavrayı bankın üzerine fırlattı. "Belki ahıra?"

"Teşekkürler." Koşarak çıkmak için döndüm.

"Holden." Onunla yüzleştiğimde hemen konuşmadı. Colt konuşkan biri değildi. Saçmalayabilirdi ama yalnızlığı tercih ederdi. Belki tercih etmiyordu ama arıyordu. Söylemeyi planladığı şey her neyse, bana yüzeysel bir şey söylemiyordu. "Son zamanlarda kız kardeşine karşı çok sert davranıyor." Daha fazlasını söylemekten korkuyormuş gibi kaşlarını çatı. "Sadece her zamankinden daha kötü olduğunu söylüyorum ve" -duvarların kulakları varmış gibi dükkânın etrafına baktı- "Nora bir sonraki okul tatilinde gidecek başka bir yer bulursa şaşırman."

Bu benim hatamdı ve burada bulunma amacım bir işe yaramayacaktı. Nora'ya yurttan olmadığı zamanlarda benim evimde kalabileceğini söylemeliydim. "Önceden uyarayım, annemle konuşmak zorunda olduğum şey onu çileden çıkarabilir."

Colt homurdandı ama başka türlü endişeli görünmüyordu.

Devasa kırmızı ahıra doğru ilerledim. Annem içerideydi, sırtı bana dönüktü, bir eli kalçasında, diğeri bir at ahırına dayanmıştı. Tüm kararlılığımı topladım. Bu konuşma kolay olmayacaktı ve

Annemin nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama gerçek bir konuşmaya ihtiyacım vardı, ters yorumlar değil.

"Anne, seninle konuşmam lazım."

Başını kaldırdı ama tekrar indirdi. "Eğer bu çiftlikle ilgili değilse, duymak istemiyorum."

"Babamla ilgili."

Kıpırdamadı, sadece bakışlarını toprak zeminde incelediği noktadan kaldırdı. "Bu konuda söyleyecek yeni bir şeyim yok Holden."

"İstiyorum."

Kolunu indirdi ve iki elini kalçalarına dayadı. Yüzünü bana dönmek için yarım daire çizdi, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Ve bu?"

Kötü bir western filmindeki gibi karşı karşıya geldik. Silah yok. Başka insanlar yok. Sadece dışarıdaki rüzgar ve içerideki ampulün loş ışığı bizi aydınlatıyordu.

"Emery'ye yardım etmek istiyorum," dedim, annemin yardım etme isteğimden hoşlanmayacağını biliyordum. Ben annemin desteğiydim. Bunu şimdi anladım. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermezdi, kendi çocuklarının bile, ama tek istisna bendim. Benim amacım, onun önem verdiği şeyleri, yani arazimizi ve işimizi desteklemek için burada olmaktı.

"Yani kalacak mı?"

"Böylece nerede yaşayacağına, kiminle görüşeceğine ve çocuklarını ne zaman alacağına kendisi karar verebilecek ve eski kocası ona istediğini yaptırmak için hukuk sistemimizi zorlamayacak."

"Bir ebeveynin çocuğuyla birlikte olmak istemesinden daha kötü bir şey isteyemezsin." Sanki babama ya da Nora'ya hayatımızda olmaları için bir şans vermiş gibi konuşmuştu. Vazgeçtiği için babamı suçladım ama annemi de bir o kadar suçladım.

Annemle babam arasında neler olduğuna dair yeterince fısıltı duymuştum. Annemi neyin doğru olduğuna karar verecek kadar iyi tanıyordum ve babamla son etkileşimim bana onun tarafını göstermişti. "Bir babanın, istediğini vermek istemeyen bir kadından istediğini almak için aniden çocuklarıyla ilgileniyormuş gibi yapmasının nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

Annemin ifadesi sertleşti ve bakışlarını kaçırdı. "Evet." "Kızımı biliyordun."

"Yaptım," dedi sıkıca.

Yüz ifadesinin derinliklerinde keder gizliydi. Ona söylemediğim için nefret ediyordu, konuşmadığımız başka bir şeydi . Belki bir gün

olurdu. Belki de asla o tür bir insan olmayacaktı. Belki de Emery' geri itmesi, benim incinmemi engellemeye çalışmasının bir yoluydu.

Bu konuşmanın nasıl geçtiği annemi anlamamda önemli bir rol oynayacaktı. "O doğmadan önce babamı görmeye gittiğimi biliyor muydun?"

Kaşları havaya kalktı ama şaşkınlık dışında yüz ifadesini yorumlayamadım. "Seninle iletişime geçti mi?"

Küçümseyici bir kahkaha attım. "Hayır. Ama ona senin önerdiğin gibi bir evlilik sözleşmesi istediğimi söylediğimde benimle çalışmayı reddetti. Bana yardım etmeyi reddetti."

"Başka bir avukata gitmeliydin."

Ondan para istemek zorunda kalacaktım ama Teagan'la evlenmeme yardım etmeyecekti. "Yaptığı işte iyi."

"Evet." Başını iki yana salladı. "O iyiydi. Beni ona ve fikirlerine karşı bu kadar şüpheli yapan da buydu."

"Bu yüzden bana onunla ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum." Gözlerini kısmıştı. "Neden?"

Babam her zaman hassas bir konu olmuştur. Kaçıp giden kişiye en yakın kişinin o olduğundan şüpheleniyordum. Ancak annem yuva kurmak için yaratılmış bir kadın değildi ve hırslı bir avukat onun gardını sürekli olarak yükseltecekti. Ona güvenmeyi kendine yediremiyordu ve en büyük kardeşinin talepleri ve iş üzerindeki kontrolü ile yeterince uğraşıyordu.

"Onunla konuşmam gerek."

"Sana yardım etmeyecek. Dört çocuklu boşanmış bir kadına da kesinlikle yardım etmez. Emery'nin eski kocası gibi insanlar onun için bir sürü para döküyor."

Benim de duymak istediğim buydu. "Ya öyle olur ya da Emery taşınırsa ben de onunla giderim." Eğer beni kabul ederse.

Annemin ağzı açık kaldı. Kalbimi tekrar riske atacağımı düşünmemişti. "Neden? Onu uzun zamandır tanımıyorsun ki."

"Onu yeterince uzun zamandır tanıyorum. O özel biri ve kıskanç bir eski sevgilinin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ama bence ikimiz de onun oyununu oynamak zorunda değiliz."

Annemin ağzı düzleşti ve yanağının içini çiğnedi. "Bu eski sevgilin gerçekten bir piç mi?"

"kontrolcü bir pislik ve Emery ona karşı çıktığında hayatını alt üst etmeye devam edecek. Onun gururu bir silah."

"Lanet olası gurur." Duruşunu düzeltti, botları toprakta gıcırdıyordu. "Hamile olduğumu söylediğimde baban evlilikten bahsetmeye başladı. O da

Herkes gibi ben de altı aylıkken at üstünde sığır taşıdığım da bana söyleniyorlardı."

İnsanlar muhtemelen annemin beni kamyonetin kasasına atıp otlaklarda gezdirmesiyle ilgili sorunlar yaşayacaktı. Çocuk güvenliği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Sonra soyadımı nasıl değiştireceğimden ve belki de çiftliği yeniden markalaştırabileceğimizden bahsediyordu..." Dudaklarını dişlerine karşı emdi. "Sonra ona neden adını değiştirmedini sordum. İşini yeniden markalaştırabiliriz. 'Barron Hukuk' kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Öyle," diye kabul ettim. Rotham, McGuinty ve Ortakları gibi değil. Jack Rotham adını değiştirmeyi düşünen bir adam değildi.

"Sonra sana saldırmaya başladı. Emery'nin eski sevgilisinin yaptığını yapıyor." Kızgın bir şekilde burnunu çekti. Hikâyenin bazı bölümlerini duymuştum ama Henry sayesinde şimdi çok daha iyi anlıyordum. "Sanırım seni tanımak isterdi. Ama istekleri hep tavizlerle geldi ve ben reddettim. Eğer seni oyun oynamadan göremiyorsa, sana ne tür bir akıl oyunu oynayacaktı?"

Sürpriz damarlarımda dolaştı. Hoş bir sürpriz. Annem bana göz kulak olmuştu. Soğuk tavırlarına alışmışım ve bazı motivasyonlarını anlamışım ama kendisine ait olanı bu kadar kararlılıkla koruduğunu fark etmemiştim. Nora'yla nasıl olduğunu açıklamıyordu ama her seferinde tek bir meseleyle uğraşabilirdim.

"Sanırım sana kızdı," dedi. "Bana karşı gelmedin ve onu kendin arayıp bulmadın."

"Billings'e taşındı." Bir genç olarak ne halt edecektim? Altı saat yol gidip beni görmezden gelen babama "sürpriz" mi diyecektim?

Ama artık ergen değildim ve gözlerim tamamen açıktı.

"Erkekler her zaman mantıklı davranmazlar, ama benim tecrübelerime göre hepsinin ortak bir özelliği var, o da lanet olası gururları." Parmaklarını kalçalarına vurdu, eldivenleri kot pantolonuna sıkıcı bir gümbürtü yaptı. "Yani sana yardım etmesini istiyorsan, bunu karşıla."

Yanımdan geçti ama durdu. "Coal Haven'dan bir daha ayrılmanı istemiyorum."

Beni sevdiğini söyleme şekli bu muydu? "Biliyorum."

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

"Onlarla dolu bir hayatım olmasını çok isterim. Biyolojik olarak benden olsunlar ya da olmasınlar. Büyük bir ailem olsun isterdim. Ama size bir çocuk verilmesinin doğru olduğunu düşündünüz mü?"

çocuk sahibi olmak için bu kadar baskı altında mısınız?"

"Doğru ile gerçek farklıdır. Büyük bir endüstrinin gelip her şeyi yok etmesini mi istiyorsunuz? Meraların yel değirmenleri ve onların yanıp sönen kırmızı ışıklarıyla dolmasını mı istiyorsunuz?"

Ona *sen daha iyi bilirsin* bakışı attım. "Torun sahibi olmak için tek şansın ben değilim."

Annemin ifadesi taşa döndü. "O kızı hamile bırakan kişinin petrol parasına ve tüm bu araziye doğrudan ulaştığı ortaya çıkarsa, sence onu kimin gerçekten sevdiğini ve kimin onu kullandığını anlayabilir mi? Çok güveniyor."

Nora güveniyordu ve saftı ama annemin varsaydığı gibi ilgi açlığı çeken bir kız olduğunu düşünmüyordum. Nora biriyle çıkmak yerine pijamalarını giyip yatıya kalmayı tercih etmişti ve biriyle görüşüğünü saklamak için benim gibi ağzını sıkı tuttuğundan şüpheliydim. Biriyle çıktığını hiç sanmıyordum ve böyle olmasını tercih ettiğini düşünüyordum.

"Ama ne demek istediğini anlıyorum," diye kabul etti. "Anlamalısınız, bu çok büyük bir baskı. Yirmili yaşlarımdayken ve bir sonraki neslin ne zaman geleceği sorulduğunda çok büyük bir baskı vardı. 'Mirası güvence altına almalıyız.' Gözlerini devirdi. "Bu bir telkin ve ben hayatım boyunca bir takipçi oldum. Sen bana bu çiftlik için doğru olanı yapacağına güvенеbileceğimi söyle, ben de bununla barışmaya çalışayım."

"Yel değirmenleri olsa bile mi?"

Dudağı yukarı kıvrıldı. "Benimle uğraşma Holden. O lanet şeylerden nefret ediyorum."

Beni yalnız bırakıp gitti. Anneme hep omuz silktim. Onun kişiliğine katlandım. Onunla konuşmayı denedim ama ilk kez gerçekten etkili oldu.

Bunu bir işaret olarak algılamamaya çalıştım ama pikabıma giderken tozlu karda adımlarım çitirdarken babamın gururunu nasıl okşayacağımı düşündüm.

Yirmi Dört



Emery

Annemin bütün hafta sonu söylediklerini düşündüm. Çocuklarla planlarımız olduğu iddiamı yerine getirmiştım. Noel alışverişine çıktık. Hediyeleri paketledik. En büyük üç çocuk Noel'de pişirme ve dondurma işlerinde bana yardım etti.

Bu sabah mola verdiğimde, Pazartesi günü kendime gelmek için, her şeyden çok kendime güvenimi artırmak için, dinlenme odasına ikramlar bıraktım. Krystal oradaydı, Stetson'ın evinde dev televizyonu, bodrumdaki gömme barı ve kar arabasıyla geçirdiği hafta sonuyla övünüyordu. Lyric telefonuna gömülmüş, kadını görmezden geliyordu ve eczane temsilcisi Stetson'ın kim olduğunu biliyormuş gibi gülümsüyor ve başını sallıyordu.

Şeker kamışı kurabiyeleri ve fıstık ezmesi çiçekleri hakkındaki iltifatlar, masanın üzerine şekerli iyilik kusmak istememe neden olan sinir dalgasıyla savaşmama yardımcı oldu.

Ama o gün için iş bitmişti. Annem dondurucudaki yemeklerimden birini fırına atacağını ve ailenin yemek için sabırsızlanacağını söyledi. Klinikten çıktıktan sonra yapmam gereken bir iş vardı.

Telefonuma baktım. Cevapsız bir arama vardı, tanımadığım bir numaraydı ama muhtemelen Henry'nin hukuk bürosuydu. Şimdiden e-postalar almaya başlamıştım ve yıl bitmeden ülser olacaktım. Tüm bunları aklımdan çıkararak arabama bindim ve tanıdık bir rotadan şehir dışına çıktım.

Buraya geleli iki haftadan az olmuştu ama bana asırlar gibi gelmişti. Midem tekrar tekrar bulandı. Doğru şeyi mi yapıyordum? Çok mu geç kalmıştım?

Holden'ın evine girdim. Kamyonetini görmedim. Her şey kilitli görünüyordu ve o ortalıkta yoktu.

Bunu planlamamıştım.

Kasabaya gelmiş miydi? Rattler'da mıydı? Holly, işler zorlaştığı anda onu bıraktığımı unutmasına yardım mı ediyordu?

İçgüdülerim hayır diyordu. İnsanlar Holden gibi erkeklerin gelişigüzel olduğunu düşünürdü ama o inanılmaz derecede ayrımcıydı. Kendini yatıştırmak için seksi kullanmazdı ve o hayatına devam etmeden önce aramızda birkaç günlük incinmiş duygulardan daha fazlası olduğuna inanmak zorundaydım.

Kapısına gittim ve çaldım. Sally ahırın arkasından havladı ve kuyruğunu sallayarak bana doğru koştu. "Hey, kızım. Baban evde mi?"

Sally'nin kuyruğu verandanın ahşap döşemelerine çarptı ve dili dışarı sarktı. Tekir evin köşesinden döndü ve dış cephe kaplamasına sürtündü. Kürkü kışlık paltosundan dolayı kabarıktı ve onu içeri almam için benimle konuşabilecekmiş gibi bana doğru koştu.

Kediden pek de farklı . Etrafta dolanıp, izin verilmesini umuyordum. içinde.

"Kahretsin. Şimdi ne yapacağım?" Rattler'ın yerine mi gideyim yoksa kafeye mi? Ya da

Eve mi ? Onunla konuşmak istiyordum ve mesajla olmazdı.

Tam kararımı vermek üzereydim ki kamyonetinin yoldan geldiğini gördüm. Midem sıkıştı ve titrek bir nefes aldım. Evde olmasını istiyordum ama şimdi bu tarafa doğru geliyordu, kaçmak istiyordum.

O zamandan beri bir erkek hakkında hiç bu kadar karmakarışık düşünmemiştim.

Holden'la aramızdakinin Henry'yle aramızdakinden farklı olduğuna dair o kadar çok işaret vardı ki. Çok daha iyiydi. Çok daha gerçektir.

Holden arabamı yanıma park etti. Ona doğru gitmedim. Ayaklarım yere sağlam basıyordu. Ev rüzgârın şiddetini engelliyor, kedi ve köpek de cesaretimi artırıyordu. Beni kaçırmamışlardı, bu iyiye işaret olmalıydı.

Holden dışarı çıktı, endişeli bakışlarını benden ayırmıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Neredeyse refleks olarak evet diyecektim ama buraya bunun için gelmemiştim. "Hayır." Botları karda çitirdayarak bana doğru yürürken

her şey ortaya dökülür. "Ben bir hata yaptım. Aramızdaki ilişkiyi çok erken kestim. Yani ayrılık kaçınılmazdı ama bize bir şans vermedim. Sonra annem Henry'nin de böyle yaptığını söyledi. Daha çok, Henry söz konusu olduğunda *benim* yaptığım gibi, ve biliyor musun? O haklı ve bu korkunç bir şey ve zamanda geriye gidip kendimi tokatlamak istiyorum."

Nefesim kesildi. Saçmalamaya devam edebilirdim ama söyleyeceklerimin toplamı buydu. "Özür dilerim." diye ekledim.

Bana yaklaşırken dalgın dalgın Sally'yi okşadı. "Zamanda geriye gidip kendini tokatladıktan sonra ne olacak?"

Kahverengi gözleri büyüleyiciydi. Yeşil benekleri kış güneşinde daha da parlaktı. O kadar yakındı ki, sıcaklığı beni sardı ve soğuğun en kötüsünü engelledi.

"Söylediğim her şeyi söylememek için kendimi zor tutardım."

"Benden ayrılmaz mısın?" diye sordu, sorusunda umutlu bir not vardı.

Başımı salladım. Ellerim ceketimin ceplerine sokulmuştu. Onlar için iyi bir yerdi. Kendimi ona doğru fırlatmamı engelliyordu.

"Ya taşınmak zorunda kalırsan?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Bilmiyorum. Ama iş o noktaya gelirse bunu çözebileceğimizi düşünüyorum."

"Yani bana güveniyorsun, öyle mi?"

Başımı salladım. "Sanırım sana güvendiğimden daha fazlası var."

Başını eğdi ve usulca sordu: "Bu ne anlama geliyor Em?"

Adımı söyleme şekli, sesinin içine gömülebilir ve sonsuza kadar kaybolabilirdim. Sonraki kelimeler . "Seni seviyorum Holden. Ve bu beni korkutuyor."

"Bu beni de korkutuyor." Başını eğerek mırıldandı: "Çünkü seni seviyorum."

Eldivenli elimle ceketinin önünü kavradım ve onu dudaklarına ulaşabileceğim kadar yakına çektim. Direnmedi. Beni güçlü bir şekilde kucakladı ve öpücüğe hükmetti. Ben de ona izin verdim. Birkaç dakika önce bunu ve onu kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama tekrar onun kollarındaydım. Özrümü kabul etmişti ve ona karşı eriyene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Çok erken çekip gitti. Gözlerimi kırıştırdım ve konuşmamızı hayal edip etmediğimi merak ettim.

"Bugün bir avukat seni aradı mı?"

Beklenmedik konu değişikliği karşısında gözlerimi kırptım. "Um...hayır. Bekle. Belki de. Cevapsız bir çağrı aldım ama Henry'nin adamlarından olduğunu düşündüm."

"Alan kodu nedir?"

"Bilmiyorum."

"Kontrol edebilir misin?"

Aramaya o kadar odaklanmıştı ki telefonumu çıkardım. Hevesliliği önemli olduğunu gösteriyordu. "Kuzey Dakota değil." Bir sesli mesaj vardı. Ne duyacağımın korkarak açtım. Yerel bir alan kodu olmaması Henry'nin hukuk ekibi olmadığı anlamına gelmiyordu. Holden neredeyse yok ettiğim şeyi yeniden canlandırmak istiyorsa, bu işte benimle birlikteydi.

Derin bir erkek sesi konuştu. "Ben Jack Rotham. Oğlum kısa süre önce endişelerinizi görüşmek üzere ofisimi ziyaret etti. Hâlâ Kuzey Dakota'da çalışma iznim var ve sizinle çalışmaya hazırım."

Mesaj sona erdi ve Holden'a bakakaldım. İnançsızlığımla birlikte ayrıntılar yerine oturdu. Babasının adını hiç söylememişti ama babasının bir avukat olduğundan bahsetmişti. "Babanı görmeye mi gittin?"

Başını öne eğdi. "Dün gece aşağı indim ve bu sabah ofisi açılır açılmaz onunla konuştum."

"Holden." Bir keresinde babasıyla bir daha asla konuşmayacağını söylemişti. Oraya benim için mi gitmişti? "Neden?"

"Çünkü Henry'ye çok benziyor, o yüzden sizinle kim daha iyi çalışabilir? Ve davayı karşılıksız alıyor."

İçimi şaşkınlık kapladı. Bir avukata ödeme yapmak ve annemin emeklilik hesabını boşaltmak konusunda endişelenmekten, bir avukatın hizmetlerini ücretsiz olarak sunmasına geçmiştim. "Bunu neden yapıyor?"

"Çünkü ondan bunu senin için yapmasını istedim, benim için değil. Faturayı ödemeye hazırdım ama anneme herhangi bir şekilde bağlı olduğunu düşündüğü parayı istediğini sanmıyorum." Sırtışı orantısızdı. "Bu yüzden ona biriktirdiğim petrol parasından arta kalanlar olduğunu söylemedim."

Babasıyla konuşmakla kalmayıp bana maddi yardımda bulunmayı mı teklif etmişti? Korku neredeyse bu harika adamdan vazgeçmeme neden oluyordu. Ellerimi yüzünün iki yanına koydum. "Neredeyse çok özel bir şeyi mahvediyordum."

"Ama sen buradasın." Kollarını bana doladı.

"Ben buradayım. Çocuklar bana çok kızgın. Seni özleyiyorlar."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Onları ne kadar özlediğime inanamıyorum."

"Gelmek ister misin? Annem lazanya koydu. Onlarla yemekte bizim hakkımızda konuşabiliriz." Felç edici güvensizlik geri kükredi. "Eğer istersen."

Bakışları arkasındaki kapıya kaydı. "Birkaç dakikamız var mı? Seninle sessiz olmak zorunda olmadığın birkaç dakika geçirmek istiyorum."

Sıcaklık soğuğu kovaladı ve karnımda birikti. Ellerimi paltosunun içine soktum. "Beni beklemeyeceğini söyledi."

Bunun doğru hareket olduğunu bilerek beni içine çekmesine izin verdim. Onu bırakmanın doğru olmadığını hissettim.

* * *

Holden

Altı ay sonra

Bagaj kapağını indirdim. Sally aşağıya doğru koştu ve Landon içeri girdi.

Avery dirseğimde belirdi. "Atların karnı doydu."

"Harika, teşekkürler. Bu işi sonra, bu sonuncusu olacak."

Landon kamyonetimin kasasındaki yığından bir kutu kaptı ve aşağı atladı. Sally peşindeyken eve doğru koştu.

Avery kendini bagaj kapağına attı. Bir kutu için gitmedi. Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Bence Tabby'yi içeri götürmeliyiz."

"Sana ulaştı."

Avery tartışmayı kazanmış gibi, "Buna gerek yoktu," dedi. "İçeride bir hayvan istemedin çünkü sürekli dışarıda çalışıyorsun. Ama şimdi biz varız. Ben atlara yardım ediyorum, Landon da Sally'yi besliyor. Afton da çöp kutularıyla ilgilenebilir."

Güldüm. "Kız kardeşini çöp kutusu görevi için gönüllü mü yapıyorsun?"

Avery dudağının içini çiğnedi ve masum görünmeye çalıştı. "Hayır, ama onun da benim ve Landon gibi bir işe ihtiyacı var."

"İçin çok zor bir durum."

"Ama sen ekliyorsun." En büyük oynamış gibi sırtıttı. Evin inşaatı bir sonraki hafta başlayacaktı. Emery

Onu ve çocukları buraya taşımak için beklemeyi düşünmüştüm ama çocuklar ek bina bitene kadar benim çatım altında kamp yapmaktan rahatsız olmayacaklarına yemin ettiler.

"Pekâlâ." Düşünüyormuş gibi yaparak çenemi sıvazladım. Emery ve ben kedi konusunu birlikte yaşamayı tartışırken konuşmuştuk. "Ev kedisi için yapılması gereken işleri denetlemeye yardım etmeyi kabul ediyor musun?"

Avery başını salladı, koyu renk atkuyruğu sallanıyordu. Emery'nin arabası yaklaşıyordu. Kiralık evin temizliğini bitirmiş ve Riley'yi annesinden almıştı. Onları benim evimde, bizim evimizde görmekten asla bıkmayacaktım. Evimde.

Avery'den çok Emery'ye sıırttım. "Tamam o zaman. Anlaştık."

Avery ciyakladı ve on iki yaşındaki bir çocuk için şaşırtıcı derecede güçlü bir kucaklamayla beni ezdi. Bir kutu kaptı ve kardeşlerine bağırarak eve koştu.

Emery dışarı çıkarken, "Tabby ne dilediğine dikkat etmesi gerektiğini anlayacak" dedim.

"Stetson'ın bahsini kabul etmediğim iyi oldu." Riley'nin kancasını çözdü ve yere inmesine yardım etti. Kız bana doğru geldi, ben de onu bagaj kapağına oturması için kaldırdım. Ben de onunla birlikte yaslandım. Emery aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana bir öpücük verdi.

Ona sıkıca sarıldım. "Düğünümüz sırasında yağmur yağıp yağmayacağı konusunda benimle iddiaya girmeye çalışıyor."

Okul bitene kadar beklemek istemiştik. Sonra çocuklar babalarıyla Arizona'da birkaç hafta geçireceklerdi. Onları çok özleyecektim ama babalarıyla zamana ihtiyaçları vardı. Ülkenin öbür ucunda yaşamasına alışmaları için zamana.

Babam Henry'nin canına okumuştı. Henry'nin sert davranmasının tek nedeni Emery değildi. Jenni ile de sorunları vardı ve Jenni sonunda onu terk etmişti. Eyaletten ayrılmayı planladığı ortaya çıktığında, davanın gidişatı değişmiş ve Henry'nin enerjisi dağılmıştı.

Emery'yle son konuştuğunda, danışmanlık aldığını ve çocuklarıyla daha iyi bir ilişki kurmanın kendisi için önemli olduğunu söylemişti.

Emery ve ben açık havada samimi düğünümüz için bekledik. Çocuklar Arizona'ya gitmeden önce herkesi bir araya getirmiştik. Onların da taşınmanın bir parçası olmalarını, aslında kararın bir parçası olmalarını ama acele etmemelerini istedik. Düğünün de diğer her şey gibi doğal bir şekilde gerçekleşmesini istedik.

Riley aşığı inmek için kıpırdanana kadar Emery başını omzuma yasladı. Avery evden çıkıyordu ve Riley ona doğru koştı. "Riley'ye göz kulak olur musun?" Emery seslendi.

Avery gözlerini kısarak bize baktı. "Ona göz kulak olurken kutuların taşınmasına yardım etmek zorunda ?"

"O iyi," diye mırıldandım.

Emery kıkırdadı. "Sen onu izlerken olmaz," dedi Avery'ye. İç çekti ve başını tekrar omzuma koydu. "Geç kaldım." "Ne için?"

" *kaldın.*"

Ona doğru döndüm. "Hamile misin?"

Zar zor nefes alabiliyordum. Mutluluk yerini keskin bir korkuya bıraktı ve tekrar mutluluğa döndüm. Sevinç neredeyse beni uçuracaktı ama çok gerçek bir bağ beni yeryüzünde tuttu. Karışık duyguları beklemem gerektiğini biliyordum. Her birinin bu kadar güçlü olmasına hazırlıklı değildim.

Eve baktı ama sesini alçak tuttu. "Dükkândan bir test aldım. Görünüşe göre karar bizim elimizden çıkmış."

"Nasıl?"

Bir nefes verdi, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. "Sanırım evler ve gecelemler arasında gidip gelirken programın dışına çıkmış olmalıyım." Bana baktı. "Bu senin için sorun olur mu? Henüz erken ama-" Onu kucağıma aldım ve etrafında döndürdüm. Bir çığlık attı ve kolları boynuma dolandı.

"Çok korkuyorum." Kıçı bagaj kapağının kenarına gelene kadar etrafımızda döndüm. Bacaklarının arasında durdum ve elini göğsüme koydum. "Emin misin?"

"Testler oldukça doğru. Ve bu açıklıyor..." Omuzlarını düzeltti. "Göğüslerim ağrıyor. Yorgun. *Aydın bu* sadece bir sıkıntı olduğunu sanıyordum. Ama bunun birkaç hafta önce olması gerekiyordu." Başını iki yana salladı. "Beş çocuk. Vay be."

Avery, Landon ve Afton'la konuşmuştuk. Emery ve benim çocuk sahibi olmamızla ilgili fikirlerini sorduk ama bunun olmayabileceğini de söyledik. Hiçbir şeyi hafife almıyorduk. Tecrübeli kardeşler gibi heyecanlandılar ama aynı zamanda bu olasılık konusunda şaşırtıcı derecede soğukkanlı davrandılar.

"İyi misin?" Benim için endişelenmek, benim duygularımı kendi duygularından daha fazla önemsemek ona yakışırdı.

Başını yavaşça salladı. "Çok fazla şeyi tek başıma yaptığım için bu kadar tereddüt ettiğimi fark ettim. Henry ya okuldaydı, ya işteydi, ya da nöbetçiydi ve ameliyat için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Tıp alanında olduğum için, ben kimdim ki karşı çıkayım? Ve ben tartışmadım. Eşit bir ortak talep etmemiştim. Her şeyi üzerime almıştım. Ama o artı işaretini gördüğümde, seninle böyle olmayacağını anladım. Sen öyle değilsin. Çocuklarla olduğun kadar bebeğin hayatına da dahil olacaksın. Riley hasta olduğunda gecenin bir yarısı onunla birlikte kalkıyorsun ve biz daha evlenmedik bile. Rock yıldızı bir baba olmaya devam edeceksin, ama ne olursa olsun, ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız."

"Seni seviyorum amına koyayım."

"İyi ki ben de seni seviyorum."

Ağzını yakaladım. Hızlı öpüşme seansı hararetlendi ve ben isteksizce geri çekildim. "Eğer bunu yapmaya devam edersek, pikabı dükkâna park edip birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi yeniden canlandırmak zorunda kalacağım."

Ellerini omuzlarımda gezdirdi. "Bunu zaten yapabiliriz."

Hızlı bir hesaplama yaptım. Riley'den Avery sorumluydu. Landon'ın içeri getirdiği her kutuyu açması en az bir saatini alıyordu. Afton da Tabby'yi avlamak için evin arka tarafında kaybolmuştu.

Bagaj kapağını kapattım. "Atla."

Güldü ve ben de müstakbel eşimi arka koltuğa götürdüm.

Yirmi Beş



Stetson

"Kapa çeneni ve sik beni, Stetson."

Dudaklarım Lyric'in üzerindeyken ve bacakları belime dolanmışken kendimi böyle bulmuştum ama Holden'ın odasının kimsenin göremeyeceği küçük bir köşesini bulduğumuz için şükrettim.

Lyric parmaklarını saçlarımın arasına sokarak kovboy şapkamı düşürdü. Bıraktım, aksi takdirde ellerimi onun tatlı kışından çekmek zorunda kalacaktım ve bu yuvarlak küreler üniversiteden kız kardeşimi ziyarete geldiğinden beri benimle dalga geçiyordu.

Uzak durmak için elimden geleni yaptım. Ona "çocuk" diyordum -hatta ona kız kardeşimin sinir bozucu en iyi arkadaşıymış gibi davranıyordum, oysa benim düşüncelerim yıllardır X dereceliydi.

Bu kız tam bir belaydı. Büyük bir *T* ile, ve o bunu bilmiyordu.

Bana ait olmayan şeyleri istememe neden oldu. Onların peşinden koşarak hayatını zindan edecek değildim.

Ama kendime bunu verirdim.

İç çamaşırını aşağı çektim, bir yırtılma sesi duydum ve devam ettim. Alkolden sersemlemiş beynim, bacakları kalçalarımın dolanmışken dantelli iç çamaşırını çıkarmanın lojistiğini düşünmemişti.

Dilini benimkine karşı yaladı. İçtiği Moscow mule'ın tadına baktım, tadı benim içtiğim biralarla karışarak beni köreltti.

Holden'ın düğününde Lyric'i küçük pileli bir etek ve dar bir bluzla görmenin etkisi.

Alkol başarısız olmuştu. Dengesiz eski sevgilim çılgık atarak hayatımdan çıktıktan sonra aylarca alkolden uzak durmak da kendimi dizginlememe yardımcı olmamıştı.

İç çamaşırını çıkardım ve cebime attım. Holden'ın ya da yeni üvey çocuklarından birinin dantelli parçayı bulup cevap aramaya gitmesine gerek yoktu.

Cebimdeki kumaşla, çıplak olduğu anlamına geliyordu.

Her ne kadar içine girmek ve onun küçük, sıkı vücudunun benimkini kavradığını hissetmek istesem de, benimle seks yapmanın rahatsız edici olabileceğini bilecek kadar deneyimim vardı. Her yerim iriydi ama artık sevişmeyi öğrenen beceriksiz bir çocuk değildim.

Ne yaptığımı biliyordum ve bugün pantolonuma boşalmamak için tüm bu deneyime ihtiyacım olacaktı. Lyric'i çok uzun zamandır arzuluyordum.

Hiç vakit kaybetmedim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü cennete gömdüm. Elleri saçlarımda dolaştı ve kalçaları başımın etrafında kenetlendi.

"Aman Tanrım, Stetson."

Onu zar zor duyabiliyordum. Tüm hayallerim bir anda gerçekleşmiş gibi peşinden gittim. Bacaklarındaki kaslar dalgalandı ve benimle duvar arasında savruldu. Etrafımda paramparça olana kadar klitorisi benim oldu. Saniyeler olmuştu ama bunu arzulayan tek kişi ben değildim.

Bastırmaya çalıştığı seslerden ancak daha yüksek bir sesle hırladım. At bağlama odası ahırın arka tarafındaydı ve ben de perişan haldeki Lyric'i kontrol etmek için içeri girmiştım. Ezik erkek arkadaşı -tüm erkek arkadaşları ezikti- onu terk etmişti ve ben de ona destek olmak istemiştım. Ona sarılıp uzaklaşmak istemiştım ama kollarıma girdiğinde ağzıma geleni söyledim ve ben de gidici oldum.

Ayaklarını indirdiğimde bacakları titriyordu. Nefes nefese kalmıştı ve kot pantolonumu çıkarırken nefes alışım yük treni gibi geliyordu. Her hareket acı veriyordu, o kadar sertleşmişim ki.

Kollarını omuzlarıma doladı ve beni aşağı çekti. Ağzım tekrar onun ağzındaydı. Korkusuzca beni öpüyordu, üstelik ben onun salgısıyla kaplıyken.

Kan beynime sıçradı. Aletimdeki tüm rezervlerim onun için zorlanırken nasıl yedek kanım olabilirdi?

Serbest kaldığımda onu kaldırdım. O güçlü bacaklar tekrar sardı ve sikim cennete çok yakın olduğumuz için acele etmemem gerektiğini savundu.

Kendimi yavaş hareket etmeye zorlayarak içeri ittim. Ama Lyric'te bunların hiçbiri yoktu. Kalçalarını salladı, üzerimde eriyene kadar her santimde inledi.

Öpüşmeyi bırakmamıştık, sanki ağızlarımızı birbirine yapıştırmanın bizi boğacağına dair sessiz bir anlaşma yapmıştık.

Geri çekildim ve tekrar soktum. İçimde inledi ve bana daha sıkı sarıldı.

Islak sıcaklığının aletimin üzerinde okşanmasının ne kadar olağanüstü hissettirdiğini anlatacak bir kelime yoktu. Aklımda bu kadar güzel bir şey canlanmamıştı. O da benim kadar açgözlüydü, istediğini alıyor, küçük inlemeleri bana yaklaştığını söyleyene kadar bana biniyordu.

Bu kadar uzun süre dayanabileceğimi düşünmemiştim. Kendim için zevki uzatmak bir motivasyon kaynağıydı, ama şimdi o çok yakın olduğu için ona konsantre oldum. Etrafımda tekrar sıkılaştığında ve duvarları kasılmaya başladığında patladım. Genelde başımı arkaya atar ve kükreyerek orgazm olurum ama bu sefer

Ona doğru eğilmek zorundaydım. Parmaklarım kıcının etinde sıkılaştı ve lanet olsun, onu morartmak istemedim, ama vücudumda çılgılık atan orgazm, serbest bırakılmamı sağarken taşaklarımı ters çevirdi, güçlüydü. Dünyaya bağırmandan ve burada ne yaptığımızı açıklamadan onu bırakamazdım.

Elleri omuzlarımda, yüzümü okşuyor ve saçlarımdaydı. Öpüşmemizden ayrıldım ve tembelce gözlerimi açtım.

Bu manzara, yeni sikilmiş bir Lyric, sonsuza dek benimle kalacaktı. Kapüşonlu soluk mavi gözleri, daha da karıştırdığım dağınık topuzu ve yanaklarındaki hoş , bana bakışının yanında soluk kalıyordu. Sanki olması gerektiğini düşündüğü gibi değil de beni görüyordu. Bu, hayatımın her günü alışabileceğim bir şeydi.

Boğazımda aniden oluşan sert yumruyu yuttum.

Hayır. O yola girmeyecektim. Hayatımda Lyric'le uğraşmak için çok fazla sorun vardı. Dramadan uzak kalmak istiyordum ve Lyric yürüyen bir tartışmaydı. Bana ve yoluna çıkan herkese meydan okuyordu. Buna tanık olmak hoşuma gidiyordu ama o da *benim* yolumdaki herkese meydan okuyordu. Sorun da buydu.

Vücudunun sıcaklığını kaybederek ve aramızdaki mesafeden nefret ederek geri çekildim. Ama ona dokunduğumdan beri peşimi bırakmayan kör edici şehvetin etrafına başka duygular da sızmaya başlamıştı.

Ayaklarını yere koymasına yardım ettim ve eteğini aşağı sıyırdı, hareketleri neredeyse utangaçtı - daha önce onunla hiç ilişkilendirmediğim bir kelime.

Donup kaldığımda kendimi içeri sokuyordum. Bakışlarım kasıklarına ve olması gerektiği kadar hızlı yumuşamayan, sanki o söylerse ikinci raunda hazır olacakmış gibi son derece tatmin olmuş sikime kaydı.

Ama ne olduğunu anladığımda kanım hızla çekildi. "Kahretsin Lyric, koruma kullanmadık."

Korunmayı hiç atlamadım. Seks sırasında kendimi hiç kaybetmedim. Biri biriyle yattığında neler olduğunu sürekli hatırlatarak yaşadım. Annemin tüm hayatım boyunca babamın sadakatsizliğini yüzüne vurması ve üvey kardeşimin benimle aynı lanet kasabada doğup büyümesi arasında unutamıyordum.

Ve hiç unutmadım. Şimdiye kadar.

Bana bir çeşit doğum kontrol hapı kullandığını söylemesini bekledim ama bakışlarıyla karşılaştığımda bunu duymayacağımı biliyordum. Gözleri kocaman açılmıştı ve bakışları kasıklarımdan yüzüme sıçradı.

"Eminim her şey yoluna girecek..." Yüzü kızardı ve alt dudağını ısırıldı. Her şeyi berbat ettiğimize dair artan endişeme rağmen, yine de alt dudağını ısırarak kişi olmak, onu dişlerimin arasında gezdirmek ve altımda kıvrandığını hissetmek istiyordum. "Ben temizim."

İfadesini algılamak biraz zaman aldı. Düğmelerimi iliklemeyi bitirdim. "Ben her zaman prezervatif takarım. *Her zaman.*"

"Ben de öyle. Yani, kiminle birlikteysem o da öyle."

Ellerimi onun yanındaki duvara yapıştırırken kulaklarımın arasında yine kan uğulduyordu. Duymak istediğim son şey onun başka erkeklerle birlikte olmasıydı, ki bu çok zengindi. Neredeyse otuz beş yaşımdaydım ve arkamda yaklaşık yirmi yıllık bir cinsel geçmişim vardı.

Tam ona doğum kontrolü hakkında soru soracaktım ki teyzem Kira seslendi, "Stetson?"

Geri çekildim. "Kahretsin."

"Stetson." Kira'nın sesi yaklaştı. Hayatımda olup biten diğer şeylerin üzerine bir de aile davetinde kız kardeşimin arkadaşıyla takılırken yakalanamazdım. Annemin Lyric'in adını duyunca ağzı limon suyu içmiş gibi büzüştüğüne bakılırsa, yakalanmak Holden'ın büyük gününü mahvedebilirdi.

"Önce ben çıkacağım." Gömleğimi düzelttim ve şapkamı bulmak için etrafıma bakındım.

Saçlarımı parmaklarımla iyice taradıktan sonra şapkayı taktım.

Lyric nasıl inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. "Ne?"

"Gerçekten saklanmak zorunda mıyız?" Solgun gözlerinde acıya çok yakın bir şey parlıyordu. Yanağındaki bir tutam saç fırçaladım, ona daha fazla dokunabilmeyi diledim.

"Stetson!" Kira seslendi, tonu düzdü ve sesi mutsuz geliyordu. "Krystal burada."

Vücudum kaskatı kesildi ve dönerek uzaklaştım. "Lanet olsun. Ne oluyor be!" Lyric'e döndüm, bakışlarım yalvarıyordu. Krystal olayını iyi idare edemezsem, ailemin unutmama izin vermeyeceği büyük bir olay çıkaracaktı. Ama Holden ve Emery'nin gecesini mahvedemezdim, yaşadıkları onca şeyden sonra olmazdı. "Pekâlâ. Dışarı çıkacağım. Bana beş ya da on dakikalık bir avans verebilir misin?"

Krystal bizi birlikte görürse kıyamet kopardı. Kıskanç bir kız arkadaşı ve özellikle Lyric konusunda çok hassastı. Kız kardeşimin en iyi arkadaşı olarak Lyric sık sık benim evime gelirdi. Isla ailemizle yaşıyordu ve ben onların evindeyken Lyric de onların evindeydi. Bazen ziyaretini çakıştırmayı ihmal etmezdim. Belki de Krystal, Lyric'in çıplak nasıl görüldüğünü çok sık merak ettiğimi sezmişti.

Her neyse. Tek bildiğim, Krystal'la ayrılığımızın hayatımın en uzun ve en karmaşık ayrılığı olduğuydu ve her nedense, ilişkimizin bittiğini düşünmüyordu. Muhtemelen Holden'ın düğününe kadar beklemiş, olay çıkarmamak için yumuşayacağımı düşünmüştü.

Lyric'in gergin bakışları tack odasının girişine doğru kaydı. Kahretsin, Krystal'la birlikte çalışıyordu. Bir yüzleşme daha da kötü olabilirdi. "Onunla ben ilgilenirim."

"Stetson-"

"Özür dilerim. Bununla başa çıkmam gerek." Şapkamı kafamda daha da aşağıya indirdim ve ahırdan çıktım. Krystal'la ilgilenecek, Lyric'le koruma eksikliği ve bunu bir daha yapamayacağımız hakkında konuşacak, sonra da suratımı asıp her şeyi unutmaya çalışacaktım. Sadece bir gece huzur istiyordum ama Lyric'le birlikte olduktan sonra bunu elde edebileceğimden emin değildim.

Stetson ve Lyric, [Make Me Dream](#)'de tek gecelik ilişkilerinin yankıları arasında yollarını bulmaya çalışıyor.

En son haberler, ön gösterimler, ücretsiz bonus içerik için haber [bültenime](#) kaydolun ve Holden ve Emery için **ekstra** bir **sonsöz** kazanın.

Okuduğunuz için teşekkürler. Ne düşündüğünüzü bilmek isterim. Lütfen kitabın satın alındığı perakendecide [Make Me Blush](#) için bir yorum bırakmayı düşünün.

Yazar Hakkında

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde birçok ödül topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, kedileri ve yarı kör bir Corgie'si var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:



Ayrıca Marie Johnston

Oil Barrons Beni

Bütünleştir EtBeni

Titret Beni BeniYap

Hayal Allık

Petrol Kralları

'ın Tacı

KralKral'KralKr

al'ın Kraliçesi'in

Fidyesi ın 'ın

Ülkesi Hazinesi



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.